

EMILY RODDÁOVÁ

DELTORA

BRÁNA STÍNŮ

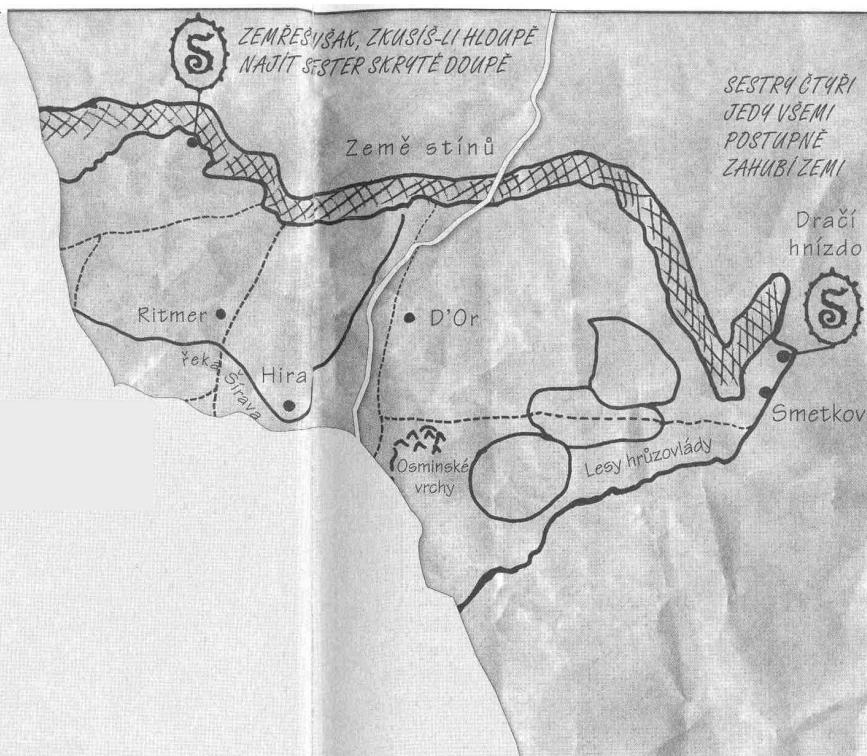
Země nestvůr a kouzel

EMILY RODDA

DELTORA

BRÁNA STÍNŮ

FRAGMENT

SÁGA DELTORA 1

- 1 * Lesy hrůzovlády
- 2 * Jezero prokletí
- 3 * Město krys
- 4 * Poušť zkázy
- 5 * Hora děsu
- 6 * Labyrint bestie
- 7 * Údolí ztracených
- 8 * Návrat do Del

SÁGA DELTORA 2

- 1 * Jeskyně strachu
- 2 * Ostrov přeludů
- 3 * Země stínů

SÁGA DELTORA 3

- 1 * Dračí hnízdo
- 2 * Brána stínů
- 3 * Ostrov smrti
- 4 * Jižní sestra

OBSAH

1. Varování
2. Sever
3. Maskonoši
4. Překvapivá nabídka
5. Šťastné údolí
6. Záhady
7. Přízrak
8. Triky
9. Hrůzná noc
10. Včely
11. Stopy
12. Pronásledování
13. Trychtýř
14. Jedno, nebo druhé
15. Průsmyk
16. Brána stínů
17. Hrad
18. Strážce
19. Severní sestra

Předchozí vyprávění...

Lief, Barda a Jasmína se vydali na tajnou výpravu, aby našli a zničili Čtyři sestry, d'ábelské výtvary Pána stínů, které svým jedom pomalu, ale jistě vysávají z Deltory veškerý život.

Pánovi stínů se podařilo vyhubit skoro všechny draky, takže nakonec zůstal na území každého z drahokamů vždy jen jediný. Nejslavnější deltorský cestovatel Doran je přesvědčil, aby se skryli, usnuli a čekali, dokud je nezavolá král s Kouzelným pásem.

Po vymizení draků Pánovi stínů nic nebránilo, aby do Deltory umístil Čtyři sestry. Sestry mohou být zničeny jedině v případě, že se síla draka spojí se silou drahokamu v Kouzelném pásu.

Topasový drak se už probudil. S pomocí útržku starodávné mapy a rubínového draka společníci v Dračím hnízdě poblíž přímořského města Smetkov našli a zničili Východní sestru.

Objevili také další útržek mapy, který jim napověděl, že druhá Sestra se skrývá daleko na severu, v místě zvaném Brána stínů.

A teď čtěte dál...

1. VAROVÁNÍ

Lidé ze Smetkova tančili. Hrála hlasitá hudba. Prkenná podlaha obrovské haly se otřásala dusotem stovek nohou.

Venku byla tma. Podél hradeb města skučel studený vítr a o pobřeží se tříštily vlny. Ale uvnitř obrovské haly bylo teplo a světlo. Lidé měli co oslavovat.

Král Lief se svými společníky Jasmínou a Bardou byli ve Smetkově už celých deset dní. To samo o sobě byl důvod k oslavě. Ale bylo v tom ještě něco lepšího. Během jejich pobytu začala pustá země jako zázrakem vzkvétat a prázdné moře ožilo.

Rybářské lodě začaly přivážet tučné ryby. Lovci domů nosili maso skoro každý den. Na polích konečně vyrazily silné, nové výhonky osení.

Najednou skončil dlouhý čas hladovění. Všude propukal nový život. Dokonce se říkalo, že někdo viděl v moři nad Dračím hnízdem červeného draka!

Lidé ze Smetkova nevěděli, jak nebo proč se tenhle zázrak stal. Prostě se radovali. A nejvíc se veselili během poslední noci návštěvy svého mladého krále.

V točícím se kruhu tanečníků uprostřed haly vypadal Lief stejně bezstarostně jako všichni ostatní. Ale ve skutečnosti přemýšlel o vážných věcech.

Jenom on, Barda, Jasmína a jejich přítelkyně Linda věděli, že se země hojí, protože ji zbavili zlé věci, Východní sestry.

Jenom oni věděli, že cesta, na kterou se společníci vydají za úsvitu, má skončit v Bráně stínů. Tam leží skrytá Severní sestra, která šíří svůj jed a zpívá píseň smrti a zoufalství.

Hudba skončila hlasitým zařinčením činelů. Ve stejnou chvíli Lief zahlédl Jasmínu, jak na něj naléhavě mává ode dveří. Na rameni jí seděl Filli, skoro celý schovaný v jejích zacuchaných vlasech.

„Šli jsme na chvíli ven na vzduch,“ zašeptala Jasmína, když k ní došel. „Podívej, co jsme našli!“

Vyklouzli ven. Na zábradlí verandy před halou seděli dva černí ptáci, jejichž zlaté oči se leskly ve světle rozvěšených luceren.

Lief si je vylekaně prohlížel. Jeden z těch ptáků byl Krej, který byl vždycky Jasmíne na blízku. Ale ten druhý...

„Ebony!“ zašeptal.

Ebony byla nejspolehlivější poštovní pták, kterého kdy Jasmína vycvičila. Když byli ve Smetkově druhý den, přinesla Ebony zprávu, ve které se Zmar dožadoval novinek. Odletěla zpátky do Del s novinkami tak radostnými, že si v Del lepší přát nemohli.

Proč se vrátila tak brzy?

Jasmína mu podala pergamen, který sundala Ebony z nohy. Lief okamžitě poznal Zmarovo písmo.

„Zmar se zbláznil,“ usoudila nahlas Jasmína. „Nebo... se pokouší psát básně? Pokud ano, nemá zrovna velké nadání. Tohle se ani nerýmuje.“

Lief se zazubil při pomýšlení na Zmara jako básníka. „Básně se nemusejí rýmovat,“ řekl. „Ale musejí dávat nějaký smysl. Zmar použil novou šifru.“

„No, nemá to hlavu ani patu,“ stála si za svým Jasmína. „Připadá mi to prostě jako spousta nesmyslů o ptácích.“

Lief se zamračil nad lístkem. „Možná je to varování, abychom chránili Kreje,“ zamumlal. „Zmar si myslí, že té noci, co se Krej vrátil do Del, ho někdo omámil. A musí mít pravdu. Krej si z té noci ani z následujícího dne nic nepamatuje.“

„Já nepotřebuju žádné varování,“ odsekla Jasmína. „Nepotřebuju obrázky ptáků vypouštěných z klece, aby mi připomněly, jaké měl Krej štěstí, že unikl smrti.“

Lief najednou něco napadlo. Spěšně přelétl zprávu očima.

„No jistě!“ zvolal. „Ten obrázek je klíč. Musíme vypustit ptáky!“

Vytáhl z kapsy špaček tužky a přeškrtnal v dopise některá slova.

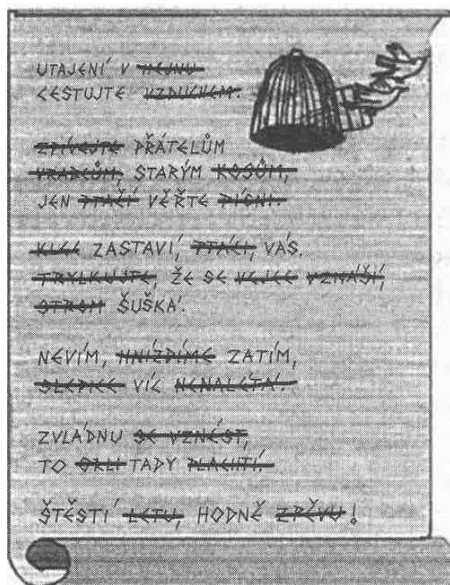
„Vidíš?“ řekl. „Tohle ten obrázek znamená. Všechna slova, která mají co dělat s ptáky — hejno, zpěv, vrabec a tak dál — musíme vyškrtnout, aby nám zpráva dávala smysl.“

Jasmína začala číst proškrtaný text. „Utajení... v... cestujte. Přátelům... starým... jen... věřte... — jenže tohle smysl nedává!“

Pak odhalila další malou lest a usmála se. „Pokud si nepřečtete každou větu pozpátku!“ dodala.

Lief jí ale úsměv nemohl oplatit. Zamračeně přečetl slova ze vzkazu nahlas.

„Cestujte v utajení. Věřte jen starým přátelům. Šušká se, že vás zastaví. Víc zatím nevím. Tady to zvládnou. Hodně štěstí.“

Jasmína si nelámala hlavu s tím, co přimělo jejího otce poslat takovou zprávu. Soustředila se na praktické záležitosti.

„Cestovat v utajení nebude snadné,“ prohlásila. „Každý ví, že cestujeme po království. Všude nás budou ostražitě sledovat.“

„Pravda.“ Lief stále hleděl do Zmarovy zprávy. „A asi se o nás dozvěděl i strážce Severní sestry. Pán stínů už určitě zjistil, že Východní sestra byla zničena. Nemůže sice vědět, jestli jsme našli útržek mapy, který nás navede k Bráně stínů, ale on nikdy neriskuje.“

Jasmína pomalu přikývla na souhlas. „A strážce severu má očividně spojení,“ řekla zamyšleně. „Zmar zaslechl nějaké zvěsti... určitě by nemohly kolovat žádné zvěsti, kdyby do toho byla zapletená jediná osoba.“

Lief pohlédl dolů na Kouzelný pás. Zářilo v něm sedm velikých drahokamů, topas s rubínem jasněji než všechny ostatní.

Moc Pásu zatím brání Pánovi stínů napadnout zemi, ale jeho ruka se stále víc natahuje do Deltory, pomyslel si hořce. Nemůžeme věřit usměvavým tvářím nebo oddaným slovům. Dokonce ani tady ve Smetkově...

Ucítil malou, silnou ruku, která sevřela tu jeho. Zvedl hlavu a pohlédl Jasmíne do zářivých očí.

„Pochybuji, že ve Smetkově máme nepřátele, ale nebudeme riskovat,“ řekla, jako by mu četla myšlenky. „Odjedeme odsud hned — dnes v noci. Pak... se vytratíme. Přestrojíme se a dáme si nová jména. Už jsme to jednou udělali. Pamatuješ?“

„Ano,“ zamumlal Lief. „Ale nemyslel jsem, že to někdy budeme muset udělat znovu. V té době jsem nebyl král a Kouzelný pás ještě nebyl úplný. Tehdy jsem si myslel, že pokud v našem hledání uspějeme, budeme si už jen spokojeně žít. Neměl jsem ponětí, že ta noční můra bude pokračovat dál a dál —“

Oba se prudce otočili, když se dveře haly s rámusem rozlétly. Na verandu vyšli Barda s Lindou ze Smetkova.

„Linda vás viděla oknem,“ řekl Barda. „Co...?“

Zarazil se, když zahlédl pergamen v Liefově ruce. Jeho tvář zvažněla. Pohlédl na Lindu.

„Budete chtít chvilku soukromí,“ řekla honem Linda. Otočila se, aby se vrátila do haly.

Věřte jen starým přátelům.

„Ne, Lindo, zůstaň prosím,“ poprosil ji Lief. „Potřebujeme tvoji pomoc.“

* * *

Ani ne o hodinu později z městských bran neslyšně vyklouzly čtyři postavy. Tanec byl ještě v plném proudu, takže je nikdo neviděl odejít.

A i kdyby je někdo viděl, pravděpodobně by první tři z nich nepoznal.

Pouze žena, která se otočila, aby za nimi zavřela brány, by mu byla povědomá. Linda vypadala jako obvykle — vysoká a vzpřímená, v koženém kabátě, kamaších a holínkách, vyholenou lebku pomalovanou pokroucenými červenými vzory.

Ovšem její přátelé teď vypadali úplně jinak.

Všichni na sobě měli šedivé, přiléhavé vlněné čapky a dlouhé naolejované kabáty jako smetkovští rybáři a svoje charakteristické rysy řádně zamaskovali.

Lief už na sobě neměl svůj plášť a Kouzelný pás Deltory měl skrytý pod šaty. Jasmína si schovala vlasy pod čapku a tvář si umazala, aby vypadala jako špinavý mladík. Barda si sestříhl tmavý plnovous na drsné strniště.

„Nebyl to žádný med, hrát za starých časů roli žebráka,“ reptal. „Ale aspoň jsem tenkrát měl svůj plnovous. A nesmrđel jsem stolec rybinou!“

Linda se zasmála. „Vaše oblečení je pěkně cítit, to připouštím. Mám dojem, že se nikomu nebude chtít dlouho pobývat se zarostlým Bobulou a jeho dvěma mladými synovci Rychlíkem a Sojkou.“

„To se bude Bobulovi, Rychlíkovi a Sojkovi náramně hodit,“ odpověděla Jasmína, ačkoli Filli, který se jí krčil na rameni a otíral si čumáček, zřejmě nesouhlasil.

„Filli musí zůstat schovaný, Jasmíno,“ upozornila ji Linda. „A Krej si bude muset držet odstup.“

„Já vím,“ povzdechla si Jasmína a pohlédla na černého ptáka, který jí seděl na paži. „A cesta k Bráně stínů bude velmi dlouhá. Kéž bychom ještě měli Zlatku, Belu a Šípa.“

„Koně už jsou nepochybně zpátky v Del,“ povzdechl si Barda. „Ale možná bychom si na severu mohli koupit jiné.“

Linda užasle zakroutila hlavou. Koně byli ve Smetkově něco nevidaného, protože tady lidé chodili všude pěšky, jakkoli to bylo daleko.

„Díky za všechno, co jsi pro nás udělala, Lindo,“ řekl Lief, který už toužil být pryč. „Ráno posli Ebony zpátky do Del. A rubínového draka se nemusíte bát, protože mi slíbil, že lidem ze Smetkova neublíží — pokud ho nechají na pokoji.“

„To ukáže čas,“ řekla Linda uštěpačně. „Na dračí sliby bych moc nesázela. Rubínový drak možná zůstal věrný Doranu Drakomilovi. Ale to ještě neznamená, že zůstane věrný tobě.“

A právě v tom okamžiku Krej varovně zaskřehotal a něco jim zakrylo hvězdy nad hlavou.

Rubínový drak proletěl přímo nad nimi. Rudé šupiny se třpytily v měsíčním světle a úder jeho křídel byly hlasitější než vítr.

„Takže ta bestie už porušila svou přísahu!“ vykřikla zlostně Linda a sáhla po oštěpu. „Myslí si, že využije oslavu, aby vyplnil město!“

„Počkej!“ vykřikl Lief a vrhl se před ni. „Lindo! Nech mě s ním promluvit!“

Linda sevřela rty, ale nakonec sklonila oštěp k zemi.

Drak přistál před nimi a pohodlně se usadil.

„Zdravím tě, králi Deltory,“ řekl Liefovi. „Opouštíš Smetkov trochu dřív, než jsi plánoval.“

„Ano,“ dostal ze sebe Lief celý nesvůj. „Začalo to být... nezbytné.“

Drak přikývl. „To schvaluji,“ řekl. „Ve tmě můžeme letět nepozorovaně.“

„Cože?“ zvolal Barda.

Drak obrátil ploché červené oči jeho směrem. „Bohužel vás nemohu donést až k druhé Sestře,“ vysvětloval. „Moje přísaha Dračímu

příteli mi brání překročit hranice mého území. Ale vezmu vás, co nejdál to půjde.“

Vycenil hroživé tesáky do výrazu, který nepochybně zamýšlel jako úsměv.

„Líbí se vám moje překvapení?“ zeptal se. „Nepotěšilo vás? Dračí přítel vždycky říkal, že není nic blaženějšího než se proletět na drakovi.“

2. SEVER

Bylo to jako řítit se temnou chodbou. Pod nimi probleskovala světla vesnic a vzápětí zase mizela. Nad nimi zářily tiché hvězdy. Před sebou měli jen černotu, zimu a zvuk větru.

Společníci byli přivázaní lanem k drakovu krku a připadali si otloukaní jako koryšši přilepení na vlnami bičované skály Dračího hnízda. Krej s Fillim se choulili nehybně pod Jasmíniným kabátem a ani nehlesli.

Letěli celé hodiny. Lief ztratil pojem o čase. Pak se mu najednou nepříjemně zhoupł žaludek.

Padali. Řítili se hlouběji a hlouběji a neuvěřitelně rychle se blížili k zemi.

Lief pevně zavřel slzíci oči.

Náhle se prudké klesání zastavilo. Burácení větru ustalo. Teď už vnímal jen pomalý, rytmický pohyb — zvuk dračích křídel, která plynule mávala vzduchem.

Lief pomalu otevřel oči.

Vznášeli se přímo nad polem, které bylo obklopené souvislým živým plotem. Ze tří stran byl plot posetý bílými květy, které se chvěly v mírném větříku. Vše ostatní skrývala tma.

Za touhle tmavou stěnou byl les. A za stromy se tyčily vysoké hory, lemující severní hranici Deltory, na jejichž vrcholcích se slabě třpytil sněh.

Drak dosedl na zem a složil křídla.

„Tohle je místo, kde vás musím opustit,“ řekl. „Cítím to.“

Barda přerezal uzly a lana se uvolnila. Lief sklouzl na zem, lehl si na záda a snažil se vzpamatovat. Země byla hrbolatá a pestrobarevný trávník byl prorostlý nějakými bylinami, které nepříjemně páchly po přezrálém ovoci.

„Je pěkně mrazivo a tma jako v noře!“ slyšel Bardu.

Ozval se zvuk křesadla. Po trávníku začalo poskakovat světlo, když se lucerna trochu rozhořela.

Lief si s námahou klekl. Cítil se rozlámaný jako stařec a zesláblý jako nemluvně. Styděl se, když viděl, že Jasmína se už postavila, Krej jí sedí na paži a Filli štěbetá na rameni.

„Kde to jsme, draku?“ zeptala se Jasmína. „Můžeš nám to ukázat na mapě?“

„Nevím nic o mapách,“ odpověděl drak. „Vím jen, že tohle je daleký sever mého území a že jsme velmi blízko území opálu.“

Otočil obrovskou hlavu k lesu. „Jak jsem přistával, viděl jsem tam světla a slyšel hudbu,“ dodal ochotně. „Nedaleko odsud táboří lidé. Nepochybně vám řeknou, co potřebujete vědět.“

Lief se vzpamatoval. „Díky, žeš nás sem donesl,“ řekl. „Ušetřil jsi nám týdny cesty.“

Drak se uklonil. „To je to nejmenší, co jsem mohl udělat pro krále, který mě znovu probudil k životu,“ řekl a rudé oči mu zazářily. „Sny jsou všechny moc hezké, ale ne tolik, jako trocha zpěněné vody nebo hřejivé teplo slunce.“

Zafoukal větřík a přinesl s sebou nasládlou vůni tlejícího pole a tlumený zvuk hudby. Drak se nedočkavě pohnul.

„Musím letět,“ zamumlal. „Odporně to tu páchne. Vím, že naše pouto se teď nezpřetrhá, ať půjdeš kamkoli, ale z loučení jsem vždycky smutný. Sbohem. Budu na vás myslet.“

Aniž počkal na odpověď, vystřelil do vzduchu. Během chvilky byl pryč.

Barda se rozhlédl kolem. „Myslím, že bude nejlepší zůstat přes noc mimo les,“ navrhl. „Pojďme se podívat, co je za tím plotem na druhé straně.“

Dali si na záda tlumoky a vyrazili přes pole. Když došli k plotu, čekalo je první překvapení. Vůbec nebyl pokrytý květinami, ale obrovskými bílými mřížemi.

Byly veliké jako malí ptáci a všechny se zdály úplně stejné. Byly jich tu tisíce. Pár jich sedělo na povrchu, ale většina se držela na větvičkách hluboko uvnitř plotu. Všechny pomalu otvíraly a zavíraly křídla s jemnou červenou kresbou.

„Je na nich něco divného,“ řekla Jasmína a zamžourala. „Zdají se být skoro neskutečné!“

Lief bez rozmyslu natáhl prst a jemně se dotkl špičky křídla jedné z nich.

Červené kresby se okamžitě rozjasnily jako maličké majáčky.

Lief vykřikl leknutím a uskočil. V další chvíli mūra plivla — vystříkla tenký proud tekutiny, která zasyčela, jakmile dopadla na zem.

Filli zavřískal. Krej zapištěl a vzlétl.

„Liefe, ty blázne!“ zaburácel Barda. „Zasáhlo tě to?“

„Ne,“ zalapal po dechu Lief, kterého útočná reakce zaskočila. „Ale bylo to o vlásek!“

„Pozor!“ varovala je Jasmína naléhavým hlasem. „Couvněte!“

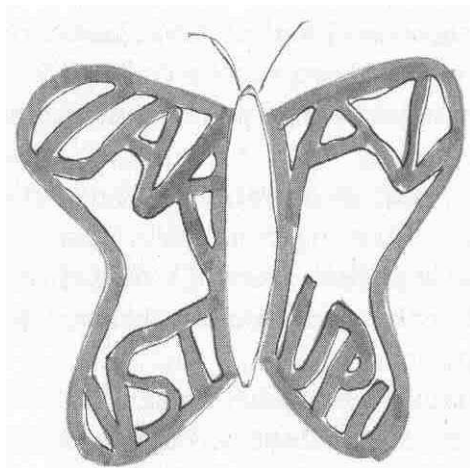
Všechny můry kolem té první se teď rozsvěcovaly a plivaly svůj jed. Plot se rozzářil drobnými červenými světélky. Ale žádný z tvorů se nepohnul z místa a po chvíli plivání ustalo a červená světélka začala slábnout.

„Co je to za stvoření?“ vykřikla Jasmína, když jí Krej celý načepýřený znovu přistál na paži. „Jako by byla živá, a přesto nebyla. Jako by —“

Lief zalapal po dechu. Najednou uviděl něco neuvěřitelného.

Ty podivné tvary na křídlech mūr tvořily slova.

„Ty můry tvoří výstražný pás!“ zvolal. Popošel o kousek blíž k jedné z mūr a opatrně, aby se jí nedotkl, ukázal na písmena, na jedno po druhém.

„Zákaz vstupu,“ četla Jasmína. „Takže tímhle plotem se nesmí chodit. Ale kdo to zakázal? A proč? Co je na druhé straně?“

„To je mi fuk!“ zavrčel podrážděně Barda. „Zdá se, že žádné můry nejsou jen na té straně u lesa. Pojdme!“

Znaveně se vlekli na druhou stranu pole. Zjistili, že tmavý plot je úzký a plný děr. Očividně jím někdo nedávno prolézal, když se chtěl dostat na pole a potom z něj.

Jasmína zvedla paži, aby nechala Kreje přelézt na rameno. Když se tam usadil, pohládila ho za krkem a on zakrákal. Polekaně zvedla ruku ke světlu. Měla ji od krve.

Zlostně zamlaskala jazykem, přitáhla si Kreje k sobě a prohlédla mu krk. Neklidně zakvokal.

„Asi tě tam klovl Hlídač Sadu, Kreji,“ zamumlala, zatímco mu na krk zlehka nanášela zelenou mast z malé skleničky, kterou s sebou všude nosila. „Nevšimla jsem si toho. Je to malá rána, ale hluboká. Nepochybně praskla, když ses před chvílí vylekal. Musíme —“

Najednou se zarazila a soustředěně naslouchala.

„Co je to?“ sykl Lief.

„Někdo sem jde,“ zašeptala Jasmína.

Barda okamžitě zhasl lucernu. Schovali se do živého plotu a vykukovali ven skrze řídké větve.

Jak jejich oči přivykaly tmě, spatřili, že plot je od lesa oddělený hlubokým příkopem. O moc víc ale ze svého stanoviště neviděli.

Krej tlumeně zakrákal.

„Tak běž,“ zašeptala neochotně Jasmína.

Krej vyhopsal z plotu, přeletěl příkop a zmizel ve tmě.

Se zatajeným dechem čekali. Během pár chvil Lief s Bardou uslyšeli to, co Jasmíniny bystřejší uši zaznamenaly už dřív — praskání větviček, dusot nohou, rozmrzelé bručení a kletby.

Krej zakrákal ze stromu.

„Nepřítel,“ zašeptala Jasmína. „Krej si tím je jistý. Ale je tu něco, co ne—“

Ztichla, když se mezi stromy objevilo poblikávající světlo kolébající se pochodně.

Zvuky se přiblížily. Světlo pochodně se rozjasnilo. A najednou se mezi posledními stromy vyřítil jakýsi obr, zastavil se na okraji příkopu a ztěžka oddechoval.

Byl ohromný, měl nohy jako klády, velikánské břicho a široká, svalnatá ramena. V jedné ruce držel palici a v druhé pochodeň. Mohutné holé paže zdobily tepané kovové kroužky. Na každém z klobásovitých prstů mu zářil prsten. Byl oblečený do zvířecích kůží, přivázaných koženými šňůrkami.

Pak zvedl pochodeň a oni uviděli jeho tvář.

Uviděli drobounká, nelítostná očka zářící nad usmrkaným masitým rypákem. Viděli uši, které mu visely z naježených hnědých vlasů. Viděli vrčící ústa a kly ostré jako břitva.

Ten muž měl hlavu divokého prasete.

Prasomuž zuřivě zavrčel, malými očky těkal zleva doprava a prohledával tmu.

„Vím, že jste tady, špehové,“ zaburácel. „Slyšel jsem vaše hlasy. Viděl jsem vaše světlo!“

Ve stromě nad ním to zašustilo a on se zavrčením pohlédl vzhůru. Ale když viděl jen černého ptáka, zklamaně zabručel a znovu sklopil pohled.

„Jak se vám podařilo překročit hranici, slídilové?“ zařval. „Jakou lest jste použili, abyste vnikli na tajné pole? Chcete mi říct, že jste spadli z nebe?“

Lief, Barda a Jasmína se na sebe podívali a všichni v mžiku pochopili pravdu. Mysleli si, že můry jsou v plotě proto, aby zabránily lidem dostat se z pole někam na druhou stranu.

Ale bylo to přesně naopak. Můry měly zabránit vetřelcům vstoupit na pole a do téhle části lesa.

Jak to měli vědět? Skutečně spadli na pole z nebe. Jenomže to nemohli prasomuži říct. A i kdyby to udělali, nejspíš by tomu nevěřil.

„Ukažte se!“ zahulákal prasomuž.

Společníci se ani nehnuli. Věřili, že pokud zůstanou v úkrytu, unaví ho tma a zima a on se vrátí do svého brlohu.

I když společně by ho nepochybně nakonec dokázali přemoci, nikomu z nich se do toho nechtělo. Ještě před sebou měli dlouhou cestu. Jejich výprava je příliš důležitá, než aby riskovali zbytečná zranění. Prasomuž byl silný a plný vzteku.

Ale to není všechno, pomyslel si Lief, kterému naskakovala husí kůže, když sledoval ošklivou postavu podupávající na druhé straně příkopu. Je tady cítit zloba. Něco děsivého, čemu nikdo z nás nerozumí.

Třásl se, jako by byl zmrzlý na kost.

Zlo bylo blízko, velmi blízko. Cítil, jak se blíží. Skoro viděl, jak sem chvátá, beztvaré, mezi stíny v příkopě. Měl neodůvodnitelné nutkání vykřiknout — vyskočit a všechny varovat.

„Schováváte se v příkopě nebo za plotem!“ zařval prasomuž. „Vylezte, nebo si pro vás půjdu!“

Chvilku čekal, pak se začal vléct kupředu a neohrabaně sklouzl do příkopu. Bahno začvachtalo, když se nohama dotkl dna.

Kolem hlavy mu zakroužil černý stín a hbitý zobák jen těsně minul jeho ucho. Obr zavrával, smekl se a zmizel jim z dohledu.

„Ne, Kreji!“ zašeptala Jasmína a sevřela ruce v pěsti, když Krej znovu zaútočil.

Prasomuž se vyškrábal na nohy a zaklel. Byl mokrý a umazaný od slizké špíny, ale pochodeň mu stále hořela. Vztekle zařval, převálil se v bahně a mával pochodní nad hlavou, aby zahnal útočícího ptáka.

Plamen pochodně se rozzářil, jak s ní divoce kýval ze strany na stranu. Světlo poskakovalo v blátivém příkopu a vyhánělo stíny ze všech koutů. Najednou Krej zavřískal a jako by se zastavil ve vzduchu. Pak se vznesl do výšky a zmizel na temném nebi.

Prasomuž spokojeně zachrochtal, ale když spustil pochodeň, malinko sebou trhnul. Trochu se předklonil, natahoval škaredou, naježenou hlavu dopředu, aby nakoukl do šera rozprostírajícího se dál v příkopu.

Pak se zachechtal. „Deset dvacet, vidím tě!“ zavrčel.

Liefovi přeběhl mráz po zádech.

Prasomuž zvedl palici, udělal krok dopředu...

Pak vykřikl — bylo to pronikavé, vystrašené kvičení, ze kterého se Liefovi ježily vlasy na hlavě. A ze stínu příkopu se zvedl přízrak — obrovská černá a zahalená věc.

3. MASKONOŠI

Nad prasomuzem se vynořil černý přízrak, temnější než noc. Ubožák znovu vykřikl a klopýtl dozadu. Ta věc se ani nehнула. Z rozevlátého černého stínu se začaly natahovat bílé ruce — ruce s dlouhými, chtivými prsty, bez jakýchkoli otisků, vrásek nebo nehtů.

Bílé prsty se pohnuly. Pak se neuvěřitelně plynule začaly prodlužovat, sunuly se kupředu, dokud se nesevěřely kolem prasomuzova krku.

V mžiku prasomuže zvedly ze země. Ten se dusil a chroptěl, kopal nohama kolem sebe a v ruce stále svíral pochodeň.

Ta věc jím zatřásla, jako když pes zatřeše krysou. Hrozné sípavé zvuky náhle ustaly, a prasomuzovo tělo zůstalo jen bezvládně viset.

Přízrak ho odhodil stranou. Obrovské tělo proletělo vzduchem jako rozbitá hadrová panenka a ztěžka dopadlo do bláta. Pochodeň se zasyčením uhasla a příkop se zahalil do tmy.

Celé se to seběhlo během jediného okamžik. Lief, Barda a Jasmína se vylekaně krčili ve svém úkrytu a neodvažovali se pohnout. Pak vysoko nad nimi zakrákal Krej.

„Krej říká, že ta věc zmizela,“ řekla Jasmína potichu.

A Lief věděl, že je to pravda. Už se netřásl. Ale stále ho svíral strach, mrazivý jako ty ledové bílé prsty.

„Může se to kdykoli vrátit,“ zašeptal. „Musíme se dostat do lesa.“

Honem se protlačili k okraji příkopu. Krej sletěl k nim. Usadil se Jasmíně na rameni a tlumeně zakrákal.

„Krej viděl tu věc ve stínu dřív než prasomuz,“ tlumočila Jasmína. „Proto uletěl. Říká, že ten přízrak nebyl živý. Ne tak jako my.“

„Byl dost živý na to, aby dokázal zabít,“ zabručel Barda.

Stále zlehka pofukovalo. Byl slyšet jen šelest listů.

Liefovi pořád něco dotíralo na mysl, ale nedokázal to pojmenovat. Jeho mozek mu říkal, že se něco změnilo. Ale byl příliš unavený a vylekaný, než aby přemýšlel, co to je.

Barda znovu rozsvítil lucernu a společně sklouzli do příkopu. Byl velmi hluboký. Stát na dně bylo jako být pohřbený pod zemí. Zvuky byly přidušené a vzduch byl prosáklý vlhkostí a hnilobou.

Tělo prasomuže leželo poblíž, obrácené tváří do bahna. Jasmína se k němu okamžitě vrhla.

„Jasmíno!“ zasyčel zlostně Barda.

Ale Jasmína si ho nevšímala. Na chvíli se sehnula nad zabláceným tělem. Pak hbitě poplácala zvířecí kůži, které ho zakrývaly. Něco zašustilo a ona vytáhla svazek zelených papírů.

Barda spustil lucernu níž. V její záři si přečetli nápis na vrchním papíře.

:!::

Jasmínova další Všechny stejné.

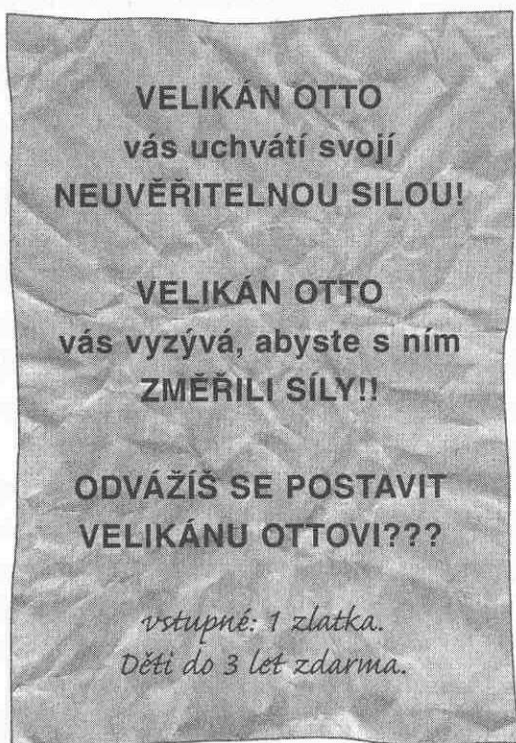
„Takže jeho jméno si vydělával tí,“ řekla jak zemřel, řeknu. Zdá zlomený by se mu zastavilo

Lief venčení na vy. „Zmiz-řekl

„Na to pozdě!“ vyštěkl ostrý hlas.

Lief, Barda i Jasmína sebou trhli a prudce se podívali nad sebe.

Na okraji příkopu stály dvě škaredé postavičky a dívaly se na ně dolů.

na prolistování papírů. byly úplně

teď známe a víme, jak na živobytí. „Ale to vám nese, že nemá vaz. Jako prostě — srdce.“

učítl mramotem hlava odsud!“ chraplavě. už je trochu

Muž s orlí a žena s liščí hlavou.

A za nimi byl dav — dav bytostí, které všechny byly napůl lidé, napůl zvířata.

Hudba přestala hrát! pomyslel si Lief rozrušeně. To je to, co jsem podvědomě zaznamenal, když jsme stáli na okraji příkopu. Prasomůž musel přijít z tábora v lese. Slyšeli jeho výkřiky. A teď si myslí...

„Vrahava!“ vykřikla pronikavě liščí žena.

V mžiku za ní všichni zvířecí lidé skočili do příkopu. Krej vylétl do vzduchu. Lief, Barda a Jasmína se zhroutili pod tíhou tuctů útočících těl.

Bojovali statečně. Ale proti takové přesile neměli šanci.

* * *

Během několika minut už společníky táhli lesem. Vzali jim zbraně. Držely je desítky rukou. Všichni únosci se tísnili kolem nich a rozčileně mluvili takovým divným jazykem. Jediná slova, kterým Lief rozuměl, byla dvě jména — „Otto“ a „Bess“, která se opakovala pořád dokola.

„Děláte chybu!“ vykřikl Lief. „My jsme Otta nezabili. On —“

„Nech si své lži, ty bezsrstý slídile!“ zavrčel za ním orlí muž. „Budeš litovat dne, kdy jsi překročil hranice Maskonošů.“

„Maskonoši!“ slyšel Lief zvolat Bardu.

„No jistě! Předstíráš, že jste to nevěděli!“ poškleboval se orlí muž.

Mají masky! pomyslel si Lief otřeseně. Rozhlédl se po svých únoscích.

Jejich hlavy vypadaly tak skutečné! Teprve teď viděl, čeho si měl všimnout už dávno.

Všichni tihle lidé na sobě mají *masky*! Úžasné masky, které jim těsně přiléhají k tváři a padnou jim jako druhá kůže.

„*Zabajama ja hnad, Brku!*“ zavrčela malá žena s žabí hlavou.

„*Na! Bess ja masa vadat,*“ namítl orlí muž.

Mezi stromy začala problíkávat světla a o pár chvil později se společníci ocitli na mýtině plné lidí. Uprostřed plápolal veliký oheň.

Bylo tu cítit vařené jídlo a všude kolem byla nepřehledná směsice zvuků.

Mezi dvěma stromy visel napjatý obrovský transparent. Zlehka se třepotal ve větru.

Všude kolem lidé přestrojení v maskách mávali pěstmi, křičeli a bědovali. Lief letmo zahlédl tvář vlka, krysy, zrzavou kočku a několik ptačích hlav.

Vtom před něj vyskočila rozšklebená chlupatá maska s malými černými očky. Patřila otrhanému chlapci, který se proplížil davu pod nohama, aby si prohlédl vězně.

Ta tvář byla plná prohnání. Lief si byl jistý, že něco takového už viděl, ale nemohl si vzpomenout kde. Věděl jen, že k němu nemá důvěru.

Mezi stromy, které obklopovaly mýtinu, stálo mnoho dřevěných vozů. Visely mezi nimi natažené šňůry na prádlo, prověšené pod tíhou šatů. Skupina velkých šedých koní se splétanou hřívou zvědavě sledovala křičící houf lidí.

Najednou se dav rozestoupil a odkryl vůz stojící osamoceně stranou v kruhu jasného světla z tuctů luceren.

Před vozem stálo obrovské křeslo se zlacenými opěrkami, ve kterém seděla obří žena.

Lief z nějakého důvodu věděl, že tohle bude Bess.

Byla obrovská — aspoň dvakrát větší než prasomůž. Rozevláté červené sukně připomínaly hedvábné stany. Její vyšívané šály lemované trásněmi byly veliké jako prostěradla. Na rukou jí chrastily náramky veliké jako kola menšího vozu.

A na hlavě měla masku obrovské hnědé sovy.

Lief na ni stihl jen krátce pohlédnout, než ho postrčili kupředu. Ztěžka dopadl tváří k zemi do hlíny u nohou soví ženy. Jasmína s Bardou žuchli na zem vedle něj.

„*Kda ja Otto?*“ zeptal se chraplavě hluboký hlas.

„*Otto ja mrtva, Bess!*“ slyšel Lief vykřiknout liščí ženu. „*Zabala ha!*“

Vždyť oni ve skutečnosti vůbec nemluví jinou řečí! pomyslel si Lief. Jenom zní jinak. Používají „a“ místo „e“, „i“, „o“ a „u“ ve všech slovech kromě jmen. A nepoužívají háčky a čárky nad písmeny. Ta soví žena vlastně řekla: „Kde je Otto?“ A liščí odpověděla: „Otto je mrtvý, Bess! Zabili ho!“

Několik Maskonošů doneslo nosítka s mrtvým tělem prasomuže na světlo. Sotva popadali dech, když ztěžka odložili nosítka na zem a couvli.

Bess pohlédla na tělo. Zaťala ohromné pěsti.

„*Pastavta ja!*“ zavrčela. „*At vadám jajach skarada tvaru!*“ Z hedvábných záhybů sukně vytáhla dlouhý, útlý nůž.

„Liefe! Ona nás chce podříznout!“ zamumlal Barda, zatímco hluk davu vzrůstal. „Řekni jí, kdo jsi. Ukaž jí Pás. To je naše jediná šance...“

Hlas se mu vytratil, když ho postavili na nohy. V tu samou chvíli prudce zvedli i samotného Liefu.

Nohy ho neudržely. Se svěšenou hlavou visel mezi svými vězniteli.

Řekni jí, kdo jsi. Ukaž jí Pás... To je naše jediná šance.

Lief pomalu zvedl hlavu.

Soví žena zalapala po dechu a chytla se rukou za srdce.

„*Gadefe!*“ vykřikla. „*Gadefe, maj sana!*“ Odhodila nůž stranou a začala se namáhavě zvedat z křesla.

Na mýtině se rozhostilo mrtvolné ticho. Lief stál s otevřenými ústy. Co to říkala?

Gadefe, můj synu!

Bess se z očí řinuly slzy, když k němu natáhla paže.

Někdo ho zezadu postrčil a on klopýtl kupředu. Soví žena ho popadla do náruče. Najednou ho drtily její mocné paže, které ho tiskly ke vzdouvající se hrudi.

Zlaté náramky se mu tvrdě zaryly do zad. Dusil se ve spleti hedvábných šál, které byly silně cítit kořením, kouřem a přezrálým ovocem. V panice se snažil vymanit z nežádoucího objetí, ale mocné paže, které ho svíraly, byly jako ocelová pouta.

„Bess!“ Jakoby z dálky slyšel skřehotavý hlas orlího muže. „*Prastan! An nana Gadef! An namaza bat Gadef!*“

Lief cítil, jak se obří paže zachvěly. Pak se pomalu začaly uvolňovat. Zalapal po dechu, uskočil a zhroutil se na zem.

Když konečně vzhlédl, Bess ležela ve svém křesle a ztěžka oddechovala. Oči měla zavřené. Orlí muž stál vedle ní a rukou se jí dotýkal na rameni.

„Přiznejte se!“ vykřikl na Liefu, Bardu a Jasmínu. „Přiznejte se naši vůdkyni, že vás sem poslali jako špehy a abyste nás zničili! Přiznejte, že jste služebníky toho zlého tyrana, krále Liefu z Del!“

Liefovi se sevřelo srdce.

„Jsme pocestní ze Smetkova!“ vykřikla Jasmína vyrovnaným hlasem. „Můj strýc se jmenuje Bobula. Můj bratr a já jsme Rychlík a Sojka. Neudělali jsme nic špatného!“

„Samé lži!“ zařval orlí muž. „Vnikli jste na naše tajné pole. Pak jste zabili toho, který vás šel najít. Chytili jsme vás při činu!“

„Ne!“ bránila se Jasmína. „Vašeho přítele zabil nějaký přízrak z temnot. Viděli jsme to!“

Orlí muž se pohrdavě zasmál.

Bess otevřela oči. Ale nepodívala se na orlího muže ani na Jasmínu. Místo toho pohlédla na Liefu.

„Je to pravda?“ zeptala se skoro vlídně.

Lief jí pohlédl přímo do očí. Věděl, že musí co nejvíc využít jejího rozrušení. Musí ji přesvědčit.

„Je to pravda,“ odpověděl. „Ta věc se skrývala v příkopu. Chytilo to Otta za krk a on zemřel. My jsme mu neublížili, přísahám!“

„An lza, Bess!“ zasyčel orlí muž. „*Jsa ta spahava!*“

„My *nejsme* špehové!“ vybuchl bez rozmyslu Lief.

V davu to zašumělo. Orlí muž se se zasyčením odtáhl.

„Tak jaktože rozumíte naší řeči, bezsrstí?“ vyhrkl.

Lief proklel sám sebe za svou pošetilost a promluvil přímo k Bess, pokud možno co nejkliďnějším hlasem.

„Dá se to odposlouchat,“ řekl. „Váš jazyk mi nejdřív zněl cize, ale brzy jsem zjistil, že mu rozumím.“

A možná mi pomohl i veliký topas, který nosím skryty, dodal v duchu. Topas, který vyjasňuje mysl. Topas, který je tak mocný od chvíle, kdy se topasový drak vrátil k životu.

Bess se s rozzářenýma očima předklonila.

„Samozřejmě!“ zašeptala. „Prostě ti to došlo. Ted' chápu—“

Zarazila se a zakroutila hlavou. „*Nasmam sa akvapat*,“ zamumlala si pro sebe. „*Masam bat apatr...*“

Zvýšila hlas. „Zamkněte je do Ottova vozu,“ nařídila a ukázala na vězně. „Prohlédnu jeho tělo. Pak rozhodnu, co bude dál.“

4. PŘEKVAPIVÁ NABÍDKA

S polečníky uvrhli do blízkého vozu, zamkli je tam a ponechali v naprosté tmě. Vzduch silně zapáchal potem a vlhkými kožešinami. Jakmile se kroky vězňů vzdálily, ozvalo se z venku opatrné zakrákání. Krej je celou dobu nepozorovaně sledoval.

„Říká, že odnesli klíče,“ zašeptala Jasmína. „Nemůže nám pomoci.“

Rychle začali tápat kolem sebe a hledali nějakou zbraň nebo únikovou cestu. Nenašli nic kromě dřevěné bedny plné zvířecích kůží a matrace pokryté páchnoucí kožešinou. Nepovedlo se jim nikde objevit žádné škvíry ani uvolněná prkna.

Nakonec to vzdali. Nikomu z nich se zrovna nechtělo sedět na té smradlavé matraci. A tak se posadili na podlahu a opřeli se zády o zed’.

„Bess možná spravedlivě rozhodne, že jsme nevinní,“ řekla Jasmína, zatímco hladila Filliho, aby ho utěšila. „Chce, aby aspoň Lief přežil.“

Lief se zavrtěl při vzpomínce na Bessino drtivé objetí.

„Bess možná chce, abychom zůstali naživu, ale ten chlápek s orlí maskou žízni po naší krvi,“ prohlásil Barda.

„Kdyby věděli, kdo ve skutečnosti jsme, bylo by to ještě horší,“ zašeptal Lief. „Znělo to, jako by netoužili po ničem jiném, než aby mohli zabít tyrana Liefu.“

Snažil se udržet vyrovnaný hlas, ale hořkost, kterou cítil, když vyslovil poslední slova, byla zjevná.

„Musejí být blázni, když tě nazývají tyranem!“ vykřikla Jasmína. „Nebo... možná jsou to spojenci strážce severu! Nepochybně jsou to čarodějové. Soudím podle těch mūr — a té věci v příkopu.“

„Ten přízrak z příkopu zabil jednoho z jejich vlastních lidí,“ podotkl Barda a zavrtěl hlavou. „Nemohla to být jejich kouzla. Navíc podle všeho, co vím o Maskonoších, bych si nemyslel, že slouží Pánovi stínů — nebo komukoli jinému.“

„Co o nich víš?“ zeptal se Lief.

„Jen to, co jsem slyšel od pocestných,“ řekl Barda. „Maskonoši se už po staletí toulají po odlehlých částech Deltory. Jsou to kočovní

umělci — akrobati, zpěváci a podobně. Jejich soubor je jako velická rodina. Straní se společnosti, předávají si svá tajemství z generace na generaci —“

Vtom zvenku Krej varovně zaskřehotal.

„Vracejí se,“ zašeptala Jasmína.

Všichni tři se honem s námahou postavili.

V zámku se otočil klíč. Dveře vozu se se skřípotem otevřely a ve škvíře se vynořil obrys liščí ženy.

„Na Ottově těle jsme nenašli žádné stopy násilí, až na to, co vypadá jako popáleniny kolem krku,“ vyštěkla liščí žena. „Takže Bess se rozhodla, že uvěří vaší historce. Chce vás vidět.“

* * *

Před Bessiným křeslem stál malý kulatý stolek překrytý červenou látkou, ke kterému přistavili pro Liefu, Bardu a Jasmínu tři stoličky. Zanedlouho už usrkávali zeleninovou polévku, jedli proužky horkých chlebových placek a všichni se k nim chovali jako k vážným hostům.

Liščí žena, které říkali Rezka, stála za Bessinou židlí a bystrýma očima sledovala všechno, co dělali. Ottovo tělo odnesli. Orlí muž tady nebyl.

Všichni ostatní Maskonoši se vrátili k tanci a hudbě. Ale Lief viděl, že po nich stále nenápadně, zvědavě pokukují.

„Nechávají si masky dokonce i při jídle!“ zašeptala Jasmína Liefovi do ucha.

A byla to pravda. Dokonce i děti jedly, pily a hrály si s maskami na obličej. Bylo to ohromující, ale zároveň z toho byl Lief nesvůj. Bylo nemožné říci, co si ti lidé myslí, když mají tak dobře skryté tváře. Jenom oči a ruce poskytovaly jisté vodítko.

Ted', když už byl klidnější, si všiml, že některé masky jsou dokonalejší než jiné. Například maska žabí ženy byl leskle zelený mistrovský kousek. Také Rezčina liščí maska a Bessina sova vypadaly tak skutečné, až bylo těžké uvěřit, že je vyrobily lidské ruce.

Ale spousta masek ostatních členů souboru vypadala mnohem obyčejněji. Byly to jen umělé hlavy z kůže nebo peří s otvory pro oči, ústa a nos.

Bess jídlo spěšně hltala a znovu a znovu si z kotlíku zavěšeného nad ohněm vedle ní plnila obrovskou polévkovou misku. Vypadala napjatá, jako by byla velmi rozrušená.

„Mohu se zeptat, co vás přivedlo do těchto končin?“ zeptala se konečně znenadáni.

„Moji synovci a já jsme odešli ze Smetkova, abychom si našli práci,“ začal Barda vyprávět připravenou historku. „Doma není dost jídla.“

„Všude je to stejné,“ přikývla Bess. „Ale právě nedávno se to začalo trochu zlepšovat! Proto jsme přišli sem, kam jsme nezavítali po mnoho let. Jsme tu už pět dní, protože jsme s potěšením zjistili, že —“

Zarazila se, když jí Rezka nenápadně stiskla rameno.

Lief zauvažoval, co jim asi Bess chtěla říct. Zjevně to bylo něco, co podle Rezky návštěvníci neměli vědět. Něco o tom, proč Maskonoši táboří v tomhle lese.

A proč jsou tady? napadlo ho najednou. V lese není dost místa, aby tady mohli nacvičovat představení. A očividně chtějí, aby lidé nechodili na to podivné hlídané pole.

Pohlédl liščí ženě do podezíravých očí.

Přinejmenším ona si myslí, že Bess dělá chybu, když nám věří, pomyslel si. Myslí si, že lžeme. A samozřejmě má pravdu. Budeme muset být velmi opatrní.

Usilovně se snažil nedat na sobě nic znát a od srdce si přál, aby i on teď měl na sobě masku.

Bess si odkašlala. „Zítra odjždíme podél hor na západ, na místo jménem Šťastné údolí,“ pokračovala. „Podívejte!“

Vytáhla ze záhybů sukně růžový plakát a podala ho Bardovi.

„Nevy-
jsme ve
údolí už
ho,“ řekla
upřeně sle-
fa, Bardu a
jak si čtou
„Bude to
A mohla by
mnoha ve-
pro vás.
jmete mou
Spo-
překvapeně
Bess se

stupovali
Šťastném
velmi dlou-
Bess a
dovala Lie-
Jasmínu,
oznámění.
veliká noc.
být první z
likých nocí
Pokud při-
nabídku.“
lečníci na ni
pohlédli.
předklonila.

„Hledáte práci,“ řekla. „No a já vám nabízím nejenom práci, ale i domov. Nabízím vám, abyste se k nám přidali — abyste se přidali k Maskonošům!“

Barda ohromeně pohlédl na Liefu s Jasmínou, pak se otočil zpátky k Bess.

„Jsme nesmírně poctěni,“ začal opatrně, „ale Maskonoši jsou umělci — a navíc výborní, jak jsem slyšel. My jsme jen prostí rybáři.“

„Ach! Ale my vás můžeme naučit velké věci,“ zvolala dychtivě Bess. „Mnozí z nás se nenarodili jako Maskonoši.“

Když se Barda zatvářil překvapeně, přikývla. „Odkakživa bylo naším zvykem ujmout se bezsrstých nemluvňat a malých dětí — sirotků bez rodiny, která by se o ně postarala,“ vysvětlila. „Ale před jedním nebo dvěma lety jsem začala přibírat i starší děti — a také dospělé.“

Liščí žena nesouhlasně zabručela.

„Bylo to nezbytné, aby soubor mohl přežít,“ řekla Bess a malinko zvedla hlas. „Naše starobylé rodiny se bohužel hrozně zmenšily.

Takže — přidáte se k nám, Bobulo? Pokud ano, budete mít zaopatření! Maskonoši se o své členy postarají.“

„Nesnaž se je přemlouvat, Bess,“ vyštěkla Rezka. „Už tak máme dost bezsrstých příživníků!“

Bess zařala obrovské pěsti. „Tihle nebudou příživníci!“ zavrčela. „Zapomněla jsi, o koho jsme přišli minulou noc?“

„Ztratili jsme přítele a bratra — jednoho z kruhu starších,“ odsekla Rezka rozzlobeně.

„Také jsme ztratili svého siláka,“ řekla Bess. „Jak můžeme vystupovat ve Šťastném údolí nebo kdekoli jinde bez jednoho z našich nejoblíbenějších čísel? Otto by byl první, kdo by řekl, že je to nemožné!“

Ukázala na Bardu. „Podívej na tohohle chlapíka! Silný jako býk! V tom správném kostýmu by z něj byl vynikající silák.“

„A co jeho synovci?“ zeptala se chladně Rezka a otočila liščí hlavu k Liefovi s Jasmínou. „Jak si na sebe vydělají oni?“

„Och, jsem si jistá, že se snadno něco naučí,“ řekla Bess s předstíranou nenuceností. „Například Rychlík vypadá jako někdo, kdo zpívá jako ptáček.“

„Bess, říkáš to jenom proto, že ti připomíná Gadefa!“ neudržela se Rezka. „Přemýšlej o tom, co děláš!“

„Jak se opovažuješ o mně pochybovat?“ zaburácela Bess. „Odejdi!“

Liščí žena beze slova vycouvala a zmizela mezi stíny.

„Po pravdě, nejsem si jistý, že bych byl dobrý zpěvák, Bess,“ zašeptal Lief. „Můj hlas není —“

„Nesmysl, Rychlíku!“ přerušila ho k jeho velkému překvapení Jasmína. „Tvůj hlas je vážně líbezný.“

Zatímco na ni Lief zůstal zírat s otevřenou pusou, otočila se k Bardovi.

„Myslím, že bychom měli přijmout tuhle velkorysou nabídku, strýčku,“ řekla odhodlaně. „Vždyť Maskonoši jdou na západ, jak jsme vždycky chtěli. Proč bychom se k nim neměli připojit — aspoň na čas? Ve skupině je bezpečí.“

Jasmína se snažila Liefovi s Bardou něco sdělit. Říkala jim, že přidat se k Maskonošům bude nejlepší možný úkryt.

„No,“ řekl Barda bezvýrazně. „Možná... na čas...“

„Výborně!“ zvolala Bess a promnula si ruce. „Pak jsme dohodnuti. Můžete používat Ottův vůz. Zítra pojedeme dál — a začne váš výcvik!“

* * *

Společníci strávili noc schoulení pod stromem, který vrhal stín na Ottův vůz. Krej nad nimi držel hlídku.

Země byla tvrdá a studená, ale jim to přišlo lepší než spát uvnitř. Někdo odnesl páchnoucí matraci, kožešinovou přikrývku i bednu s oblečením. Ale přestože byl vůz prázdný, jako by uvnitř visely ve vzduchu vzpomínky na prasomuze a na jeho hroznou smrt.

Světla kolem tábořiště postupně zhasínala, jak lidé odcházeli spát. Ale právě když se zdálo, že všechno už zcela utichne, obrovský oheň uprostřed mýtiny se jasně rozhořel a ozval se pokřik a zpěv tichých hlasů.

Zvuky se nesly dál a dál. Plameny šlehaly do výše.

Lief se několikrát posadil. Několikrát vykoukl na postavy zpívající kolem mohutného ohně a uvažoval, co asi dělají.

Když byla noc nejtemnější, hlasy trochu zesílily. Poprvé Lief jasně uslyšel některá slova.

Sbaham, Otto. Sbaham, stara pratala. Tva maska ja papal. Tva tala ja prach. Tad zajas va valkam svatla. Jadnaha dna zas badam spala. Cakaj na nas. Cakaj na nas...

Pak konečně pochopil.

Sbohem, Otto. Sbohem, starý příteli... Teď žiješ ve velkém světle. Jednoho dne zas budeme spolu. Čekej na nás. Čekej na nás...

Pálili Ottovo tělo a všechny jeho věci. Kruh starších Maskonošů se loučil s jedním ze svých členů.

Lief znovu ulehl a přitáhl si přikrývku těsně pod bradu. Zavřel oči. Snažil se usnout. Ale když konečně přišel spánek, pronásledovaly ho ve snech poskakující plameny a neforemná černá postava s dlouhými bílými prsty.

5. ŠŤASTNÉ ÚDOLÍ

Těsně před svítáním Lief vzbudila směsice křiku, bouchání a řinčení. Bylo slyšet ržání koní a cinkot postrojů.

„Co se děje?“ zeptal se ospale.

„Připravují se k odjezdu,“ konstatoval Barda, odhodil přikrývku a se zamručením se posadil.

„To tedy ano,“ ozval se ostrý hlas. „A pokud hodláte jet s námi, raději byste se měli rozhoupat.“

Ze stínu se vynořila Rezka. „Tohle vám posílá Bess,“ vyštěkla a hodila na zem látkový vak. „Oblékněte si je a nesundávejte. Pohled na vaše holé tváře nás pohoršuje stejně jako váš zápach.“

Otočila se na patě a odkráčela.

„Myslím, že z nás není zrovna nadšená,“ zazubil se Barda. Obrátil vak vzhůru nohama. Vypadly z něj tři masky.

Ta první byla obrovská zvířecí hlava s černými a žlutými pruhy. Druhá byla menší a starší, ale mnohem dokonaleji vyrobená. Šlo o hlavu ptáka s modrými péry a žlutým zobákem. Ta třetí, a nejmenší ze všech, vypadala jako neforemná koule šedé kožešiny s černým nosem a zakroucenými vousky.

Barda si oblékl pruhovanou masku a okamžitě se tak proměnil v drsného cizince.

Ptačí masku hodil Liefovi. „Tahle je, Rychlíku, tvoje, řekl bych, protože máš být Bessin ptáček zpěváček,“ zavtipkoval.

Lief si neochotně přetáhl masku s modrým peřím přes hlavu. Ke svému překvapení slyšel, viděl a mohl dýchat daleko lépe, než čekal.

Přesto se cítil nesvůj. Dotkl se své opeřené tváře a přeběhl mu mráz po zádech.

Jasmína si nasadila šedou masku. Krej zakrákal a vylétl na vyšší větev. Filli úzkostlivě zaštěbetal.

„Nelíbí se jim,“ řekla smutně Jasmína. „Nepoznávají mě.“

Barda se rozesmál. „To se nedivím!“ řekl. „Nikdo by tě nepoznal. Nikdo by nepoznal nikoho z nás! Takže můžeme cestovat po Deltore křížem krážem a nikdy nás neodhalí! To je báječný plán!“

Vyskočil na nohy a odkráčel zapráhnout Ottova koně k vozu.

„To si nejsem jistá,“ zamumlala Jasmína. „Ale —“

Zarazila se, když k nim od pole dolehl děsivý, pronikavý výkřik.

„Co to bylo?“ zalapal po dechu Lief.

„Nevím,“ řekla Jasmína zmateně. Potom pokrčila rameny a pustila to z hlavy.

„Ale v každém případě jsme Bess nic neslíbili,“ pokračovala. „Zůstaneme s Maskonoši, jen dokud nám to bude vyhovovat.“

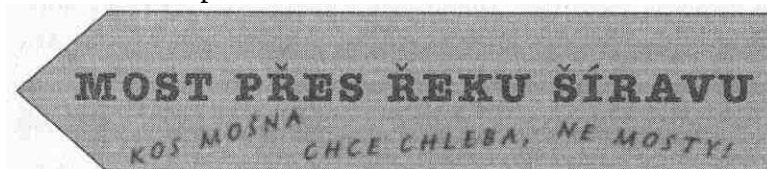
Lief smutně přikývl. Nemohl se zbavit pocitu, že nějak ztratil kontrolu nad svým vlastním osudem.

Právě svítalo, když vozy vyrazily z lesa a vjely na hrbolatou cestu, která vedla podél hor.

Vezli se jenom vozkové. Všichni ostatní šli pěšky vedle vozů, nebo se ploužili v neuspořádaném houfu za nimi.

Barda jel na Ottově voze. Lief s Jasmínou se plahočili vedle něj. Krej letěl vysoko nad nimi a nespouštěl z nich oči, ale nikdy se neodvážil tak blízko, aby si ho všimli ostatní.

Cesta přestávala být hrbolatá a rozšiřovala se, a tak vozy postupně zrychlovaly. Za další hodinu minuli novou ceduli. Maskonoši si na ni ukazovali a pochechtávali se.

Lief si povzdechl. Zřejmě si Kos Mošna, ať už to byl kdokoli, myslel, že král raději bude stavět mosty a silnice, než aby poručil úrodě vyrůst.

Kéž bych dokázal poručit obilí, aby dobře rostlo, a stromům, aby rodily ovoce, pomyslel si. Kéž by to bylo tak prosté!

Čas od času vozy míjely nějakou malou vesničku. Lidé vždycky přiběhli, aby se podívali a zamávali.

Maskonoši jim také mávali. Někteří žonglovali barevnými míčky, jiní zahráli na píšťalku písničku. Ale vozy jely dál.

„Proč nezastavíme?“ zeptala se Jasmína, když míjeli čtvrtou skupinku otrhaných vesničanů.

„Nestojí jim to za to vystupovat v takových malých vesnicích,“ ozvala se s povzdechem žena za nimi.

Ohlédli se na ni. Měla na sobě přesně padnoucí masku zrzavé kočky. Oči za maskou byly kalné. Zřejmě byla jedním z těch „bezsrstých příživníků“, o kterých liščí žena mluvila s takovým pohrdáním.

„Jak dlouho jsi s Maskonoši?“ zeptal se Lief, protože si chtěl dál povídat.

„Můj muž a já jsme se k nim přidali minulou zimu,“ řekla potichu žena. „On dělá těžkou práci kolem tábora. Já opravuji kostýmy a masky. A také je vyrábím, někdy, protože kdysi jsem byla dobrá švadlena.“

Znovu si povzdechla. „Aspoň teď jíme každý den, což je víc, než jsme jedli doma. Ale nesnáším to cestování.“

„A co masku?“ zeptal se Lief.

„Och, už jsem si na ni zvykla,“ řekla bezmyšlenkovitě žena. „Většinu času ani nevnímám, že ji mám.“

Zvedla ruku a dotkla se své masky.

„Dokonce ani napoprvé mi nevadila,“ řekla pomalu.

„Nemám nijak v lásce to, co je pod ní. A ani můj muž, tím jsem si jistá, ať říká cokoli. Mám na tváři cejch z doby Pána stínů. Všechna krása už je dávno pryč.“

Lief nic neříkal. Pro tentokrát byl rád za svou vlastní masku. Skryla totiž lítost, kterou by jeho tvář určitě prozradila — a co by mohla tahle bezmocná lítost způsobit, než že by učinila tuhle smutnou ženu ještě smutnější?

* * *

Později odpoledne Lief usoudil, že už museli urazit pěkný kus cesty po území opálu. Ale zcela zřejmě překročili ještě jednu hranici.

Slibné naděje z východu nechali daleko za sebou. Postupně se dostávali do pustého panství Severní sestry.

Na okraji silnice rostlo trní. Plodiny byly zažloutlé a zakrnělé. Krej byl jediný pták na nebi.

Lief ucítil, jak do něj Jasmína šťouchla loktem, a zvedl hlavu.

Liščí žena stála u okraje silnice těsně před nimi. Když k ní došli, srovnala s nimi krok.

„Až přijedeme do Šťastného údolí, jdi přímo do Bessina vozu,“ řekla Liefovi s kamennou tvář. „Bess si přeje, abys okamžitě začal s výcvikem.“

Ustoupila zase na okraj silnice, nevěnovala mu už ani jediný pohled a rychle vyrazila k přední části průvodu.

* * *

Ze Šťastného údolí se vyklubal pravý opak toho jména. Okna domů, hospod a obchodů byla pokryta vrstvou prachu. Opuštěnými ulicemi volně poletovalo suché listí.

Vozy Maskonošů skřípaly po hlavní cestě. Radniční hodiny tajuplně odbily čtvrtou.

„Kde jsou všichni lidé?“ zašeptala Jasmína.

„Nepochybně mrtví, nebo pryč,“ zamumlala žena v kočící masce. „Bess si myslela, že když se úroda na východě vzpamatovala, bude to všude stejné. Asi se zmýlila. Předpokládám, že se teď budeme muset vrátit celou tu cestu zpátky.“

Říkala to tak nevýrazným a lhostejným hlasem, jako by jí bylo jedno, co s ní bude.

Pokud se Maskonoši rozhodnou vrátit, budeme je muset opustit, napadlo Lief. Tedy pokud jde o mne, já to udělám s radostí.

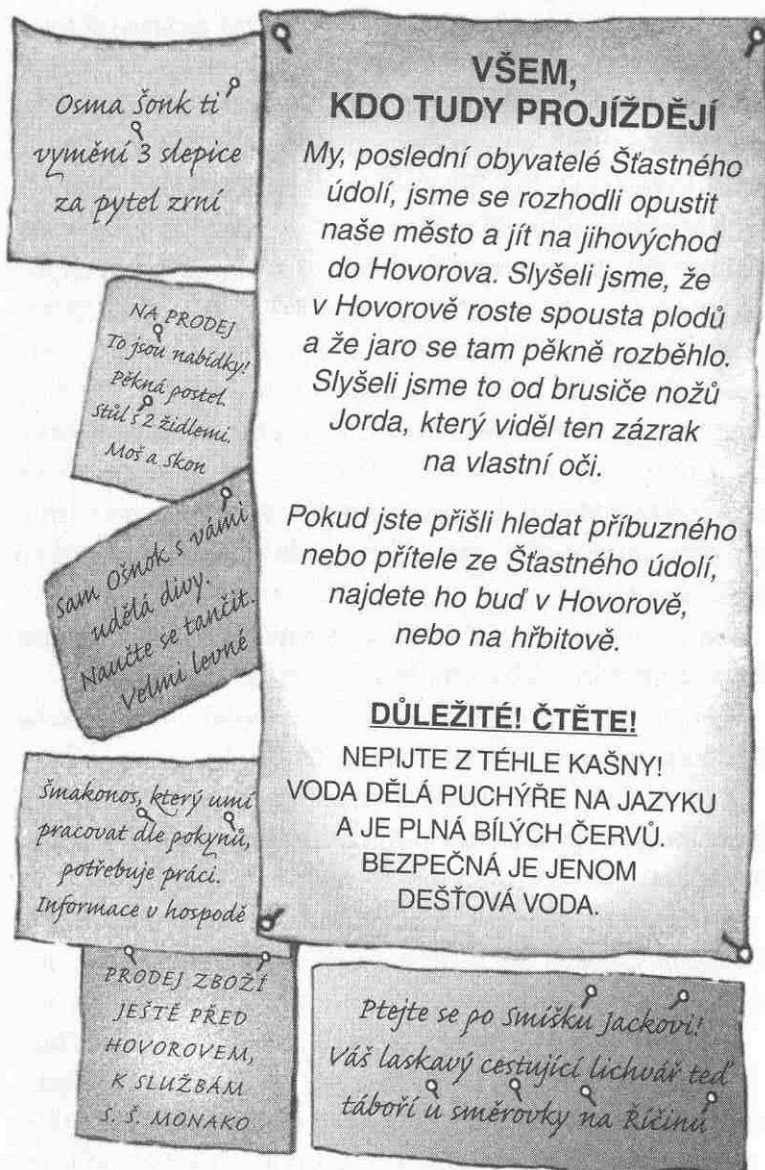
Řada zpomalila do šnečího tempa. Lief s Jasmínou natahovali krky, aby viděli, co se děje vpředu.

„Na náměstí je vývěsní tabule,“ zavolal na ně Barda. „Lidé zpomalují, aby si ji přečetli.“

Za pár minut dorazili na náměstí. První věc, kolem které projeli, byla kašna pobitá dřevěnými prkny. Za ní se tyčila vysoká věž s hodinami.

A potom tu stála ta vývěsní tabule. Když si Lief prohlížel zprávy, které na ní byly připíchnuté, sevřelo se mu srdce.

Všechny ty malé vzkazy jako by mluvily o životě, který právě skončil, a o budoucnosti, která nikdy nepřijde. Všem sdělením vévodila mnohem větší zpráva na pravé straně.

Lief svěsil hlavu v trýznivém zoufalství. Kolik lidí ještě zemře, kolik měst bude opuštěno, zatímco se on, Barda a Jasmína skrývají za maskami a loudají se za svým cílem?

Cestujte v utajení.

Zaťal zuby, protože věděl, že musí dbát Zmarova varování. Utažení je jejich nejmocnější zbraň. Musí být trpělivý.

* * *

Zanedlouho potom dojeli na pole, na němž se vozy rozestavěly v kruhu.

Maskované děti nejružnějšího věku už pobíhaly všude kolem a pod přísným dohledem žabí ženy sbíraly větve na hlavní oheň.

Liščí žena Rezka stála u ohrady a rozdávala povely několika lidem, kteří ze zakryté káry vykládali veliké červené bedny.

Bessin vůz stál na vzdálenější straně pole pod převislými větvemi stromů.

„Raději bys měl jít, Rychlíku,“ řekl Barda, když slézal z kozlíku. „My tady na všechno dohlédneme.“

Lief neochotně vyrazil přes pole. Když míjel rostoucí hromadu dříví, vběhla mu nečekaně do cesty malá postavička zarovnaná velikou otepí klacků.

Srážce se nedalo vyhnout. Lief klopýtl a děcko upadlo. Do všech stran se rozletěly klacky.

„Koukej se pod nohy, ptačí hlavo!“ vykřiklo zlostně dítě.

Skrz šklebící se chlupatou masku mu vzteky jiskřila malá černá očka. Byl to kluk, kterého si Lief všiml té noci, kdy je zajali. Chlapec, co nosí masku...

...polypana, uvědomil si Lief, když si konečně vybavil zvláštní zlodějskou bytost, kterou se svými společníky potkal na řece Tor.

Polypanský chlapec se vyškrábal na nohy a začal sbírat popadané dřevo.

„Ted' budu ze všech Zátčiných sirotků poslední s dřívím na oheň,“ nadával. „To znamená, že budu poslední i ve frontě na jídlo. A celé je to tvoje vina!“

„Zery!“ zařvala žabí žena. „Na co si to hraješ, ty hanebný malý lenochu?“

Chlapec trhnul hlavou. Ani se neobtěžoval posbírat zbytek klacků a vystřelil k hromadě dříví.

„To jsem nebyl já, Zátko!“ slyšel ho Lief křičet v běhu. „Byla to jeho chyba! Podrazil mi nohy!“

Lief pospíchal dál a uvažoval, kolik dětí v táboře jsou sirotci, které Maskonoši přijali, aby je vycvičili po svém. Docela dost, soudě podle Zeryho slov.

Došel k Bessinu vozu a prošel pod stromem k zadnímu vchodu.

Dveře byly zavřené. Vedle nich stál o zeď opřený napěchovaný pytel. Byl silně cítit shnilým ovocem. Tu a tam vykukoval ven skrze hrubou látku bílý stonek.

Lief zvědavě uštípl špičku jednoho ze stonků a zamžoural na něj. To není stonek, pomyslel si, ale kořen. Nějaký druh plodiny. A, podle toho zápachu, asi pochází z tajného pole vedle lesa.

Pamatoval si, jak hrbolatá byla půda, když ležel na poli. To proto, že tam Maskonoši kopali, napadlo ho. Kopali tam celých pět dní!

Poblíž vozu nad hromadou dříví uviděl viset obrovský prázdný železný kotel. Bess asi plánuje uvařit z těch bílých kořínků polévku. Lief při tom pomyšlení zhnuseně pokrčil nos.

Přešel ke dveřím a zvedl ruku, aby zaklepal. Pak se ale lekl a ucukl, když nenadále uslyšel hlasy vycházející z vozu. Přitiskl ucho ke dveřím a pozorně naslouchal.

„*Srdca ta zatamnala razam, Bess!*“ zasyčel hlas, ve kterém poznal orlího muže Brka.

„*Taha chlapca ta k nam tahna!*“ zavrčela v odpověď Bess. „*Jsa ta vsachna znamana!*“

Toho chlapce to k nám táhne, přeložil si pro sebe Lief. *Jsou tu všechna znamení!*

„*Znamana!*“ zavrčel Brk. „*Padvad, chcas ract! Copak ta nava-das, Bess? Kral sa vabral tahahla chlapca, aba nas spahaval, prata-za vapada jaká Gadeŕ!*“

...*Podvod, chceš říct! Copak to nevidíš, Bess? Král si vybral to-hohle chlapce, aby nás špehoval, protože vypadá jako Gadeŕ...*

Ano, to je přesně to, co by král tyran udělal, pomyslel si Lief stísněně. Věděl by, že Bess mnohem snáze přijme někoho, kdo vypadá jako její ztracený syn.

Ale proč se vůbec Maskonoši bojí špehů? Copak asi skrývají?

„*Malas sa, Brku,*“ odpověděla chladně Bess. „*Tad prasam adajda. Za chvala sam prajda.*“

„*Sam?*“ zaburácel orlí muž. „*Ala, Bess, an avada...*“

Liefovi se rozbušilo srdce. „Uvidí co?“ zašeptal. „Co uvidím?“

„*Nabada vadat, na ca sa kaka,*“ odsekla Bess.

Nebude vědět, na co se kouká...

Dveře vozu se začaly otvírat. Lief rychle uskočil zpátky a pak udělal dva rychlé kroky dopředu, jako by právě přicházel. Brk vykročil z vozu a skoro do sebe vrazili.

„Och — moc se omlouvám!“ koktal Lief.

Orlí muž na něj zamračeně pohlédl, pak se kolem něj beze slova prosmýkl a odkráčel. Lief nedokázal říct, zda se Brk nechal oklamat.

„Ach, Rychlíku!“ zvolala Bess z temnoty vozu. Najednou byl její hlas vřelý a laskavý. „Pojď dál!“

6. ZÁHADY

Vůz byl bohatě zařízený. Ve vzduchu bylo silně cítit koření a vosk z vonných svíček. Bess seděla u kulatého stolku. V dlaních svírala skleněnou kouli, která ležela před ní. Na klidnou soví tvář dopadalo mihotavé světlo svíčky.

„Posad se, Rychlíku,“ řekla a pokynula směrem k židli na druhé straně stolu.

Lief neochotně udělal, oč ho požádala.

„Ach,“ zašeptala Bess. Doslova ho hltala očima.

Ale na mně není nic k vidění, pomyslel si Lief. Nevidí mou tvář. Skrývá ji maska.

Teprve pak mu to došlo. Ptačí maska, kterou měl na sobě, musela kdysi patřit Gadefovi. Když se na něj Bess dívá, vidí svého znovuzrozeného syna.

Z toho pomyšlení se mu sevřel žaludek.

Pohlédl pozorně na stůl. Ve skleněné kouli divoce vířily stíny. Že by tahle koule byla to, co Brk nechtěl, aby Lief viděl? Vzpomněl si na zlověstný krystal Pána stínů a bezděčně se zachvěl.

Bess spustila ruce z koule a stíny se rozplynuly.

„Neboj se toho skla, Rychlíku,“ zamumlala. „S jeho pomocí čtu znamení, stejně jako přede mnou má matka.“

Odstrčila kouli stranou a odkryla tak další předmět, který před ní ležel na stole. Byla to řada osmi tenkých kovových strun připevněných k dřevěnému prkénku. Drnkla dlouhým nehtem na první z nich a zazněl nízký, čistý tón.

„Co je to za tón, Rychlíku?“ zeptala se.

Lief neměl ponětí, co po něm chce. Zakroutil hlavou.

Bess si povzdechla. „Toho jsem se bála,“ řekla. „Musíš se toho spoustu naučit.“

Podala mu list papíru. „Hudba je jako další jazyk,“ řekla. „Takhle ji zapisujeme.“

„Teď zahraju tóny zapsané na tomto papíře,“ řekla Bess. „Pozorně poslouvej.“

Zahrála na jednu strunu po druhé. Tóny se rozezněly a stoupaly jako schody od nižších až po vysoké. Pak je zahrála znovu a tentokrát zazpívala i jejich názvy.

Lief ucítil, jak ho pálí prsty. Podíval se na ruce a uviděl, že tekutina, která vytekla z utrženého kousku kořene, zasychá do podoby šedého rosolu. Štípaly ho z toho konečky prstů. Vystrašeně si je otřel o plášť. Odloupal rosol z kůže po maličkých kuličkách, které rychle smetl na podlahu.

„Přestaň se vrtět a dávej pozor, Rychlíku!“ vyštěkla Bess. „Musíš se naučit číst a psát hudbu. Jak jinak bys mohl zapisovat překrásné písně, které pro mě složíš, jako to dělával Gadef?“

Liefovi pod maskou zrudla tvář.

„Bess —“ namítl tiše. Ale Bess mluvila, jako by ani nepípl.

„Ach, Gadefovy písně dokázaly okouzlit ptáky na stromech,“ povzdechla si. „Slova byla plná citu. Rýmy byly dokonalé. Melodie tak okouzlující. A samozřejmě jeho hlas, žádný jiný zpěvák se mu nevyrovnal. Kamkoli jsme přijeli, hloupé vesnické holky se za ním táhly jako včely na med.“

Zasmála se. „Dobře platily za možnost omdlévat před Gadefem! Když jsme odjížděli, nechávali jsme za sebou zástup zlomených srdcí a naše pokladny byly plné zlata od bezsrstých.“

Natáhla se přes stůl a chytla Lief a za ruku. „A ty budeš stejný, Rychlíku,“ řekla. „Vrátíš Maskonošům bohatství!“

Lief sebou trhnul a byl rád, že mu maska zakrývá tvář.

„Bess, já nikdy nebudu jako Gadef,“ dostal ze sebe rozpačitě. „A — ani nechci být.“

Pokusil se vyprostit ruku, ale Bess ho držela pevně.

„Věř mi, Rychlíku,“ řekla. „Tohle je osud.“

Lief zakroutil hlavou.

„Ano!“ trvala na svém Bess. „Ztratila jsem Gadefa před sedmi lety. Zvykla jsem si na svůj zármutek. Ale později mě začaly pronásledovat vzpomínky na něj. Skleněná koule mi stále ukazovala jeho tvář. Nevěděla jsem proč. Bála jsem se, že přicházím o rozum!“

Pustila Liefovu ruku a přitáhla si znovu skleněnou kouli před sebe. Naklonila se nad ní a dychtivě se do ní zahleděla.

„Ale pak — pak jsi přišel ty, Rychlíku,“ zašeptala. „Zjevil ses na našem tajném místě, dostal ses přes naše zábrany, ochraňuje tě tajemný přízrak. Chlapec tolik podobný Gadefovi. Chlapec, který mluví naší řečí! Viděla jsem znamení a uvědomila si, co mi mají sdělit. Moje myšlenky na Gadefa byly přípravou na příchod jeho nástupce. Tebe!“

Poklepala ukazovákem na masivní zlatý prsten na svém malíčku. Byl to jediný prsten, ve kterém nebyl vsazený kámen. Široká vrchní ploška byla pokrytá vyrytými symboly.

„Tenhle prsten nosí vůdce Maskonošů,“ řekla tiše. „Jednoho dne bude tvůj. Musíš tvrdě pracovat, aby sis ho zasloužil, protože v rukou vůdce leží dar života... a smrti.“

Lief se neopovážil promluvit.

Bess se mýlila, tolik se mýlila. Její „znamení“ byla jen dílem náhody. Což by jí jistě rychle došlo, kdyby jí jen mohl říct pravdu.

Ale to nemůže. Ne, pokud je mu milý jeho život i životy jeho společníků.

Bess čekala, až promluví. Plácnul první věc, která ho napadla.

„Bess, co se stalo s Gadefem?“

Na okamžik si pomyslel, že mu neodpoví. Nakonec ale promluvila.

„Před sedmi lety, když jsme byli naposled na severozápadě, napadli naše vozy Šedí strážci,“ řekla. „Osm z kruhu starších zemřelo, když nás bránili.“

Obrovské dlaně měla položené na desce stolu a tak pevně sepjaté, že se jí prsteny zařezávaly hluboko do masa.

„Strážce jsme nakonec přemohli, ale věděli jsme, že se brzy mohou objevit další. Utekli jsme do vesnice hluboko v horách. Je to

opuštěné místo, ale navštívili jsme ho právě rok předtím a znali jsme cestu. A tak jsme odjeli — vstříc Gadefově záhubě.“

„Jak se ta vesnice jmenuje?“ zeptal se vlídně Lief. Svrběla ho kůže na temeni hlavy.

„To nebudeš znát,“ řekla Bess. „Zapadlá končina. Říkají tam tomu Brána stínů.“

Lief strnul. Může i *tohle* být pouhá náhoda? pomyslel si. Nebo může mít Bess přece jen pravdu? Třeba má tohle všechno opravdu nějaký účel!

V mysli mu vytanula vzpomínka na drakův hlas. *Tohle je místo, kde vás musím opustit... Cítím to.*

„Hluboko v horách žije divoká zvěř,“ špitla Bess. „Nepředstavitelné nestvůry. Věci, které se tiše plazí ve stínu.“

Věci, které lezou hluboko pod skálou. Brána stínů leží v jejich středu. Dá se tam dostat jedině přes děsivý průsmyk. Skryli jsme svoje stopy a zamaskovali svůj pach, aby nás Strážci nevyčmuchali.“

Zhluboka, roztřeseně se nadechla. „Skrývali jsme se v Bráně stínů celý měsíc. Chtěla jsem se ujistit, že budeme v bezpečí. A také jsme byli — ačkoli místní z nás radost příliš neměli. Jenomže tu bylo jiné nebezpečí, se kterým jsem nepočítala.“

Lief si olízl rty. „Co se stalo?“ zeptal se.

„Gadef... se zamiloval,“ řekla Bess. „Do hloupé bezsrsté dívky, která nestála ani za to, aby mu zavázala tkaničky u bot.“

Z jejího hlasu byla cítit mrazivá hořkost.

„Nic jsem netušila,“ pokračovala. „On a ta intrikánská holka se tajně scházeli. Přišel za mnou noc před svými osmnáctými narozeninami. Masky pro jeho dospělost byla připravená. Na ráno byl naplánovaný obřad pro jeho vstup do kruhu starších. Řekl mi, že chce odejít od Maskonošů — stát se potulným zpěvákem a oženit se s touhle — Marietou.“

Vyslovila to jméno s takovým opovržením, jako by to byla kletba.

„Nevěřila jsem svým uším,“ zasyčela. „Řekla jsem mu: ‚Brzy tě tahle nevzdělaná bezsrstá holka unaví! Vždyť ještě vloni jsi koketoval s její sestrou — tou nafoukanou krasavicí Kirstou, která s hanbou

utekla do hor, když jsi ji opustil, a vesničané nás kvůli tomu začali nenávidět.“

Odfrkla si, jako by se jí Kirstin osud vůbec netýkal.

„Ale Gadef mi řekl, že jemu se vždycky víc líbila Marieta než její sestra. Řekl, že to začalo jako flirt, ale že za poslední měsíc zjistil, co je to opravdová láska. Řekl, že bez té dívky nedokáže žít. Mluvil rozrušeně, jako by měl horečku.“

Tak, pomyslel si zasmušile Lief. Gadef se chytil do sítě, kterou tolikrát sám nalíčil na druhé. Přece jen existuje nějaká spravedlnost.

Ale Bess, která se teď toulala ve vzpomínkách, jako by neviděla to, co on viděl tak jasně.

„Řekla jsem mu, ať na to děvče zapomene,“ vyprávěla. „Řekla jsem mu: ‚Ty jsi Maskonoš. My neuzavíráme manželství s nikým z venku. Zítra oblékneš svou masku dospělosti a tím to skončí.‘“

Povzdechla si.

„Zdálo se, že to přijal. Laskavě se se mnou rozloučil, políbil mě. Ale potom jsem ho už nikdy neviděla. Té noci s tou holkou utekl do hor. Hledali jsme je, ale nenašli.“

Hnědá soví tvář neprozrazovala žádné pocity. Jenom roztřesený hlas naznačoval, že Bess si znovu prožívá dávný, hrozný zármutek.

„Hory je pohltily, tak jako rok předtím pohltily sestru té dívky,“ řekla. „A tak Gadef zmařil svůj život a my jsme přišli o největší poklad.“

A co rodiče, kteří kvůli tvému synovi ztratili dvě dcery, Bess? pomyslel si Lief, když její hlas zeslábl. Na ty jsi nepomyslela?

Ticho se prodlužovalo. Potom jako by se Bess konečně probrala. Nadechla se a vypjala hrud’.

„Mám nějakou práci,“ prohlásila zničehonic a postrčila malou řadu kovových strunek k Liefovi. „Očekávám, že zítra ráno budeš znát všechny tóny.“

Lief se postavil, strčil si nástroj a papír do kapsy a odešel z vozu. Byl rozhodnutý, že ráno už bude on, Barda a Jasmína daleko od sud.

Venku zapadalo slunce a stíny za řadou vozů se začaly prodlužovat. Lief se s úlevou nadechl čerstvého, chladného vzduchu.

Tam, kde stál, byl klid, ale střed pole byl plný pohybu. Všude kolem nezapálené hranice dříví trénovali Maskonoši své kousky.

Žabí žena odvážně žonglovala s hořícími pochodněmi. Tři klauni vyfukovali z velikánských trubíc létající barevné bubliny. Orlí muž Brk stál u Bardy, který zvedal obrovské činky. Muž s hlavou ještěrky dělal kouzelnické triky a při tom mu pomáhal polypanský chlapec Zery.

Kousek stranou se rýsovala vysoká živá pyramida, složená z modře oděných akrobatů s psími hlavami. A na vrcholku té pyramidy stála vyrovnaně na ruku malá postava s šedou maskou.

Byla to Jasmína. Odložila nešikovný kabát a nohy měla bosé.

Lief napětím zatajil dech, když najednou udělala salto vzad a vzápětí přistála nohama na ramenou muže na vrcholku pyramidy.

„Vypadá to, že tvůj bratr je nadaný akrobat,“ ozval se Liefovi u ucha tlumený hlas.

Lief sebou trhnul, otočil se a těsně vedle sebe spatřil liščí ženu. Vůbec ji neslyšel přicházet. Možná stojí nepozorovaně ve stínu celou dobu.

„Och — ano,“ vykoktal ze sebe Lief.

„Je těžké uvěřit, že nikdy netrénoval,“ pokračovala s ledovým klidem liščí žena. Oči měla podezíravě přimhouřené.

„Sojka je samouk,“ odpověděl Lief zcela po pravdě. Očima přelétl prostranství. A právě v tu chvíli si všiml třepotavých bílých skvrn, které byly ze všech stran roztroušené po plotu.

Otočil se a pohlédl za sebe. Ano, i tam byl plot pokrytý bílými skvrnami. Můry plivající jed se držely na drsném dřevě a potichu otvíraly a zavíraly křídla.

Lief si vzpomněl na červené bedny, které viděl vykládat u plotu. Uvnitř určitě byly tyhle můry. Ted' jsou na svém místě. Dnes v noci nebude z tábora úniku.

Zaťal pěsti a pocítil hořké zklamání. Z dálky uslyšel zakrákání, jako by Krej měl úplně stejné pocity.

„Něco se děje?“ zeptala se Rezka chladně.

„Ne,“ zmohl se říct Lief. „Ne, já —“

Vtom ale jeho hlas přehlušilo pronikavé zaječení, výkřik plný hrůzy.

7. PŘÍZRAK

Všechno jako by se náhle zastavilo. Postavy kolem hromady dříví ztuhly na místě. Hudba zakolísala a utichla. Znovu se ozval vyděšený výkřik a přešel v smrtelné chrčení.

Liefovi se rozbušilo srdce. Rozběhl se mezi vozy a plotem za zvukem.

S Rezkou v patách se hnál kolem jednoho vozu za druhým, kličkoval mezi přešlapujícími, vyděšenými koňmi, přeskakoval bedny a hromady věcí.

Blížili se k Ottovu vozu. Dveře byly otevřené a prudce se kývaly v pantech, jako by jimi zmítala vichřice.

A za dveřmi stoupal výš a výš temný stín, který se nakonec rýsoval proti oranžovému nebi jako přízrak — černý a vzdouvající se, s dlouhými bílými prsty, které svítily ve tmě. Místo tváře byla vidět jen beztvará zelená záře.

Na zemi u zadních kol vozu se v křeči svíjela postava, ležící u zpola vyprázdněného tlumoku, a všude kolem byly poházené šaty.

Liefovi se sevřelo hrdlo. Liščí žena za jeho zády vykřikla. A v tu chvíli se černý přízrak zakroutil, scvrkl a byl pryč.

Dveře vozu se s prasknutím zabouchly. Lief utíkal dopředu a sklonil se nad zkroucenou postavou.

Byla to ta žena s kočičí maskou — žena, s níž s Jasmínou hovořili cestou do Šťastného údolí.

Jednu stranu masky měla sežehnutou. Ze začernalé skvrny ještě stoupal kouř a byl tu cítit příšerný zápach spálených vlasů a masa. Vytřeštěné oči měla plné hrůzy a zuby vyceněné v křeči.

„To je ta švadlena, Přeslice!“ zašeptala Rezka. Její hlas zněl vyděšeně, ale hrůza se v něm očividně mísila s úlevou.

Je vděčná, že nebyl napaden člen kruhu starších, ale jen „bezsrstý příživník“, pomyslel si zachmuřeně Lief. Zlehka vklouzl prsty pod krk kočičí masky a nahmatal puls.

V tu chvíli se mu sevřel žaludek, protože strnulé oči na něj pohledly a rty se pohnuly. Popálená žena byla ještě naživu! Snažila se promluvit. Lief se naklonil blíž.

Uslyšel slova, tichá jako vzdech. „Je... mi to... líto. Já... se... tolik... bála.“

„Co to říká?“ zvolala Rezka. „Ona...?“

Lief zlostně mávl volnou rukou, aby ji umlčel. „Teď buď v klidu,“ pošeptal umírající ženě.

Tep pod jeho prsty byl slabý a nepravidelný. Upřely se na něj oči plné úzkosti a naléhavé žádosti. Znovu promluvila. „Maskonoš je... nebezpečný...“ zašeptala žena. „Pozor...“

Hlas se vytratil. Oči znehybněly. Slabý puls se vytratil úplně.

Lief chvíli čekal, pak se odvrátil.

„Je mrtvá,“ řekl potichu. Začal jí z tváře stahovat kočičí masku.

„Ne!“ vyprskla za ním Rezka.

Lief si jí nevšímal. Odkryl sežehnutý krk a pak bledý obličej. Jedna tvář byla hodně popálená. Uprostřed spálené kůže rudě zářil cejch Pána stínů. Lief cítil, že z ní stále sálá horko.

Jako by to popálení přišlo zevnitř, pomyslel si. Naskočila mu husí kůže.

„Zakryj jí tvář, pro všechno na světě!“ zasyčela Rezka. „Jdou sem ostatní.“

Teprve teď Lief začal vnímat křik a dusot blížících se nohou. Rozhlédl se kolem sebe, na hromadě šatů uviděl ležet příkrývku a přehodil ji přes tělo.

Zástup lidí už byl skoro u nich. Rezka vyběhla před Ottův vůz a zvedla paže.

„Vraťte se k práci!“ zakřičela. „Tady není nic k vidění. Stala se tu nehoda, to je vše.“

Složila paže a nehybně stála, dokud ji nakonec dav neposlechl a nezačal se vracet do středu pole.

Barda s Jasmínou se ale nehnuli z místa. Rezka zřejmě pochopila, že snažit se je odehnat nemá význam.

Bessina bezcitná reakce na smrt Přeslice je všechny zaskočila.

„Ta žena kradla ve vašem voze, Rychlíku,“ konstatovala a pokrčila rameny. „Zaplatila za to.“

„Co tím chceš říct?“ zvolal zděšeně Lief.

„Někdo tě střeží, Rychlíku,“ řekla Bess zasněně a přidržela ruce nad skleněnou koulí. „Kdokoli se ti pokusí ublížit, ocitne se v nebezpečí.“

Liščí žena se neklidně pohnula. „Bess, já si ale opravdu nemyslím —“ začala.

„Rezko, dohlédni, aby Přeslice byla bez meškání pochována,“ řekla Bess, aniž by na ni pohlédla. „A řádně, s maskou na tváři, jak se sluší a patří. Drž se své historky o nehodě. Kdyby lidé zjistili pravdu, mohli by se obrátit proti Rychlíkovi.“

Lief otevřel ústa, aby něco namítl, ale Barda mu varovně sevřel paži, a tak nakonec mlčel.

Barda má pravdu, pomyslel si. Raději nic neříkat. Pokud Bess skutečně věří, že mě ochraňují nějací duchové, může nám to později pomoci. A jestli nevěří — pokud věc, která zabila Přeslici, je nějaké hrozné tajemství, které sdílí ona a zbytek kruhu starších — jakýkoli odpor z naší strany by pro nás mohl znamenat ještě větší nebezpečí.

Když odnesli tělo Přeslice, Rezka nechala společníky o samotě, aby si uklidili rozházené osobní věci. Konečně mohli mluvit otevřeně.

Jasmína k sobě přivolala Kreje a začala mu ošetřovat ránu na zadní straně krku. Mrzutě zakrákal, když mu čistila nezahojené místo a znovu ho potřela zelenou mastičkou.

„Krej říká, že to celé viděl,“ řekla Jasmína potichu. „Přeslice přišla a začala nám prohledávat batohy. Rozhodoval se, co dělat, když vtom se ze stínu vynořil ten přízrak a zaútočil na ni.“

„Maskonoš je nebezpečný,“ zamračil se Barda. „Jsi si jistý, že Přeslice neřekla Maskonoši jsou nebezpeční, Lief?“

„Tím jsem si jistý,“ řekl Lief pomalu. „Myslela jen jednu osobu. Kéž by tak řekla jméno! Pak bychom mohli říct Bess, kdo z jejích lidí ovládá ten přízrak. Ať je to kdokoli, jeho síla roste. Tentokrát byla ta věc jasně vidět. Měla ostřejší obrys. A její tvář — nebo co to vykukovalo z kápě — zářila zeleně.“

„Ten čaroděj může být sama Bess,“ nadhodil Barda. „Říkala, že přízrak tě hlídá. A obě jeho oběti ti chtěly ublížit.“

„Ale když byl Otto napaden, Bess ještě ani nevěděla, že existuju!“ namítl Lief.

„Přesto byla obě úmrtí určitě spojena s námi,“ řekla Jasmína. „Ten čaroděj musí být někdo, kdo nás chce odehnat od souboru.“

„Pak máme široký výběr,“ zabručel Barda. „Všichni z kruhu starších, kromě Bess, přece chtějí, abychom zmizeli.“

„No, pokud jde o mne, rád jim jejich přání splním,“ řekl Lief rozhodně. „Pojďme říct Bess, že chceme odejít hned — a řekneme jí to před ostatními. To je nejlepší způsob, jak si zajistit bezpečnost i bezpečí všech ostatních tady.“

„To tedy je,“ souhlasila Jasmína. „A aspoň já půjdu velmi ráda.“

„Já taky,“ řekl Barda. „I když mě netěší pomyslením na to, jak to budeme říkat Bess.“

* * *

Když hodiny ve vesnici odbíjely desátou, vládla v táboře atmosféra, jako by k útoku nikdy nedošlo.

Švadlenu Přeslici pohrbili. Její zarmoucený manžel dostal nějaký omamný lektvar a upadl do hlubokého spánku. Život v táboře se vrátil do starých kolejí. A Lief, Barda a Jasmína zase seděli u stolu s červeným ubrusem u Bessina vozu, zatímco Krej držel tichou hlídku na stromě nad jejich hlavami.

Večeřeli a zase je obsluhovala Rezka. Už skoro dojedli, ale stále se nezmínili o tom, co měli na srdci. Pak jim najednou Bess nahrála.

„Byl to těžký den,“ řekla, když si do úst nabrala zbytek polévky. „Noví lidé — zvláště sirotci — začínají být neklidní. Potřebujeme uspořádat vystoupení, abychom jim zvedli náladu — aby poznali, jaké je to hezké, být Maskonoš.“

Ztěžka si povzddechla. „Zřejmě musíme zapomenout na plán, že bychom vystupovali tady. Obávám se, že budeme muset odjet na východ do Hovorova. Nikdy se mi tam nelíbilo, ale aspoň víme, že tam budeme mít dobré obecenstvo.“

Barda si odkašlal. „To je ale škoda!“ povzdechl si. „Pokud se vracíte na východ, obávám se, že se naše cesty rozejdou.“

„Cože?“ Bess s řinkotem upustila lžíci. „Ale vy nás nemůžete opustit! Rychlík má před sebou velikou budoucnost. A ty také, Bobulo, podle toho, co jsem slyšela. A dokonce i mladý Sojka —“

„Ach, no, to se nedá nic dělat,“ řekl odhodlaně Barda. „Jak víš, moji synovci a já jsme vždycky plánovali jít na západ.“

Lief letmo pohlédl na Rezku. Oči jí zářily ohromnou úlevou.

Tohle jsi nečekala, že, Rezko? pomyslel si. Byla sis tak jistá, že jsme špehové a že se budeme držet vaší skupiny, dokud to půjde. No, tak to ses zmýlila. Brzy se nás zbavíš. A my se zbavíme tebe!

Bess ztěžka oddechovala, jako by za sebou měla dlouhý běh. Obrátila se k Liefovi.

„Ty nás určitě nechceš opustit, že, Rychlíku?“ zeptala se.

„Je mi líto, Bess, ale jsem oddaný především svému strýci,“ odpověděl Lief. Byl vděčný, že jí nemusel ublížit ještě víc doznáním, že i on chce odejít. „Kamkoli půjde on, musím jít i já.“

Bess smutně svésila hlavu a usilovně se snažila uklidnit. „Dobrá,“ zamumlala. „Tohle je tedy velké překvapení.“

Nakonec zvedla hlavu. „Ale možná je to tak nejlepší,“ řekla a statečně se usmála. „Dones džbáněk bobulového vína, prosím, Rezko. Bobula se potřebuje trochu vzchopit. Brk ho dnes odpoledne cvičil příliš tvrdě. A pro ty mladé dones nějaké ovesné placky s medem.“

Liščí žena přikývla, hbitě posbírala ze stolu špinavé nádoby a odspěchala. Novinky jí zjevně zvedly náladu.

„Rychlíku,“ řekla Bess, „chci tě požádat o laskavost.“

„O co jde, Bess?“ zeptal se opatrně Lief.

„Chci, abys šel do mého vozu a vytáhl zpod mé postele kulatou stříbrnou krabici,“ řekla Bess. „V té krabici najdeš masku. Chci, aby sis ji oblékl, Rychlíku, a ukázal se mi v ní.“

Liefovi se zvedl žaludek.

„Vidím ti na očích, že jsi to uhodl,“ řekla Bess. „Ano. Je to Gadefova maska dospělosti — maska, kterou nikdy neoblékl. Jednoho dne by byla tvoje, Rychlíku, kdybys s námi zůstal.“

Pohlédla dolů na ruce složené v klíně. „To se bohužel nikdy nestane,“ povzdechla si. „Ale udělalo by mi to takovou radost, vidět tě v ní — aspoň hodinu — během naší poslední společné noci.“

Lief zaváhal. Cítil, jak na něj Barda s Jasmínou upírají oči. Nepochybně na Bessině žádosti neshledávají nic špatného.

A co by na tom mělo být špatného?

Postavil se. „Když tě to potěší, Bess,“ řekl.

Vzal lucernu z kruhu světel kolem stolu a pomalu přešel k zadní části vozu.

Pytel u dveří teď byl poloprázdný a prověšený. V černém železném kotli, pod nímž hořel oheň, pomalu klokotala tekutina, která vypadala jako ovesná kaše, ale byla silně cítit shnilým ovocem.

Lief pokrčil nos. Bess zřejmě vařila kořínky z tajného pole.

Pokud tohle má být zítra večere Maskonošů, pomyslel si, jsem rád, že odjíždíme.

Vešel do vozu, rychle přešel k posteli a brzy našel stříbrnou krabici.

Uvnitř ležela nádherná maska zabalená ve žlutém hedvábí — zářivě modrá ptačí hlava, podobná té, kterou měl na sobě, ale daleko pečlivěji propracovaná a opravdovější.

Lief natáhl ruku a dotkl se jí. Jako by se mu zachvěla pod prsty. Na jediný děsivý okamžik mu připadala živá. Lief ucukl rukou a srdce se mu divoce rozbušilo. Sevřel Kouzelný pás skrytý pod šaty.

Postupně ho panika opouštěla. Přinutil se pohlédnout dolů.

Maska ležela na svém lůžku z hedvábí — překrásná, neživá věc z perí, látky a lepidla.

Lief si zahanbeně stáhl starou masku. V tu chvíli začaly hodiny ve vesnici odbíjet jedenáctou. Ten zvuk mu připadal strašně hlasitý a pronikavý!

Chvíli si vychutnával pocit, že má zase holou tvář. Když nakonec odbíjení utichlo, zatáhl zuby, zvedl novou masku a natáhl si ji.

8. TRIKY

Maska Liefovi na kůži měkce přiléhala a chladila. Byla tak lehká, že ji skoro necítil. Obepnula mu tvář a krk, jako by byla vyrobená právě pro něj. Skoro mu připadalo, jako by žádnou masku neměl.

Najednou se cítil veselejší. Vylezl z vozu a kráčel zpátky tam, kde na něj čekali Bess, Barda a Jasmína.

Bess seděla opřená se zavřenýma očima, ale Barda s Jasmínou se na něj otočili.

Jasmína se lekla a vykulila oči. Barda neslyšně zalapal po dechu a napůl vstal ze stoličky.

„Co se děje?“ zeptal se zmateně Lief.

Jasmína polkla. „Vypadáš — vypadáš, jako bys byl napůl pták,“ zašeptala. „Ta maska...“

„Nikdy jsem nic takového neviděl,“ řekl Barda a dosedl zase zpátky na stoličku. „Přeběhl mi z toho mráz po zádech!“

Lief docela potěšil rozruch, který vyvolal, a posadil se.

Bess zamžikala a otevřela oči. Upíraly se na něj, rozšířené a jakoby zářící.

„Ach,“ vydechla. „Děkuji, Rychlíku. Udělal jsi stařeně velkou radost. Nech si ji hodinu — do půlnoci. To bude stačit.“

Promnula si ruce. „Tak!“ řekla. „Trochu vás pobavím!“

Společníci na ni nechápavě pohlédli a ona se zasmála.

„Myslíte si, že Maskonoši mohou nabídnout jenom akrobaty, zpěváky a klauny?“ zvolala a mávla směrem k lidem trénujícím u středového ohně. „Vlastně dokážeme mnohem víc než to! Já například dokážu číst myšlenky!“

„Opravdu?“ zeptal se suše Barda.

„No ovšem,“ řekla Bess. „Ale potřebuji k tomu své věrné sklo!“

Zachroptěla námahou, sehnula se a zvedla ze země skleněnou kouli, kterou Lief prve viděl v jejím voze. Položila kouli doprostřed stolu.

„Nuže, kdo bude můj pokusný králík?“ zeptala se. „Bobulo? Chce se ti?“

„Jistě,“ souhlasil Barda a zešíroka se zazubil. „Ale varuji tě — nikdo, kdo to kdy zkusil, nedokázal přechíst mé myšlenky. Možná mám příliš silnou lebku.“

„Pak začnu s něčím jednodušším,“ řekla Bess klidně. „Mysli na číslo od jedné do devíti. Jestli chceš, řekni ho svým synovcům, ale mně ho neříkej.“

Barda pokrčil rameny. „Dobrá,“ řekl. „Mám to.“

Pod deskou stolu, kam Bess neviděla, zvedl pět prstů a naznačil tak Liefovi s Jasmínou, že číslo, které si zvolil, je pětka.

„Soustřeďte se na to číslo — všichni,“ řekla Bess. „Snažte se nemyslet na nic jiného.“

Držela ruce těsně nad skleněnou koulí. Zavřela oči a začala zpívat tichým, monotónním hlasem.

Vypadalo to, jako by se deska stolu trochu zvedla. Potom se pomalu začala otáčet. Purpurový ubrus se leskl a šustil, jak jeho okraj třel o zaprášenou trávu. Skleněná koule se točila uprostřed a odrážela světla.

Liefovi přeběhl mráz po zádech. Věděl, že tohle musí být trik, ale byl to strašidelný pohled. Bess je dobrá herečka, pomyslel si.

Bessina bezvýrazná soví tvář se upírala na otáčející se stůl. Ruce se spoustou blýskavých prstenů vrhaly stíny na poblikávající skleněnou kouli.

Nepochybně to dělala už tisíckrát, napadlo Liefu. Jako před ní její matka. A její babička a prababička také, o tom není pochyb.

Najednou ho naplnila podivná pýcha, že je mezi těmito nadanými lidmi a sdílí jejich život. Skoro zalitoval, že je bude muset tak brzy opustit.

„Obraz je mlhavý,“ zamumlala Bess. „Nevidím ho jasně. Někdo se toulá v myšlenkách.“

Netrpělivě potřásla hlavou. „To číslo je mi teď k ničemu. Budu to muset zkusit znovu. Bobulo — zdvojnásob to číslo! Pak — pak ho vynásob — pěti! Výsledek je tvoje nové číslo.“

„Dobře,“ řekl Barda. Letmo pohlédl na Liefu a Jasmínu, kteří přikývli. Nové číslo je padesát.

Všichni se teď silně soustředili, ale Bess znovu zakroutila hlavou.

„Nerozumím tomu!“ zamumlala si pro sebe. „Jaktože ho nevidím?“

Vypadala opravdu nešťastně. Liefovi jí začalo být trochu líto.

„Vyděl své nové číslo tím číslem, na které jsi prve myslel,“ nařídila Bess a dál zběsile pohybovala rukama nad skleněnou koulí.

Deset, pomyslel si Lief. Padesát děleno pěti je deset.

Bess se zhluboka nadechla. Její ruce zpomalily.

„To už je lepší,“ řekla tlumeně. „Teď odečti — ach ano! — odečti sedm, kouzelné číslo! A nyní se soustřeďte — silně se soustřeďte na číslo, které vám vyšlo.“

Deset minus sedm, počítal Lief v duchu. Tři. Tři... tři... tři...

Stůl zpomalil a zastavil se.

„Ach... konečně!“ vydechla Bess. „Už to vidím! Myslíte na číslo... tři!“

Lief, Barda a Jasmína překvapeně vykřikli a zatleskali.

„Úžasné!“ zvolal Barda. „Jak jsi to udělala?“

Bess pokrčila rameny a narovнала si šál. „Jsem příliš malý pán, než abych dokázala objasnit tajemné síly skla!“ řekla slavnostně. Ale oči jí za maskou zajiskřily.

A najednou, když si Lief důkladně srovnal v hlavě, co se stalo, došlo mu, že ona to celé od začátku hraje.

Její předstírané váhání i potíže při čtení myšlenek zamaskovaly velmi jednoduchý trik.

Pokud vynásobíte jakékoli číslo dvěma a pak pěti, ve skutečnosti jste ho vynásobili deseti! pomyslel si. Takže když pak výsledek vydělíte původním číslem, vždycky vám vyjde desítka. Odečtete od desíti sedm — a dostanete číslo tři.

Tak takhle Bess „přečetla“ jejich myšlenky. Ať by začali s jakýmkoli číslem, výsledek by byl pokaždé tři!

Usmál se pod maskou.

„Ta otáčivá deska stolu není zas tak tajemná,“ podotkla směle Jasmína. „Už jsem něco takového viděl. Určitě jí pohybuješ pomocí pedálu, na který šlapeš pod stolem.“

Bess se srdečně zasmála. „Nenecháš se jen tak ohromit, mladý Sojko,“ řekla. „A samozřejmě máš pravdu. Dokážu stůl rozpohybo-

vat a zase zastavit nepatrným ťuknutím nohou. Je to jen takový trik — aby bylo vystoupení zajímavější.“

„To tedy je,“ řekl Barda. „Jenže stále nechápu, jak —“

„Ach, konečně tu máme pití!“ zvolala Bess. Vzala skleněnou kouli a opatrně ji odložila na zem vedle židle.

Objevila se Rezka s naloženým tácem. „Obávám se, že už nemáme med, Bess,“ řekla a sehnula se, aby položila na stůl dvě malé placky, dva poháry a kamenný džbáněk. „Z vozu s potravinami zmizela poslední sklenice. Určitě ji vzal ten malý lapka Zery, o tom nepochybuji. Nevím, jak ho můžeš vystát!“

„Zery má velmi hbité prsty,“ souhlasila klidně Bess, vytáhla zátku ze džbánu a naplnila poháry temně rudým vínem. „Od doby, co se naučil chodit, se přece živil krádežemi.“

Podala jeden z pohárů Bardovi. „Ale právě proto jsem ho chtěla, Rezko. Pokud někomu dokáže vytáhnout peněženku z kabátu tak, aby si toho dotyčný nevšiml, snadno se naučí oklamat publikum. Jednoho dne z něj bude velký kouzelník.“

Rezka si opovržlivě odfrkla, narovнала se a strčila si prázdný tác do podpaždí.

„Možná,“ řekla uštěpačně. „Ačkoli Zátka říká, že zanedbává své hodiny a raději tráví čas s koňmi. Možná —“ Zarazila se a rukou si zakryla ústa.

Upřeně hleděla na Liefu a překvapeně vykulila oči.

„Ach, konečně sis všimla Rychlíkovy masky,“ řekla jakoby nic Bess. „Nesluší mu?“

„Bess!“ Hlas liščí ženy zněl jako přidušený šepot. „Bess, nemůžeš —“

„Už víš, že mi nemáš co říkat, co můžu a nemůžu, Rezko!“ zavřela Bess. „Okamžitě odejdi!“

Liščí žena svěsila hlavu a odklopýtala.

Následovalo trapné ticho. Pak si Bess povzdechla.

„Nesmíme dovolit ubohé Rezce, aby nám kazila radost,“ prohlásila. „Příliš ctí naše staré tradice a nechce si přiznat, že pravidla se občas musí změnit.“

Zvedla svůj pohár.

„Na zdraví!“ řekla a zhluboka se napila.

„Na zdraví!“ odpověděl Barda. Ustrkl víno a zamlaskal. „Velmi dobré!“ řekl.

Z kapsy vytáhl malou vyřezávanou krabičku, kterou se snažil otevřít od doby, kdy ji sebral v Osminských vrších. Z jedné stěny velmi blízko vrchní části vystupovala malá tyčka z vyleštěného dřeva. Podal krabičku Bess.

„Tady je na oplátku hádanka pro tebe,“ řekl. „Myslel jsem, že jsem na to přišel, ale je v ní víc než jeden zámek. Chceš si vyzkoušet svoji zručnost?“

Bess vzala krabičku do obrovských rukou a se zájmem jí otáčela. Barda s úsměvem sledoval, jak tu a tam zmáčkla nějakou řezbu. On sám si ve Smetkově s krabičkou hrál celé hodiny. Byl si jistý, že ji Bess nedokáže otevřít.

Lief se neklidně pohnul, ohlédl se přes rameno a zahleděl se na dění kolem středového ohně. Toužil se zvednout a vmísit se do davu.

Bess zvedla oči. „Vy mladí se běžte na chvíli podívat na představení, jestli chcete,“ vybídla je laskavě. „Vezměte si s sebou plac-ky. My s Bobulou zůstaneme tady v pohodlí.“

Lief s Jasmínou s úlevou vstali, sebrali své plac-ky a odešli od stolu. Krej tiše sledoval ze svého bidýlka na stromě, jak odcházejí.

„Bess je velmi příjemná na strýčka Bobulu,“ řekla potichu Jasmína, odlomila kousek plac-ky a opatrně ho strčila pod kabát Filimu. „Myslíš si, že doufá, že ho přesvědčí, abychom neodcházeli?“

„Možná,“ řekl Lief nepřítomně. Zrychlil krok. Nemohl se dočkat, až se stane součástí života kolem ohně.

Společně s Jasmínou se ponořili do davu. Jasmíny se brzy začali dožadovat akrobati se psí hlavou, kteří zase sestavovali živou pyramidu. Lief se dál potuloval jako ve šťastném snu a hltal všemi smysly úžasné výjevy a zvuky kolem sebe.

Žongléři, zpěváci, hudebníci, kouzelníci... Tady dračí muž chrlí oheň. Tam se zas do smyček svíjí vysoký hubený muž s třpytivou hadí hlavou. Vedle něj na vrstvě žhavých uhlíků bosky tancuje ve-verka...

Dvě dívky v chlupatých maskách podobných, jako má Jasmína, se bezstarostně procházejí na chůdách.

„Bess říká, že už brzy dostanu dospělou masku,“ slyšel Lief, jak se spolu baví. „Bude to vodní pták, jak jsem žádala.. Konečně! Je mi osmnáct už několik měsíců!“

„To máš štěstí, Nely,“ řekla ta druhá dívka závistivě. „Představ si! Už nebudeš muset žít se sirotky. Už mám plné zuby té staré žáby Zátky!“

„Neboj,“ zasmála se první dívka. „Tobě bude osmnáct v létě, Lin. Pak budeš na řadě. Bess potěšilo, jak tvrdě jsme pracovaly na Poli Maskonošů. Říkala, že teď má dost lepivých kořínků, aby vyrobila spoustu nových dospělých masek. Dost pro všechny sirotky, kteří budou dorůstat.“

Kráčely dál a ladně se proplétaly davem.

Takže — minimálně jedno tajemství máme vyřešené, pomyslel si ohromeně Lief. Kořínky z pole nejsou k jídlu. Vaří se, dokud se nerozpustí, a Bess tu směs používá na výrobu vnitřní vrstvy speciálních dospělých masek. Musí to být starodávné řemeslo. Není divu, že jeho tajemství tak přísně střeží.

Usmál se při pohledu na dívky, které stále spokojeně švitořily. Přistihl se, jak si v duchu říká: je to tak příjemné, být mezi svými. Je to báječné, být součástí tohoto světa... mít tenhle pocit bezpečí a sounáležitosti. Je úžasné být Maskonošem...

Ale ty nejsi skutečný Maskonoš, ozval se tichý, ale zřetelný hlásek v jeho hlavě. Nejsi vůbec součástí tohoto světa. A ani nechceš být! Jen před pár hodinami ses nemohl dočkat, až z něj unikneš. Pamatuješ?

Lief se snažil ten hlas potlačit, ale on ho neopouštěl. Jako by mu rozevřel škvíru v hlavě, kterou teď dovnitř fičel studený vítr. Celý se zachvěl.

Najednou si všiml Rezky, Brka a Zátky stojících poblíž. Sledovali ho a potichu se bavili. Když si všimli, že se na ně dívá, rychle se odvrátili.

Lief ucítil náhlý nápor smutku. Pak netrpělivě potřásl hlavou. Proč by ho mělo zajímat, že ho odmítají? Proč by měl toužit po tom, aby ho přijali za svého?

Proč se nepřestává třást?

Kolem něj se hrnul dav. V nárazech k němu doléhala hlasitá hudba. Obklopila ho skupina maskovaných dětí, které se honily, strčily do něj, pronikavě se zasmály a utíkaly dál. Byl mezi nimi i malý kouzelnický učeň Zery.

Doufám, že tě Rezka neviděla, Zery, pomyslel si Lief a podíval se na svůj kabát upatlaný od medu. Měl by ses od ní raději držet dál — aspoň než si umyješ ruce.

Dav se trochu rozestoupil a on zahlédl Jasmínu, jak se se třemi modře oděnými akrobaty houpe na vysoké tyči. Připadala mu tak vzdálená, jako by byla na měsíci.

V dálce před Bessiným vozem viděl Bardu s Bess stále sedět u stolu.

Bess zrovna podávala záhadnou krabičku zpátky Bardovi. Podle jejího chování a Bardova smíchu Lief usoudil, že se jí podařilo najít a uvolnit druhý zámeček, ale krabička se stále neotevřela. Usmál se a dál je sledoval.

Bess se zakymácela a krabička spadla na zem.

Barda se sehnul, aby ji zvedl.

A vtom se Bess mrštně jako útočící had naklonila přes stůl a nasykala mu něco do poháru.

9. HRŮZNÁ NOC

Na zlomek vteřiny Lief jen koukal, stěží schopen uvěřit vlastním očím. Celé se to seběhlo tak rychle! Neviděl v Bessině ruce žádnou láhev nebo džbáněk.

Ale jasně viděl, jak do poháru padá proud bílého prášku. Viděl to!

Zmocnila se ho vlna hrůzy. Horečně si začal probíjet cestu davem k Bessině vozu.

Bess je dobrá herečka...

Ach ano, Bess je dobrá herečka, pomyslel si rozčileně. Dost dobrá, aby nás přesvědčila, že to velkoryse vzdala. Dost dobrá, aby se smála a vesele žertovala s Bardou, zatímco odhodlaně a chladnokrevně plánuje jeho smrt.

Nahlas zasténal, když si vzpomněl, co Bess řekl.

...jsem oddaný především svému strýci... Kamkoli půjde on, musím jít i já.

Těmito slovy podepsal Bardovi rozsudek smrti.

Pro Bess to bylo celé velmi prosté. Bobula stál mezi Rychlíkem a Bess. Takže Bobula musí zemřít.

Dav se krátce rozestoupil a Lief viděl, že Bess sedí zase zpátky na židli. Dolila víno do poháru Bardovi i sobě.

„Bardo!“ zařval Lief. „Nepij to!“

Ale bylo to zbytečné! Jeho hlas zanikl v hluku davu.

Zvířecí a ptačí hlavy vystupovaly všude kolem něj jako ve zlém snu. Klauni před ním bláznivě poskakovali a zastupovali mu cestu. Vyhnul se jim a vrazil do dívek na chůdách.

S pisklavým výkřikem se jedna z dívek začala kácet, spadla a srazila skupinu žonglérů.

To přitáhlo Bessinu a Bardovu pozornost. Lief viděl, jak se Barda otočil. Viděl Bess, jak kouká do davu a jednou rukou si zastíňuje oči. Viděl Kreje, jak se snesl ze stromu jako černý stín.

Lief zoufale křičel a mával. Ale Bess s Bardou se dívali na tu dívku, která se teď roztřeseně stavěla na nohy, zatímco žongléři lezli kolem ní po kolenou a sbírali míčky, které jim popadaly. Po Krejovi nebylo vidu ani slechu.

Houf lidí se znovu uzavřel. Lief sklonil hlavu a zoufale se tlačil kupředu, odstrkával lidi stranou a nevšímal si jejich zlostných protestů.

„Z cesty!“ křičel. „Z cesty!“

„Sám uhni, ty neomalené štěně!“ zavrčel muž ve střapaté medvědí masce. Prudce strčil Liefu do zad.

Lief se zapotácel dopředu a rozplácl se na zem. Úplně mu to vyrazilo dech. Kašlal a lapal po dechu, klekl si a potřásal hlavou ze strany na stranu, aby si pročistil mysl.

Už byl venku z davu. Před sebou viděl jen prázdné prostranství. Viděl vůz pod stromem a dvě osoby sedící u stolu s červeným ubrusem, osvětleného lucernami.

Barda a Bess vzali své číše a zvedali je k přípitku.

„Ne!“ oddechoval ztěžka Lief.

Oba naklonili hlavu dozadu a napili se.

„Ne!“ zachroptěl Lief zmučeně. „Ne! *Bardo!*“

S námahou se postavil a rozběhl se.

Jako by se všechno kolem zpomalilo. Jako by všechno viděl skrz nějaký opar.

Doběhl ke stolu a těžce sípal. Barda se k němu otočil. Bess povstala, ale její uhlazená soví tvář byla bez výrazu.

„Co se děje?“ vykřikl vylekaně Barda.

„Rychlíku!“ vykřikla Bess současně s ním. „Obávám se, že tvému strýci není dobře. Dnes hodně namáhal své srdce a —“

Zarazila se. Vytřeštila zlaté oči a ty se jí naplnily něčím, co vypadalo jako překvapení. Pohlédla na svůj pohár, který stále svírala v ruce.

Prsty jí zacukaly. Pohár spadl na stůl, kousek se kutálel a pak zůstal nehybně ležet.

Potom spadla na záda a rukama se chytila za srdce.

Barda vykřikl a vyskočil tak prudce, že se stolička převrhla a spadla.

Lief ohromeně zíral na stůl — na Bessin převrácený pohár. Z jeho okraje stékaly na červený ubrus poslední kapky vína — leskle rudé víno smíšené s bílým práškem.

„Ona ten jed vypila sama!“ zašeptal. „Ale jak...?“

Pak zvedl hlavu — podíval se na strom, který se tyčil nad nimi. Krej opět seděl na nejnižší větvi. Ani se nehnul. Ale žluté oči mu zářily.

Dokážu stůl rozpohybovat a zase zastavit nepatrným ťuknutím nohou.

Tak to Bess říkala. Všichni ji slyšeli, včetně Kreje. Nepochybně Krej usoudil, že nepatrné ťuknutí silným zobákem, jako je ten jeho, bude určitě fungovat stejně dobře.

A taky že ano. Lief si vzpomněl na ten okamžik, kdy dívka na chůdách spadla. Bess i Barda se podívali směrem k davu. A to byla chvíle, na kterou Krej čekal. Zatímco se ti dva dívali jinam, sletěl dolů ze své větve, doskákal pod stůl a udělal, co musel.

Deska stolu se otočila. Poháry se vyměnily. Bess vypila svůj vlastní jed.

Maskonoši, kteří stáli na kraji davu, utíkali k nim, protože pochopili, že se děje něco hrozného. Stáli a s otevřenými ústy zírali na svou vůdkyni, jak leží na zádech a snaží se nadechnout.

Barda vyskočil k Bess a skláněl se nad ní. „Musí to být srdce!“ vykřikl. „Potřebuje vzduch!“

Začal Bess stahovat masku.

„Ne!“ zamumlala Bess, chabě pohnula rukama a snažila se Bardu odstrčit. „Ne...“

Se slabým cvaknutím se otevřel zlatý prsten na jejím malíčku. Na stěnách dutinky, která se tak odkryla, se stále drželo pár zrněk bílého prášku.

Tenhle prsten nosí vůdce Maskonošů...

Lief upřeně hleděl na Bess a její slova se mu rozléhala v hlavě. Slova, která teprve teď doopravdy pochopil.

V rukou vůdce leží dar života... a smrti. „Liefe! Nemůžu jí sundat masku. Mám příliš neohrabané prsty. Pomož mi!“ Bardův hlas byl plný úzkosti. Lief k němu rychle přiskočil. Věděl, že je to zbytečné. Věděl, že Bess nemohou zachránit. Ale přesto chytil peří na okraji masky a vši silou zatáhl nahoru.

Bess zavřískala bolestí.

Lief se vylekaně podíval na svoje ruce.

Byly rudé od krve. Krev se řinula zpod utrženého okraje masky, stékala Bess po krku a vsakovala se jí do hedvábných červených šatů...

Pohlédl Bardovi do vyděšených očí.

„Ta maska nepůjde dolů,“ zašeptal skrze drkotající zuby. „Je její součástí. Je s ní spojená. Nepůjde...“

Couvl a štítivě držel před sebou zkrvavené ruce.

Nějaká žena v davu hystericky vykřikla.

„Co to děláš?“ zavřískala za ním liščí žena. „Jděte od ní! Bess! Och, Bess!“

Během pár vteřin členové kruhu starších Maskonošů odtlačili Liefu s Bardou stranou, shlukli se kolem Bess a snažili se ji zakrýt před stále se zvětšujícím houfem zvědavců. Ale bylo příliš pozdě. Všichni to viděli.

„Krev! Snažil se jí stáhnout masku — a odtrhl s ní i kůži!“ zařval vysoký hlas. „Ta maska jí přirostla ke tváři! Och — och, to je hrozné! Hrozné!“

Ozval se sbor rozřeseného nářku a vyděšeného kvílení.

Lief se rozhlédl kolem sebe. Všude si vyděšení lidé strhávali masky, odhazovali je na zem a dupali po nich. Odkryly se tváře, po svém odhalení podivně překvapivé — tváře staré i mladé, krásné i obyčejné, plné zhnusení, hrůzy a strachu.

Muž, který dosud nosil medvědí masku, měl malá očka a zarudlý obličej. V koutcích úst se mu sbíhala pěna.

„Oni jsou na tom stejně!“ zařval a ukázal na Maskonoše shromážděné kolem Bess. „Zrudý! Čarodějové! Zabijte je!“

Dav se začal hrnout kupředu, potom znejistěl a zastavil se. Vše utichlo.

Príslušníci kruhu starších se otočili. Každý z nich držel tenký, dlouhý nůž.

Bok po boku se postavili davu bezsrstých a oči měli plné pohrdání. Hrdě zvedli hlavy — hlavy v maskách, které byly jejich součástí.

Masky jejich dospělosti, pomyslel si Lief zmámeně. Oblečené v osmnácti letech. Navždy srostlé s jejich tvářemi... navždy...

V nastalém tichu začaly odbíjet věžní hodiny.

Jedna... dva...

Lief se podíval přes hlavy Maskonošů za strom, kde stála věž s hodinami, které zářily v měsíčním světle. Ručičky hodin ukazovaly přímo nahoru.

Půlnoc.

Kůže na tváři a krku jako by se mu zahřívala a začalo jí probíhat mravenčení. V mysli mu vytanula vzpomínka na Bessina slova.

Nech si ji hodinu — do půlnoci. To bude stačit.

Znovu se podíval dolů. Orlí muž Brk mu pohlédl do očí. „Měl by ses k nám raději přidat, Rychlíku ze Smetkova,“ řekl klidně Brk. „Ať se ti to líbí, nebo ne, už jsi jedním z nás.“

Ano.

Lief udělal krok dopředu. Pak ho najednou někdo popadl za ruce a trhl jím zpátky. Zmateně otočil hlavu ze strany na stranu. Jasmína s Bardou ho každý drželi za jednu paži. Drželi ho, trásli jím, volali ho.

Lief se jim pokoušel vytrhnout. Jasmína s Bardou si stáhli masky. Ústa jako by se jim odporně kroutila, cdyž křičeli. Bezsrsté tváře měli orosené potem, vrásnité a pokroucené hrůzou.

Byli oškliví — odporní. Z pohledu na ně se mu dělalo zle.

Bezvýsledně se snažil vymanit z jejich sevření. Barda i Jasmínou stále křičeli, ale on jim nerozuměl, co říkají. Vnímal jen odbíjení hodin.

Pět... šest...

„Vidíte?“ zaburácel hlas zarudlého muže. „Vidíte toho chlapce v ptačí masce? Bess, ta čarodějnice, mu stranila! Proměnila ho v jednoho z nich! A tak by nakonec znetvořila nás všechny! Proměnila by nás ve zrůdy, jakou byla ona sama!“

Dav se s rozhněvaným řevem znovu začal valit kupředu. Někteří se ozbrojili kameny a hořícími klacky z ohně.

„Zapalte je!“ vykřikla nějaká žena.

Maskonoši se ani nehnuli.

„Rezko!“ zvolal Brk.

Rezka si přitiskla dlaň na ústa. Když se nadechla, její liščí tvář zářila ve světle svíček. Pak nepřirozeně, pronikavě zapištěla.

Připomínalo to tajuplný výkřik, který Lief s Jasmínou slyšeli v lesním tábořišti Maskonošů. A teď poznali jeho účel.

Z plotů kolem pole se totiž v mračnech vznesly obří můry.

Jako tisíce útržků papíru nesoucích se větrem proudily můry k tomu, kdo je přivolal.

Jenže tentokrát tu nebyly připravené žádné červené bedny, kam by se mohly schovat. Nemohly přistát. Zmateně se vznášely nad davem jako třepotající se bílá masa.

Byly úplně všude. Křídly se otíraly lidem o ruce, ramena, tváře. Značky na křídlech se jim vypouly a rudě se rozzářily. Začaly plivat a jejich jed pálil všechno, nač dopadl.

Mnozí lidé klopýtali, křičeli bolestí. Jiní upustili své zbraně, zakryli si hlavy a dali se na útěk a nechtě při tom podupali ty, kteří v panice upadli.

Utíkejte, vy oškliví bezsrstí tvorové, pomyslel si Lief a spokojeně sledoval celý výjev. Nechte nás tady!

Částí své mysli si uvědomoval, že hodiny stále odbíjejí.

Devět... deset...

Už brzy...

S leknutím ucítil, jak ho někdo srazil na zem a pevně ho drží. Barda mu držel ramena při zemi. Pak s hrůzou ucítil Jasmíniny prsty, jak ho tahají za tvář.

„Ne!“ zasténal. „Ne —“

Jasmína klečela nad ním. Ztěžka, vzlykavě oddechovala. Na čele jí vyvstaly krůpěje potu a po tvářích jí stékaly slzy. Ale ústa měla sevřená do tvrdé, rovné linky.

Jedenáct...

Ucítil pronikavou bolest. Slyšel Bardu, jak zaklel. Slyšel sám sebe křičet bolestí. Potom už byla jenom tma.

10. VČELY

Lief se probudil a trhl sebou. Srdce mu bušilo jako o závod. V uších mu tiše zvonilo. Jehličky bolesti ho bodaly na tváři a na krku.

Zvonění se zvolna vytrácelo.

Musel jsem mít zlý sen, pomyslel si Lief. Ležel, ani se nehnul a uklidňoval sám sebe. Někde v koutku mysli se mu míhaly stíny, ale žádný sen si nepamatoval. Tak co ho tedy probudilo? Proč se probudil tak vylekaný?

Opatrně se pokusil otevřít oči. Měl je napuchlé a rozbolavělé a dokázal je otevřít jen do uzounké škvírky. Skrz řasy viděl modré nebe a sluneční světlo pronikající mezi listy stromu.

Bylo to jasné denní světlo!

Olízl si vyprahlé rty a bolestivě polkl. Uvědomil si, že má hroznou žízeň.

Otočil hlavu, aby se podíval po čutoře. Projela jím palčivá bolest a do očí mu vyhrkly slzy.

Jsem popálený? pomyslel si zmateně. Cítil popel z ohně. Nedaleko od místa, kde ležel, viděl blízko kmene stromu zbytky malého ohniště.

Nic jiného neviděl. Žádný batoh. Žádná čutora. Jenom udusaná země, hluboce rozbrázděná stopami kol vozů.

Zaťal zuby, snažil se zapomenout na bolest a otočil hlavu na druhou stranu.

V hlubokém spánku tam ležela Jasmína. Tvář měla položenou na paži. V ruce držela malou skleničku se zelenou mastičkou. Jako by ji používala těsně předtím, než usnula.

Byla oblečená do modrých šatů akrobatů. Vlasy měla schované pod vlněnou čapkou. Tvář měla umazanou od bahna a něčeho, co vypadalo jako krev.

Všude za ní, kam Lief dohlédl, viděl jenom pusté, prázdné pole, kromě popela po obrovském ohni. Plot byl na několika místech stržený.

Co se to s námi stalo? pomyslel si rozrušeně. Kde je Barda? Rozbušilo se mu srdce.

Barda je v nebezpečí...

Ten pocit byl silný, ale mísil se s ním jiný pocit, nebo spíš mlhavá vzpomínka. Něco o Krejovi...

U tváře mu zabzučela moucha, pak se mu usadila na paži. Lief ji chtěl odehnat, ale bál se, že nezvedne ruku.

Vtom přiletěla další. Teprve pak si Lief uvědomil, že to vůbec nejsou mouchy, ale včely.

Ve stejnou chvíli, jakoby ve snu, uslyšel zvuky nesoucí se po větru odněkud zpoza pole. Cinkání malých zvonečků. A zpěv.

*Jsmo ve Šťastném údolí,
Krásné včely, pilné včely,
Tři hodiny jsme sem jeli,
Přec nás nohy nebolí.*

*Právě osmá odbíjí,
Chytré včely, rychlé včely,
Snad jsme pozdě nepřijeli,
Mé hladové včely.*

Jako by ta píseň otevřela okno v Liefově mysli, najednou pochopil několik věcí najednou.

Vzbudilo ho odbíjení hodin ve Šťastném údolí. Ten zvuk ho naplňoval hrůzou, ale nevěděl proč.

Bylo osm ráno. Maskonoši odjeli v noci. Oni dva s Jasmínou tu zůstali sami, beze zbraní, bez jídla, bez vody.

A ten, kdo projížděl kolem pole, zpěvák té veselé písničky, byl...

Věřte jen starým přátelům...

Lief se pokusil vykřiknout, ale místo hlasu z něj vyšel jen nakráplý chrapot. Snažil se posadit. Točila se mu hlava, takže skoro upadl zpátky na zem. Zarputile se vzepřel rukama.

Vtom uviděl, jak se k němu snáší velký černý pták. Uviděl roj včel táhnoucí se jako mračno kouře až k bráně na pole. A uviděl zchátralou maringotku, taženou starým tlustým koněm, na jejímž

kozlíku seděl mohutný, snědý muž se zlatými vlasy, jak zahýbá do brány a jede za rojem včel.

Na boční stěně maringotky stál známý, vybledlý nápis.

„Jasmíno!“ zaskřehotal Lief.

Jasmína s leknutím otevřela oči a vykulila je ještě víc, když uviděla Liefu sedět vedle sebe.

„Lief?“ zamumlala nejistě a klekla si. „Jsi — v pořádku?“

Přikývl a krkem mu projela nesnesitelná bolest. Proč na něj Jasmína tak divně kouká?

Se zamrazením zauvažoval, jak asi vypadá. Zvedl ruku a dotkl se tváře.

Ucítil pronikavou bolest. Na konečcích prstů mu zůstala lepkavá mast.

„Jsem — popálený?“ zmohl se zachroptět.

Jasmína zakroutila hlavou. Stáhla si čapku a na ramena jí spadly černé vlasy. Oči měla skelné. Filli se jí schovával pod kabátem a vykukovala mu jen špička čumáčku.

„Nepamatuješ si, co se stalo minulou noc?“ zeptala se ho Jasmína. „Co — co jsem udělala?“

„Ne.“ Lief bolestně polkl.

Dlouze si vzdychla a zavřela oči jakoby úlevou.

„Barda,“ zasípal Lief. „Kde je...?“

„Šel pronásledovat Maskonoše,“ zašeptala Jasmína. „Krej je s ním. Lief —“

„Konečně!“ zahřímal nějaký hlas. „A oba naživu, jak se zdá!“

Jasmína vyskočila a prudce se otočila. Tolik se soustředila na Liefu, že si ani nevšimla blížícího se vozu.

Přiletěl k ní Krej a přistál jí na paži. Vyskočila na nohy.

„Tomáši!“ vykřikla. „Tohle se mi nejspíš jenom zdá!“

Tvář kočovného obchodníka Tomáše se rozjasnila širokým úsměvem. „Ne, pokud nesním i já,“ zakřičel v odpověď. „Jaké štěstí, že jsem zrovna v těchto končinách! Byl jsem v Hovorově s matčiným nejlepším včelím rojem. Slyšeli jsme, že na východě to rozkvetlo, ale obávám se, že ještě ne tolik, aby stálo za to tam cestovat.“

Zastavil koně těsně u nich a slezl z kozlíku.

„Tomáši, neviděl jsi na silnici nějaké vozy?“ zeptala se vzrušeně Jasmína. „Vozy, na kterých jeli lidé v maskách?“

Tomáš přikývl. „Och, ano, potkal jsem Maskonoše,“ řekl. „Vlastně jsem s nimi i obchodoval, tak jako častokrát předtím. Bylo jich mnohem méně, než když jsme se potkali posledně — jenom kruh starších a pár chlapců. Taký byli pěkně zamlklí a nervózní.“

Zazubil se. „Později jsem potkal někoho mnohem zajímavějšího — nebo jsem ho spíš našel, díky Krejovi.“

Jasmína vykřikla. Tomáš se zasmál, odkráčel k zadní části vozu a otevřel dveře.

„Tady je,“ řekl vítězoslavně, když Jasmína dychtivě skočila do vozu. „Ležel v příkopu — bezesporu uspaný nějakými kouzly Maskonošů nebo něčím podobným. Kdyby mě na něj Krej neupozornil, projel bych kolem bez povšimnutí.“

„Tomáši!“ zachraptěl Lief. „Je to — Barda?“

Tomáš se rozhlédl kolem a jako by si ho poprvé pořádně všiml.

„Liefe!“ zalapal ohromeně po dechu. „Proboha! Co se ti stalo?“

„Já — si nejsem tak úplně jistý,“ řekl Lief a pokusil se usmát.

Jasmína vylezla z vozu s vážnou tváří. Liefovi srdce vyskočilo až do krku.

„Snad na tom Barda není hůř, než jsem myslel?“ zeptal se Tomáš úzkostlivě.

Jasmína zavrtěla hlavou. „Pohnul se, když jsem na něj promluvila,“ řekla. „Trochu se napil vody a prohodil pár slov. Myslím, že to zaklínadlo, nebo co to bylo, časem pomine.“

Tomáš se s ulehčením zasmál. „No, podle tvého výrazu jsem myslel, že mu brzy půjdeme na pohřeb!“ zvolal.

Jasmína mlčela. Stále se nepodívala Liefovi do očí. Vydechl úlevou, když slyšel, že Barda je v bezpečí. Jenže teď se mu úzkost vrátila s novou silou.

Tomáš na něj letmo pohlédl, potom zpátky na Jasmínu.

„Tak už se vzchop, děvče!“ řekl jí hlasitě a povytáhl huňaté obočí. „Tvůj zklamaný obličej děsí Liefu k smrti!“

Jasmína skousla ret, ale stále nezvedala hlavu ani nepromluvila.

Tomáš se na ni zamračil. „Udělal jsem s Maskonoši dobrý obchod, ne?“ řekl trochu zklamaně. „Chtěli nějaký Med Včelí královny. Je nedostatečný, ale souhlasil jsem, že jim dám šest sklenic, když jsem spatřil zboží, které nabídli výměnou.“

„Naše zbraně a batohy,“ zamumlala Jasmína. „Ano — viděla jsem je ve voze. Naše tlumoky jsou ještě zabalené, právě jak jsme je viděli naposled.“

Lief na ni užasle zíral. Její hlas zněl, jako by pro ni navrácení všech jejich věcí nic neznamenal.

Tomáš se zamračil ještě víc. Nepochybně očekával radost nebo aspoň poděkování.

„Myslím, že Maskonoši zapomněli, že je mají,“ řekl. „Našli je v prázdném voze, když pátrali po něčem, co by mohli prodat. Pak si ta liščí žena vzpomněla na zbraně a donesla i je.“

„Tys je poznal?“ zeptal se Lief.

Tomáš pokrčil rameny. „Samozřejmě!“ řekl. „Tvůj meč je nezaměnitelný. Zaskočilo mě to a taky jsem o vás měl strach, ale nedal jsem to před Maskonoši na sobě znát. Tvrdili, že vaše věci našli někde u cesty. Pochyboval jsem, že je to pravda, ale asi by nebylo moudré zpochybňovat jejich tvrzení. Kdyby mě napadli, Šamot by je všechny pozabíjel.“

Ušklíbl se, když vyslovil Šamotovo jméno.

Musí to být divné, nosit v sobě svého bratra, napadlo Liefu. Zvláště bratra, který je váš pravý opak. Který je zuřivý... zabiják.

Tomáš pozoroval Liefu a zatahal se za nepěstěný plnovous. „V té době jsem nechtěl Maskonošům ublížit,“ dodal. „Možná jsem udělal chybu.“

„Ne,“ řekla Jasmína potichu. „Ten, kdo způsobil potíže, už byl tou dobou mrtvý.“

Semkla rty. Zřejmě už toho víc nechtěla říct.

Tomáš si promnul vousy ještě víc. „Když hledali věci na prodej, otevřeli každý vůz, takže jsem si byl jistý, že s nimi nejste,“ zamumlal. „Ale ve všech vozech byl nepořádek, jako by balili ve spěchu a odjížděli nakvap.“

„Takže když odjeli, sledoval jsi jejich stopy na cestě,“ řekl Lief. „A tak jsi našel Bardu —“

„A Kreje, který mě dovedl k vám,“ dokončil Tomáš.

Přelétl očima z Lief a Jasmínu a potřásl hlavou.

„Co se to stalo?“ vyhrkl. „Jaktože jsem vás našel v tomhle stavu? Vždyť naposled, když jsem o vás slyšel, jste s pompou cestovali po království na koních doprovázeni oddílem strážných!“

„To je dlouhý příběh,“ řekl Lief. „Tomáši, musíš nám pomoci! Musíme jít dál. Musíme pokračovat na západ.“

Ústa mu ztuhla. Nelítostně ho bodala bolest ve tváři a na krku a vracely se mu závratě. Zakymácel se.

Tomáš poklekl vedle něj a chytil ho za paži. „Dneska nikam nepojedeme, Lief,“ řekl rozhodně. „Později, až ti bude líp —“

„Ne!“ přerušila ho Jasmína. „Musíme odjet hned!“

Tomáš se prudce otočil. Tentokrát se opravdu mračil. Jeho zlaté oči zlověstně potemněly, jako by se v něm probouzel zuřivý bratr Šamot.

„Zbláznila ses, děvče?“ zavrčel. „Lief není schopný cestovat! Podívej se na něj!“

Podívej se na něj!

Filli zanaříkal a Jasmína skryla tvář do dlaní. Lief strnul. Ztuhl až na kost.

Jasmína zvedla hlavu. Zpříma mu pohlédla do očí.

„Musím ti toho hodně říct,“ začala potichu. „Ale jednu věc jsem ti měla říct hned. Bylo ode mě zbabělé, že jsem to neudělala, ale pak přijel Tomáš s Bardou a já myslela...“

Myslela sis, že ti pomohou mi to říct, pomyslel si Lief. Řekni mi to, ať už se mi minulou noc stalo cokoli, moje tvář nikdy nebude...

Vyrovnaně hleděl Jasmíne do očí a sbíral síly na to, co mělo přijít.

Jasmína si olízla rty. „Minulou noc tu byl velký chaos,“ řekla. „Panika a křik. Všude pobíhali lidé. Ty jsi měl velké bolesti a nebyl jsi — nebyl jsi při smyslech. Museli jsme tě s Bardou oba držet.“

Hlas se jí třásl. Netrpělivě potřásla hlavou a pokračovala.

„Obyčejní lidé se rozutekli — na všechny strany. Maskonoši naházeli všechno do vozů a rychle odjeli. Těsně potom, co odjeli a ty ses trochu uklidnil, jsme zjistili — zjistili jsme, že Pás — Kouzelný pás Deltory —“

Pás? přemýšlel Lief zmateně. Co to má co dělat s...?

Rukama se chytil kolem beder.

Kouzelný pás byl pryč.

11. STOPY

Když věžní hodiny odbily devátou, Tomáš, Lief a Jasmína byli ještě na poli. Před nimi praskal malý ohýnek a Tomáš naléval do pohárků horký čaj. Odmítl pronásledovat Maskonoše.

„Ti by se Pásu nedotkli,“ prohlásil rozhodně. „Pro ně je to zlá věc. Učí se ji nenávidět už od kolébky.“

„Proč?“ zeptal se Lief. Polkl. Hrdlo už si trochu utišil medem Včelí královny, který mu dal Tomáš, ale přesto ho stále bolelo.

Teď už znal důvod. Bylo to proto, že v noci těsně před půlnocí křičel bolestí. Křičel a křičel...

„Později vám řeknu něco, co Maskonoše trochu ospravedlní,“ řekl Tomáš a vtiskl mu do dlaní pohárek s horkým čajem. „Prozatím na ně zapomeň a přemýšlej o obyčejných lidech, kteří s nimi cestovali.“

Lief usrkl čaj a sledoval při tom mračno včel, jak se rojí na plotě na vzdálenějším konci pole. Nechal myšlenky jen tak plynout, protože věděl, že je nejlepší nenutit se ke vzpomínkám.

Postupně si vzpomněl na mnohé z toho, co se přihodilo předchozí noci. Ale nevzpomněl si na nic od okamžiku, kdy hodiny začaly odbíjet půlnoc. Věděl jen, co mu řekla Jasmína.

Bylo to děsivé, skoro neuvěřitelné, ale věděl, že je to pravda. V zrcadle, které mu Tomáš donesl z vozu, viděl důkaz — sedřená místa na lících kostech, bradě a krku, zářivě zarudlá pod vrstvou lepkavé zelené masti.

Zachvěl se při pomyšlení, jak těsně unikl hroznému osudu. Jak blízko byl tomu, aby se stal na celý život Maskonošem a aby se modrá ptačí tvář navždy stala jeho součástí. Jen pár vteřin...

Chytil Jasmínu za ruku.

„Nikdo kromě Bardy a mě s tebou o půlnoci nebyl, Lief,“ řekla potichu. „Pás už tou dobou musel být ukradený — museli ti ho vzít, když ses sám procházel davem. Nechápu ale, jak ti ho mohli sebrat, aniž by sis toho všiml.“

Její slova probudila vzpomínky v Liefově hlavě. Vzpomínky na Bess, jak mluví s Rezkou:

Pokud někomu dokáže vytáhnout peněženku z kabátu tak, aby si toho dotýčný nevšiml, snadno se naučí oklamat publikum.

„Zery!“ vykřikl.

„Kdo?“ zeptal se zvědavě Tomáš a naklonil se blíž.

„Ten malý zloděj?“ vykřikla Jasmína v ten samý okamžik. „No jistě! Ale Lief, jak...?“

„Na poli do mě strčilo pár dětí,“ vyprávěl pomalu Lief. „Ted’ si vzpomínám. Zery byl mezi nimi. Tehdy mi musel vzít Pás.“

Zahleděl se přes pole a snažil se vzpomenout si. „Předtím jsem se cítil — zmatený,“ řekl. „Kouzlo Pásu a kouzlo masky spolu ve mně bojovala, tím jsem si jistý. Jednu chvíli jsem si myslel, že jsem Maskonoš. A v dalším okamžiku mi nějaký hlas uvnitř připomněl, že nejsem. A neustále jsem se trásl. Ale potom, co do mě strčily ty děti, se to všechno vytratilo.“

„Protože Pás už byl pryč,“ špitla Jasmína. Lief přikývl. Podvědomě zaznamenal, že se včely zvedly z plotu. V nepravidelném proudu se teď stáčely zpátky k silnici.

Zaměřil se na ně. Sledoval je pohledem. „Zery musel přesně vědět, co hledá,“ uvažoval nahlas Tomáš. „Obyčejný zloděj by ti prohledal kapsy. To může znamenat jediné to, že ať je to dítě nebo ne, je spojencem strážce severu — služebníkem Pána stínů.“

Jasmína polkla zbytek čaje a vyskočila. „Ještě ho můžeme chytit! Jde pěšky. Nepochybně se všemi ostatními utekl minulou noc z pole — a šel po silnici ze strachu, aby se neztratil.“

„Ale kam šel?“ zeptal se Tomáš a hodil na oheň hlínu, aby ho uhasil. „Jak máme mezi tou změtí stop najít šlápoty malého kluka?“

„Podívejte se na ty včely!“ sykl Lief. Tomáš na něj překvapeně pohlédl a pak se podíval směrem, kam ukazoval.

Temné mračno včel vířilo nad silnicí.

„Co to dělají?“ zabručel Tomáš. „Není tam pro ně nic zajímavého!“

„Ale je!“ Lief se navzdory bodavé bolesti ve tváři nemohl nasmát.

„Včera Zery ukradl med z vozu s potravinami,“ vysvětloval. „Musel se někde schovat a mít tajnou hostinu. Když do mě tu minu-

lou noc vrazil, měl ruce ulepené od médu — a určitě měl od něj pokapané i šaty a boty. Podívejte! Včely ho cítí!“

V mžiku byli všichni na nohou, zastínili si oči a pozorovali včely. Roj se pomalu pohyboval směrem na západ.

„Vidíte?“ řekl tiše Lief. „Včely sledují médovou stopu. Abychom našli Zeryho a Pás, stačí je jen následovat!“

* * *

Lief jel uvnitř vozu, aby mu do ran nenapadal prach z cesty. Smotal si plášť místo polštáře a snažil se usnout stejně jako Barda, ale spánek nepřicházel.

Dlouhé hodiny mýjely. Pak se mu rozbušilo srdce, to když uslyšel Tomáše, jak volá na koně, aby zastavil.

„Proč jsme zastavili?“ zeptal se úzkostlivě, když Jasmína s Filim štěbetajícím na rameni prudce otevřela dveře vozu. „Je Zery...?“

„Včely ztratily stopu,“ odpověděla Jasmína stroze.

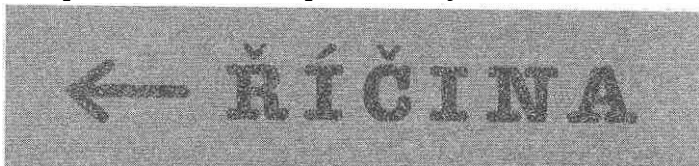
Jakmile Lief slezl na zem, uviděl, že silnice už nevede mezi otevřenými poli. Teď byla zastíněna z obou stran vysokými skalami a stromy s bleďými, tenkými větvemi, které o sebe chrastily jako kosti.

Přešel s Jasmínou k přední části vozu, kde Tomáš naléval do kbelíku vodu pro žíznivého koně.

Přímo před nimi silnice zahýbala doleva. Byla označená cedulí tak vybledlou, že ji Lief ani nemohl přečíst.

Krej seděl na ukazateli. Včely se nejistě hemžily na veliké pasece za ním. Stopy po kolech křižovaly otevřené prostranství sem a tam a ztrácely se v obou směrech.

Lief se přiblížil k ceduli a prohlédl si ji.

V koutku duše si na něco vzpomněl. Měl pocit, že to jméno už někde viděl, a nedávno. Ale kde?

„Ten chlapec se tu asi setkal s nějakým vozem,“ řekl Tomáš, když za ním s Jasmínou přišli. „A určitě ne náhodou. Můžeme jet za nimi — ale kterým směrem?“

„Zdejší stromy mi nic neřeknou,“ řekla otráveně Jasmína. „Jsou slabé a nemocné — stěží se drží naživu. Přesto nám ty stopy po vozech něco říkají. Jenom jeden vůz jel na západ. A podle hlubokých kolejí, které po sobě zanechal, tady stál den nebo dva.“

„Opravdu,“ přikývl Tomáš, když si pozorně prohlížel stopy. „Všechny ostatní vozy přijely a celkem rychle zase odjely. A všechny jely na jih do Říčiny. Ten kluk je určitě v jednom z nich.“

„Nechápu, jak si tu schůzku mohli domluvit,“ zamračil se Lief. „Zery cestoval včera celý den. A Šťastné údolí, bylo opuštěné. Jak mohl dostat nějakou zprávu?“

„Mohl by ses taky zeptat, jak Zery věděl, že má ukrást pás,“ řekla netrpělivě Jasmína. „Možná to viděl napsané na nebi! Možná mračky utvořily písmena, která říkala: ‚Ukradni Kouzelný pás Deltory. Sejdeme se u směrovky na Říčinu!‘ Co na tom záleží?“

Liefovi poskočilo srdce. Právě si vzpomněl, kde už viděl název „Říčina“! A s tou vzpomínkou se mu vrátil i živý obrázek — a nápad. Bláznivý nápad...

„Mohlo by to znamenat hrozně moc,“ zvolal, klekl si a zašmátral v kapse po papíru a tužce. „Pamatujete si na vývěsní tabuli ve Šťastném údolí? Každý ze souboru si ji přečetl, když jsme projížděli městem. Viděl jsi ji také, Tomáši?“

„Samozřejmě,“ řekl Tomáš vážně.

Lief před sebe rozložil papír na zem. „Hlavní zpráva není důležitá,“ vysvětloval. „Ale chci, abyste mi oba pomohli vzpomenout si na ty malé lístečky. Slovo od slova, jestli to půjde.“

„Nečetla jsem je všechny,“ zamumlala Jasmína a trochu se začervenala. Stále se cítila trapně, protože četla tak pomalu.

„Možná nečeš rychle, Jasmíno, ale jsi velmi všímavá,“ řekl Lief. „To bude tvůj úkol — a ten nejdůležitější, pokud se nemýlím.“

Rychle dokončili první a druhou zprávu. Potom už jim Jasmína nemohla pomoci, ale Tomáš s Liefem brzy dali dohromady další tři.

„S tou poslední ti nepomůžu,“ řekl Tomáš. „Týkala se toho darebáka, lichváře Smíška Jacka. Tu jsem nečetl.“

„To nevadí,“ řekl Lief. „Já si ji pamatuji. Zaujalo mě to jméno a taky to, že je v těchto končinách někdo, kdo má peníze na půjčování.“

„To ano,“ řekl Tomáš nevrle. „Smíšek Jack je odborník na putavá oznámení. Objeví se zničehonic u jednoho nebo druhého města a mezitím jako by se po něm země slehla. Kde tábořil tentokrát?“

„Tady,“ řekl Lief, zapsal si poslední oznámení a nakreslil kolem něj okraj. „U směrovky na Říčinu!“

12 PRONÁSLEDOVÁNÍ

Jasmína vyskočila a natahovala krk, aby viděla slova, která Lief zapsal. Zato Tomáš se zakabonil ještě víc. „Ach!“ pronesl s odporem. „Tak teď už víme, čím vůz tu stál tak dlouho! Smíšek Jack nikdy neopouští místo, dokud ho docela nevyždímá.“

Potřásl hlavou. „Určitě většinu ostatních kolejí vyjezdili ubozí hlupáci, kteří s ním přišli obchodovat.“

„Co je tak špatného na půjčování peněz?“ zeptala se nechápavě Jasmína.

Tomáš si odfrkl. „Nic, pokud se to dělá poctivě,“ řekl. „Ale Smíšek Jack odírá ty, kdo jsou v zoufalé situaci.“

Viděl, že mu společníci nerozumí, a trochu zvýšil hlas, když se to snažil vysvětlit.

„Smíšek Jack půjčí svým obětem, o kolik si řeknou, ještě víc a donutí je podepsat papír, který si polovina z nich nedokáže ani přečíst,“ řekl. „Za rok nebo dva se vrátí a chce půjčku nazpět.“

Odmlčel se. Ve zlatých očích se mu mihl temný stín.

„A pak?“ pobídla ho Jasmína.

Tomáš začal pěsti.

„A pak jeho oběti zjistí, že se zavázali vrátit desetkrát nebo dvacetkrát tolik, než si půjčili,“ zabručel. „Pokud nezaplatí, což si obvykle nemohou dovolit, Smíšek Jack si vezme jejich majetek, jejich zvířata, nábytek — zkrátka všechno, co mají.“

„O tom jsem nikdy nic neslyšel!“ zvolal Lief.

Tomáš pokrčil rameny. „Smíšek Jack sužuje zemi už spoustu let a šuškájí se o něm hrozné věci. Jeho oběti se příliš bojí, než aby si stěžovaly králi.“

„Bojí?“ zamumlal Lief nechápavě.

Tomáš se ušklíbl. „Je to zlý muž, a když mu dají vše, co mají, a stále to není dost, co jiného jim může ještě vzít než jejich život?“

Společníci zděšeně vykřikli a Tomáš potřásl hlavou.

„Ale marním tu čas řečmi o věcech, které v tuto chvíli nemůžeme změnit,“ řekl chraplavě. „Liefe, co máme dělat teď?“

Lief před ně na zem rozprostřel papír. Nakreslil hranice kolem všech oznámení ve tvaru, jak si je pamatoval.

„Teď jsi na řadě ty, Jasmíno, aby sis vyzkoušela svou paměť,“ řekl. „Vybav si v duchu vývěsní tabuli s nápisy ve Šťastném údolí. Všechny lístky byly na ni připíchnuté, vid’?“

Jasmína přikývla. „Navíc dost neuspořádaně,“ zavzpomínala. „Lidé, co je tam připevnili, si s tím hlavu moc nedělali.“

„Já myslím, že si s tím dělali velkou hlavu,“ řekl Lief tajemně.

Když překvapeně povytáhla obočí, podal jí tužku. „Podívej se, jestli si vzpomeneš, kde přesně na každé zprávě byly špendlíky umístěné,“ řekl. „Označ ta místa tečkou.“

Když se Jasmína sklonila nad papírem a začala ho značkovat, zkrřížil prsty pro štěstí.

Skončila s prvním oznámením a pak s druhým. Čas od času zavřela oči, jako by si ten obrázek prohlížela v duchu, a v zápětí pokračovala.

Když končila s označováním třetí zprávy, Lief už věděl, že se nemýlil.

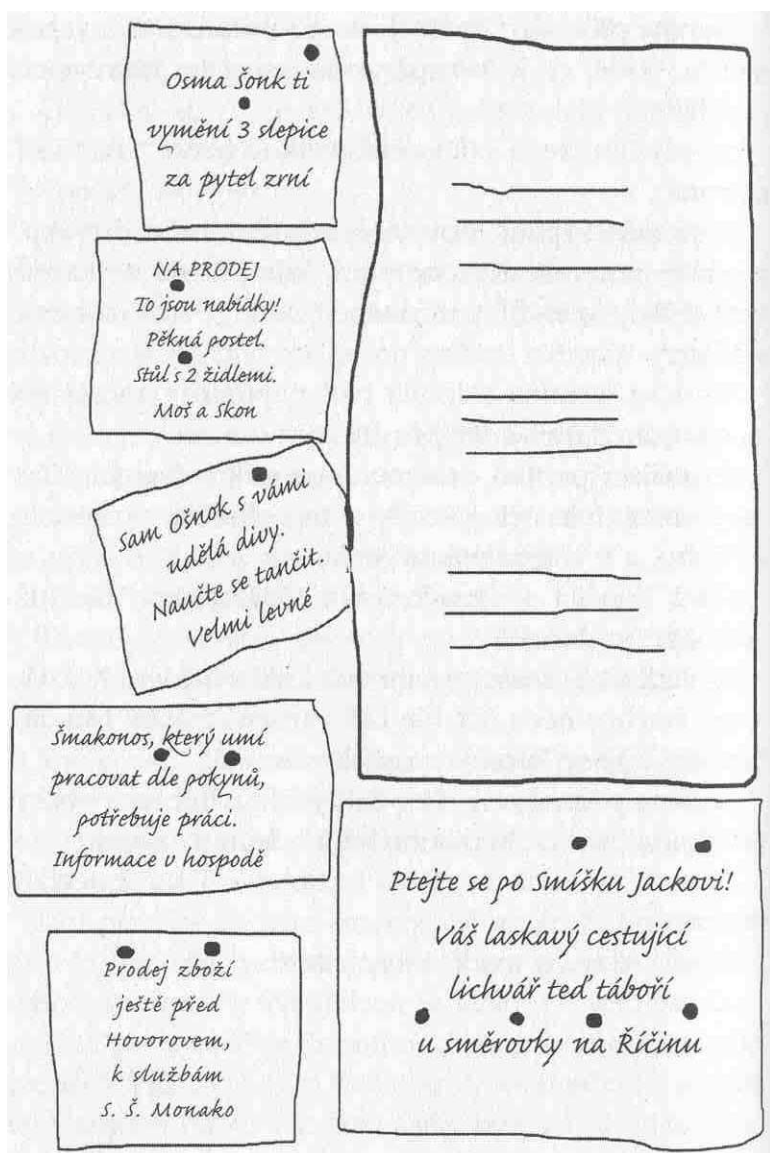
Pohlédl na Tomáše. Hromotluk kulil oči úžasem. Zdálo se, že chce něco říct, ale Lief varovně zavrtěl hlavou. Nechtěl, aby se Jasmína rozptylovala.

Jasmína pokračovala čím dál rychleji. Během chvilky vše dokončila. Odhodila tužku a odsunula papír.

„Tady,“ zamumlala. „Mám to hotové. I když nechápu, proč —“

Zvedla hlavu a uviděla jejich tváře.

„Co se děje?“ zeptala se nechápavě a znovu se podívala na papír.

„Přečti ta slova pod tečkami nahlas,“ vyzval ji Lief. „Přečti je jedno po druhém, jak jdou za sebou.“

Jasmína zakroutila hlavou a pustila se do čtení, jak po ní Lief chtěl. „Ti... tři... jsou... s... vámi...“ četla a zprudka se nadechla.

„Pokračuj!“ pobízel ji Lief.

„Dle pokynů,“ pokračovala Jasmína a začala zvyšovat hlas, „prodej zboží... Smíšku Jackovi... u směrovky na Říčinu.“

„A tak to udělali,“ zvolal Tomáš a plácl se do kolenou. „Prosté a mazané! Vzkaz všem na očích, ale dokonale zamaskovaný. ,Ti tři jsou s vámi. Podle pokynů prodej zboží Smíšku Jackovi u směrovky na Říčinu.‘ “

Lief ho poslouchal jen napůl. Upřeně hleděl na papír.

Něco na něm mu stále bylo divné. Ale co? Skrytý vzkaz jsme odhalili. Jaká další tajemství by mohla zpráva skrývat?

„Ti ,tři‘ jste vy dva a Barda, no jistě,“ pokračoval vzrušeně Tomáš. „Ty ,pokyny‘ musejí být Zeryho trvale platný příkaz, aby ukradl Kouzelný pás Deltory, pokud mu zkřížíte cestu. To ,zboží‘ je samotný Pás.“

Potrásl hlavou. „Strážce severu musí být opravdu velmi dobře připravený a má tajnou síť spojenců, kteří se živí po svém, pokud a dokud nejsou potřeba. Zeryho použili, protože byl s Maskonoši. Smíška Jacka použili, protože nabízí svoje ohavné obchody na severu. Určitě ty vzkazy na vývěsku připevnil on sám těsně předtím, než jste přijeli.“

„Ale jak se předtím strážce dozvěděl, že jsme s Maskonoši?“ zamračila se Jasmína.

Tomáše další záhady nezajímaly. Ta, kterou právě vyřešili, pro něj byla až až.

„Takže Smíšek Jack je spolčený s Nepřítelem,“ zabručel. „Je zajímavé, že mě to vůbec nepřekvapuje.“

Prudce se otočil a odkráčel k vozu.

„Vyrazíme,“ zavolal přes rameno. „Musíme si pospíšit. Vůz naší kořisti, jak jsem slyšel, je rychlý jako vítr.“

„Tak to ho nikdy nedoženem!“ vykřikla zoufale Jasmína, když se sbírala na nohy.

Tomáš došel k vozu, vyskočil na sedátko a začal prohrabávat pytel zastrčený v jednom koutě.

„Určitě ano,“ řekl, aniž by zvedl oči. „Mám eso v rukávu, jeden nebo dva kousky.“

Vytáhl z pytle malou zelenou lahvičku a spokojeně přikývl.

Když k němu Lief s Jasmínou došli, byl už zas dole z vozu a šeptal něco svému koni do ucha. Kobyla si dychtivě odfrkla a zamrskala ocasem.

Tomáš se usmál. „Na tohle se těším,“ řekl zvesela. „Můj bratr a já jsme se už dlouho chtěli seznámit se Smíškem Jackem.“

Otevřel zelenou lahvičku a vylil její obsah kobyle do kýble. Vzduchem zavoněla nezaměnitelná vůně jablečného moštu Včelí královny. Kobyla zabořila čenich do kbelíku a dychtivě se pustila do chutného moku.

„Tvůj kůň pije mošt Včelí královny?“ zeptala se užasle Jasmína.

Tomáš sundával provázky zvonečků připevněné k opratím. „Jen při zvláštních příležitostech,“ vysvětloval. „A samozřejmě, Lahoda není žádná obyčejná kobyla.“

Lief s Jasmínou se na sebe podívali. Lahoda skutečně vypadala obyčejně. Opravdu velmi obyčejně.

Jako by jim Lahoda četla myšlenky, zahrabala kopytem o zem. Skoro už dopila mošt v kbelíku. Slyšeli, jak jazykem drhne o kovové stěny a vylizuje posledních pár kapek.

„Být vámi, vlezl bych si rychle do vozu,“ pobídl je honem Tomáš. „A určitě si zamkněte dveře.“

„Tomáši, myslím, že aspoň Jasmína by měla jet s tebou,“ namítl Lief.

Tomáš se suše usmál. „Věř mi, že by velmi litovala, kdyby to udělala,“ řekl.

Lahoda zvedla hlavu. Vycenila dlouhé žluté zuby a zařehkala.

Všechny včely na mýtině jako by ztuhly ve vzduchu. Pak se roj zvedl jako černý mrak. Krej zakrákal a vznesl se vysoko k nebi.

„Pospěšte si!“ pobídl je naléhavě Tomáš. Popadl kbelík, hodil do něj prázdnou lahvičku a zvonky a vyhoupl se na sedátko.

Lief s Jasmínou utíkali k zadní části vozu. Jasmína naskočila dovnitř. Lief už tam skoro skočil za ní, když Lahoda znovu zaržála. Rozhlédl se kolem a naskočila mu husí kůže.

Roj byl nad nimi. Kobylina hlava a krk byly plné včel. Opratě byly taky obtěžkané včelami. A jako rozbalující se tlustý černý koberec se včely valily přímo na vůz.

„Zavřete dveře!“ zařval Tomáš.

Liefovi se divoce rozbušilo srdce, když vskočil do vozu a tak tak za sebou zabouchl dveře. Během chvilky se šero proměnilo ve tmou a stěny a střecha se otřásaly zuřivým bzučením.

„Včely,“ zašeptala Jasmína.

A pak se pohnuli. Nejdřív pomalu. Pak rychleji, rychleji, rychleji — dokud jediné, co Lief s Jasmínou slyšeli, nebylo tlumené klapání kopyt, která jako by se sotva dotýkala země, a divoký bzukot včel.

13. TRYCHTÝŘ

Pádili vpřed a jenom prkna tiše vrzala. Jasmína znovu namazala Liefovi tvář zelenou masťou a bodavá bolest se trochu utišila. Snědli suchary a kousek sušené ryby, kterou zapili vodou žčutory.

Po nějaké době se probudil Barda. Byl zmatený a měl spoustu otázek. Jasmína mu začala vyprávět všechno, co se stalo. A, což bylo skoro k neuvěření, uprostřed celého příběhu Lief usnul.

Probudil se s vědomím, že se něco změnilo. Slyšel tlumené dunění, ale nebylo to bzучení včel. Jemné kolébání ustalo.

„Zastavili jsme,“ zašeptala Jasmína.

Lief otočil hlavu za hlasem a uviděl vedle sebe v šeru její obrys. Na rameni jí seděl Filli a uždíboval kousek sucharu.

„Jak dlouho jsem spal?“ zeptal se Lief a sedl si.

„Nevím,“ řekla Jasmína. „Taky jsem spala.“

Dveře vozu se se skřípotem otevřely. Dovnitř začalo proudit studené bílé světlo. Měsíční světlo.

Ve dveřích se objevila Tomášova tvář s prstem varovně přitisknutým na rtech.

„Cestovali jsme daleko,“ zašeptal. „Jsme v údolí u úpatí hor. Vůz Smíška Jacka zahrnul na vedlejší cestu nedaleko odsud. Zdá se, že zastavil na noc. Jak je Bardovi?“

„Zase usnul,“ odpověděla Jasmína. „Dala jsem mu další med. Filli na něj dohlédne a přijde pro nás, kdyby nás potřeboval.“

Tomáš přikývl a mávl na ně.

Filli mrštně seskočil Jasmíne z ramene a důležitě zaujal místo po Bardově boku. Lief si vzal plášť a meč a následoval Jasmínu ven.

Měsíc plul nad jejich hlavami v moři hvězd. Bylo světlo skoro jako ve dne, ale všechno bylo jen černé, bílé a šedé. Nebyly tu žádné stromy. Hrozivě na ně shlížely hory, temné jako nebe. Všude kolem se tyčily skály, které se leskly v měsíčním světle. Vzduchem se neslo tlumené hučení.

„Vodopád,“ zašeptal Tomáš.

Vedl je k přední části vozu. Lahoda tam stála a jakoby nic přežvykovala listí ze skoro holého keře. Nikdy nevypadala obyčejněji. Nebylo vidět ani včelku.

„Kde je Krej?“ zeptala se najednou Jasmína a vylekaně se rozhlížela kolem.

„Obávám se, že daleko za námi,“ zašeptal Tomáš. „Neudržel s námi tempo.“

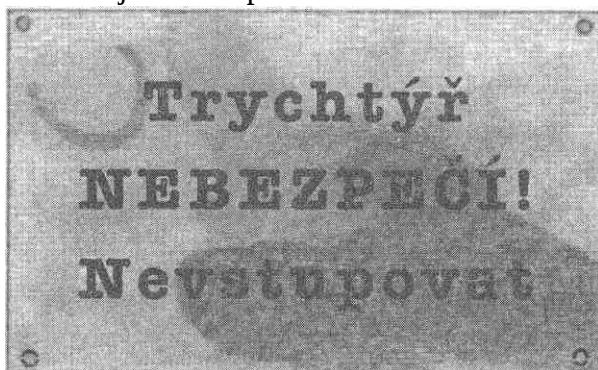
Lahoda zařehtala, jako by z toho měla radost. A utrhla si další list.

Tomáš se zazubil. „Pojďte — a potichu,“ řekl. „Ten ničema je úskočný. Musíme ho překvapit.“

Pár kroků před nimi se cesta začala zvedat do mírného kopečku. Za ním viděli vodopád — širokou, zpěněnou bílou plochu, zakrývající skálu jako závoj.

V cestě kdysi stála dřevěná branka, ale ta teď byla povalená a ležela na zemi. Cedula, která na ní bývala připevněná, byla podupaná kopyty, ale slova se ještě dala přečíst.

Spopotichu
li branku.
Lief
na cestu,
celém
venčení.
někde
Cítil to.
krok.

lečníci
překroči-
Jakmile
vkročil
ucítil po
těle mra-
Pás je
tady.
Zrychlil

„Proč by takový krásný úkaz měl mít tak ošklivé jméno jako Trychtýř?“ zašeptala Jasmína a pohlédla vysoko nad sebe, kde vodopád začínal.

„Obávám se, že to se dozvíme, až uvidíme dno,“ zamumlal Lief.

Během chvilky se jeho slova potvrdila. Došli na vršek kopce. Vodopád burácel přímo před nimi. A pod nimi...

Ohromeně zírali.

Pod nimi, u spodní části vodopádu, zela zpěněná ústa Trychtýře.

Bylo to, jako by země otevřela čelisti a chytala do nich nesmírnou masu vody padající z vršku skály. Hluboko uvnitř obrovské kamenné pánve se točila řeka v obřím víru a kroužila dolů do hrdla Trychtýře jako voda odtékající z výlevky.

„Opravdu příjemné místo na přenocování,“ zamumlal Tomáš.

Lief odtrhl oči od Trychtýře a přelétl pohledem mírně zkosenou skálu, která ho obklopovala.

Nejdřív neviděl nic než záblesky a stíny. Pak ale zaznamenal nepatrný pohyb. Zaostřil zrak a vyskočil.

Tam, kde předtím viděl jen holou skálu a mlžný závoj z vodopádu, teď uviděl čtyři černé koně zapražené k velkému vozu. Před koňmi stál hubený muž a v rukou držel kbelík po okraj naplněný vodou.

„To jsem si myslel,“ zašeptal Tomáš. „Jeho vůz maskuje nějaké kouzlo. Jako tvůj plášť, Lief, i když mnohem mocnější. Tak se nepozorovaně zjevuje a mizí, aniž by ho někdo spatřil. Nepřítel mu za jeho služby nejspíš dal nějaké zvláštní síly. Budeme si muset dát pozor.“

„Nevidím Zeryho,“ zašeptal Lief. „Asi spí ve voze.“

Opatrně a přikrčení se vydali po cestě dolů.

Došli na dno údolí a skryli se za balvanem! Smíšek Jack ještě stál u svých koní. Neviděli mu do tváře, ale viděli, jak se mu kbelík pohupuje v kostnaté ruce, a slyšeli jeho vysoký, drásavý hlas.

„Chcete trochu vody, vy hloupá zvířata?“ říkal. „Ach ano, jistě že chcete. Nepili jste celý den. Musíte mít žízeň. Velkou, velkou žízeň. Takže — dám vám napít?“

Koně natáhli krky a jako by zasténali.

„On je týrá!“ zašeptala Jasmína. Třásla se vzteky.

„Podívejte!“ vykřikl Smíšek Jack, zahoupal kbelíkem ještě víc, takže voda vystříkla přes okraje na zem. „Voda! Vidíte? Cítíte ji? Ale žádnou nedostanete!“

S kdákavým smíchem se odvrátil od koní a s plným kbelíkem přešel do zorného pole společníků.

Lief na něj hleděl s opovržením. Od hlavy k patě byl oblečený v černém. Na zádech mu visel cop z mastných hnědých vlasů, tenký jako krysí ocas. Jeho tvář připomínala lebku. Jako by měl kůži nata-

ženou přímo na vystouplé kosti a obrovské zuby se mu leskly v neustávajícím úšklebku.

Kousek od vozu si Smíšek Jack připravil pohodlné posezení a večeři.

Na tácku poblíž malého tábornického vaříče ležel chléb, ovoce, sýr a nějaká klobása. Před tácem stál napěchovaný červený pytel místo sedátka. Tohle všechno chránil před sprškou z vodopádu obrovský červeno-bílý pruhovaný deštník.

Nepochybně ten slunečník kdysi stál na tržišti nad stánkem jedné z jeho obětí, pomyslel si Lief.

Uvědomil si, že má zaťaté pěsti, a přinutil se je uvolnit. Teď je důležité najít Pás. Všechno ostatní musí počkat.

Smíšek Jack naplnil kotlík vodou z kbelíku. Zapálil vaříč a postavil kotlík nad plameny. Pak se se spokojeným povzdechem usadil a dal si chléb s klobásou.

„Pořád vidí na vůz,“ zašeptala Jasmína. „Nikdy se k němu nedostaneme nepozorovaně, ani pod Liefovým pláštěm.“

„Dostanete, pokud ho rozptýlím,“ odpověděl Tomáš.

Lief vystrašil jeho odhodlaný tón hlasu a znepokojeně na něj pohlédl. Ve zlatých očích se hýbaly temné stíny. Tomášův bratr Šamot si velmi dobře uvědomoval, co se děje.

Můj bratr a já jsme se už dlouho chtěli seznámit se Smíškem Jackem...

„Tomáši, buď opatrný,“ zaprosil. „Než — než se stane cokoli dalšího, nejdřív musím najít Pás.“

Tomáš zaťal zuby. „Já vím,“ řekl.

Vyкроčil zpoza skály, strčil si ruce do kapes a volným krokem kráčel dál.

„Dobrý večer, pane!“ zavolal. „To je ale pěkný večer, že?“

Smíšek Jack ztuhl. Pomalu otočil hlavu.

„Vylekal jsem vás?“ řekl Tomáš zvesela a kráčel k němu. „To se omlouvám. Myslel jsem, že mě určitě uslyšíte přicházet, ale ten vodopád je hrozně hlučný, no jistě.“

Smíšek Jack neodpovídal.

Tomáš obdivně obcházel pruhovaný slunečník. „Tedy, máte to tu hezky vybavené!“ zvolal. „Smím si přisednout?“

Posadil se na druhou stranu vaříče. Smíšek Jack se musel odvrátit od vozu, aby na něj viděl.

„Teď,“ zašeptal Lief.

Přitáhl Jasmínu těsně k sobě a zahalil je do svého pláště. Společně se začali plížit k vozu.

„Tenhle vodopád je opravdu hezké místo,“ pokračoval Tomáš. „Aspoň přijdu na jiné myšlenky a nebudu se trápit těmi svými potížemi.“

„Potížemi?“ zamumlal Smíšek Jack a trochu se předklonil.

„Tak tak,“ povzdechl si Tomáš. „Povoz, který používám, abych dovezl zboží na trh, je dost poničený a já nemám peníze, abych si koupil nový. Lidé říkají, že bych měl prodat šperky, které mi nechala moje stará teta. Ale to já nechci. Patří mé rodině po celé generace.“

„Ach!“ Smíšek Jack se předklonil ještě víc. „Dobrá, dobrá. Jaká šťastná náhoda, že jsme se potkali. Možná bych ti dokázal pomoci.“

Lief se ušklíbl. Tomáš teď plně získal lichvářovu pozornost. Nepochybně si Smíšek Jack myslí, že našel dokonalou oběť.

Koně se ani neohlédli, když se k nim Lief s Jasmínou přiblížili. Na očích měli klapky a hlavy měli nízko svěšené. Napínali se pod těžkými postroji, jak se snažili slízat ze skály aspoň těch pár kapek vody.

Liefovi jich bylo líto. Až bude po všem, pomůžeme vám, slíbil jim v duchu.

Jako by mluvil nahlas, jeden ze vzdálenějších koní zvedl hlavu. Ze strachu, že by je mohl kůň prozradit, přitáhl Lief Jasmínu ještě blíž k sobě a rychle proklouzl kolem zadní části vozu.

Opatrně otevřel dveře a pevně doufal, že nezavřou.

Tomáš a Smíšek Jack se stále bavili.

„Není nic, co bych dělal raději, než abych pomáhal těm, kdo mají menší štěstí než já,“ vysvětloval právě Smíšek Jack. „No, já žiju, abych dělal dobré skutky. A ty si podle všeho dobrý skutek zasloužíš. Půjčím ti peníze na tvůj povoz! Kolik potřebuješ? Dvacet zlatých? Padesát?“

„Padesát!“ zvolal Tomáš. „No, s padesáti bych si mohl také udělat novou střechu na domě!“

„Tím lépe!“ vykřikl Smíšek Jack. A Lief si přesně dokázal představit, jak se úsměv na jeho lebce rozjasnil.

Dveře vozu už byly úplně otevřené. Lief s Jasmínou nakoukli dovnitř.

Většinu místa na podlaze zabírala matrace překrytá překrásnou prošívanou dekou. Podél stěn byly narovnány až po strop koše plné jídla a cenných věcí všeho druhu. V rohu poblíž dveří se válela zaku-tálená prázdná sklenice od medu.

Ale po Zerym nebylo nikde ani stopy.

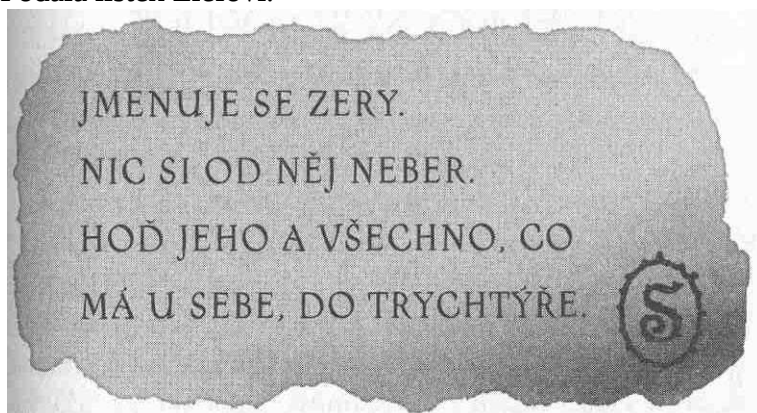
„Kde je?“ zašeptala Jasmína.

Lief bezmocně zavrtěl hlavou.

Zery ve voze nebyl. A věděl, že Pás tady také není. Kdyby tu byl, cítil by to.

Začal zavírat dveře vozu. V té chvíli se ze záhybu deky vznesl útržek papíru a přistál na podlaze. Jasmína ho zvedla a podívala se na něj. Zděšeně vykulila oči.

Podala lístek Liefovi.

14. JEDNO. NEBO DRUHÉ

Lief najednou pochopil a polila ho vlna palčivého horka. Od-
klopýtal od vozu a stěží si uvědomoval, co dělá. Slyšel, jak
Jasmína zalapala po dechu a zašeptala jeho jméno, ale on se
neotočil. Nedokázal jí pohlédnout do vyděšených očí.

Pás byl pryč — byl pryč i se Zerym, kdesi dole, v hlubokém hr-
dle Trychtýře. Možná tam zmizel jen pár minut předtím, než přijeli.
Proto ho pořád cítím, pomyslel si. Proto jsem si byl tak jistý...

Nepřítomně pohlédl na burácející vodopád a na tu nenasytnou,
vířící vodu pod ním.

Zery, ať mu slíbili cokoli, byl jenom loutka — loutka, kterou
nemilosrdně využili lidé daleko mocnější, daleko podlejší, než byl on
sám.

On byl prostě někdo, kdo mohl ukrást Pás. Někdo, kdo ho mohl
bezpečně donést, jak by to nedokázal jiný sluha Pána stínů.

Někdo, koho se mohli zbavit tak snadno jako círu papíru nebo
prázdné sklenice od medu.

„Tak,“ zahalekal Smíšek Jack. „Jediné, co musíš udělat, je po-
depsat tenhle papír, milý kamaráde, a máš po potížích.“

Lief pomalu otočil hlavu a pohlédl na toho odporného chlapa,
který dokázal nemilosrdně zabít chlapce, bavit se týráním svých koní
a pak klidně usednout k večeři.

Smíšek Jack držel v jedné ruce kus pergamenu a v druhé malý
váček s penězi. Zatřásl měšcem. Mince uvnitř lákavě zacinkaly.

„Obávám se, že nejsem zrovna čtenář,“ řekl Tomáš a rozpačitě
civěl do papíru.

„Och, to není nic důležitého!“ zamával mu hubeňour bezstarost-
ně pergamenem před očima. „Je tam jen pár slov, která říkají, že ti
dnes Smíšek Jack půjčil padesát zlatek. Dokazuje, že jsi k penězům
prostě přišel poctivě, víš? Nechtěl bys přece, aby si někdo myslel,
žeš je někomu ukradl, že ne?“

„To tedy ne!“ zvolal Tomáš přesvědčivě.

„Výborně!“ řekl Smíšek Jack. „Tak, myslím, že pero mám ta-
dy...“

Položil si papír na koleno a sehnul se, aby se podíval do kabátu.

Tomáš okamžitě zvedl oči. Viděl Liefu, jak tam stojí a kouká na něj, a v očích jako by se mu zablesklo. Okamžitě se podíval zpátky na Smíška Jacka a vycenil zuby v zuřivém úšklebku.

Příliš pozdě si Lief uvědomil, že nedal Tomášovi žádné znamení, co se stalo. Tomáš si myslí, že našli Pás a že teď si to může se Smíškem Jackem vyřídit.

Lichvář vytáhl velké pero a lahvičku černého inkoustu. Opatrně odšrouboval víčko z lahvičky a ponořil do ní brk.

„Tak,“ řekl a držel ruku nad pergamenem. „Tvé jméno?“

Tomášův úsměv se rozšířil. „Osma Šonk,“ řekl jakoby nic.

Smíšek Jack ztuhl.

„Ach — vidím, že už jsi moje jméno slyšel,“ řekl Tomáš stále tím stejným, nebezpečně klidným hlasem. „Možná jsi už slyšel i o mém strýčkovi — Šmakonosovi?“

„Kdo jsi?“ zasyčel Smíšek Jack.

V příští chvíli vykopl dlouhýma nohama a převrhl vařič i s kotlíkem na svého protivníka.

Pero, papír a lahvička s inkoustem vyletěly do vzduchu, když padouch vyskočil na nohy. Kopl do červeného pytle, na kterém seděl, a ten se rozkutálel k Trychtýři. Pak se sehnul a vyrazil k vozu jako veliký, hubený čtyřnohý pavouk, tak rychle, že se jen mihl před očima jako rozmazaná šmouha.

Tomáš zuřivě zavrčel a odstrčil vařič s kotlíkem stranou. Oči mu probleskávaly ze zlaté do hnědé, z hnědé do zlaté. Tělo se mu třásl-o...

A ten napěchovaný červený pytel se sunul dál po šikmé skále směrem k rozbouřené vodě.

Lief vykřikl a vyrazil za ním. Najednou věděl, co je v tom pytli. Věděl, proč do něj Smíšek Jack kopl, než se dal na útěk.

Pytel už byl na okraji skály. Už přepadával přes okraj...

Lief se po něm vrhl. Pažemi a hrudí tvrdě dopadl na skálu. Rukama zachytil poslední růžek pytle, právě když sklouzl přes okraj Trychtýře. Držel ho vši silou.

„Jasmíno! Tomáši! Pomozte mi!“ zakřičel, otočil hlavu a hledal je očima. Ale viděl jen Smíška Jacka, jak stojí na kozlíku vozu s

dlouhým bičem v ruce. Jackovy falešné oči se upíraly do dálky na něco, co Lief neviděl.

Pytel se houpal nad nenasytnou zpěněnou vodou, promoklý od jemných kapiček vody. Zavrtěl se. Někdo se uvnitř zmítal a kopal. Lief ho pevně držel a napínal paže ze všech sil. Cítil, jak začíná klouzat dolů za svým úlovkem.

Zoufale zabodl špičky bot do kluzké skály a snažil se udržet na místě. Ale kousek po kousku ho tíha pytle stahovala s sebou.

Slyšel Jasmínu vykřiknout a za chvílku ucítil, jak se vrhla za ním a chytla ho za kotníky.

Jenže nebyla dost silná — ne dost na Lief a i s červeným pytlem, který je oba táhl dolů. Jediný způsob, jak se zachránit, bylo vak pustit. Ale on to nedokázal.

„Tomáši!“ křičela Jasmína přes burácení vody.

Liefova hlava a ramena už vyčnívaly přes okraj. Do tváře mu bubnovala sprška vody, plnila mu oči a nos. Zaťal zuby, zatajil dech...

A pak, jako zázrakem, ucítil ruce, které ho popadly kolem pasu a zvedly ho. Stále držel promočený, zmítající se pytel, ačkoli měl pocit, jako by se mu paže vykloubily a prsty znecitlivěly.

S radostí sledoval, jak se promáčený pytel zvedl přes okraj Trychtýře, Tomášova obrovská ruka se natáhla a zachytila ho. Ale Lief ho stále nepouštěl.

Teprve když ležel výš na skále a pytel byl v bezpečí, dovolil prstům, aby povolily sevření. Celý roztřesený si lehl na záda a Jasmína mezitím přerázla uzly, kterými byl pytel svázaný.

Ven se vykulila zkroucená postavička, zavázaná jako balíček do tlusté hnědé deky. Slyšeli přidušené výkřiky.

„Drž ho, Tomáši!“ zavelela Jasmína. Přerézala lana a stáhla vodou nasáklou deku. Vykoukl z ní promočený Zery, který křičel a kopal kolem sebe.

Tomáš ho zamračeně přidržel.

„Pusť mě!“ vřískal Zery a divoce se zmítal v sevření mohutných paží. Z krátkého kabátku mu odlétávaly knoflíky. Obnošená košile se mu trhala jako papír.

A pod tou košilí se něco zablesklo. Zery měl něco zářivého omotaného kolem krku a viselo mu to na prsou jako obří náhrdelník.

Lief natáhl ruku. V okamžiku, kdy se Kouzelného pásu dotkl, spadl mu do rukou. Jakmile si ho zapnul koleni beder, okamžitě mu tělem začalo proudit horké mravenčení.

Zavřel oči, omámený úlevou.

Je v bezpečí. Je u mě. V bezpečí...

Burácení vodopádu mu pulsovalo v uších. Jako by se mu rozléhalo v hlavě. Hlasitěji, hlasitěji... jaktože je tak hlasitý?

Lief otevřel oči.

Vodopád byl plný hvězd — hvězd rozzářených na pozadí půlnoční modři. Jako by se nějakou zázračnou hrou světél noční nebe odráželo v pěnící, padající vodě.

A pak jako by se ten odraz pohnul. Závojem vodopádu a přes mračna vodní tříště něco vyrazilo kupředu — něco skutečného a obrovského.

S řevem se to vzneslo nad Trychtýř a v měsíčním světle se zatřpytily šupiny. Oči tomu zářily jako hvězdy. Každý dráp byl zahnutý a lesklý jako měsíc v novu.

Zery vykřikl hrůzou. Překulil se a zakryl si oči. Jasmína s Tomášem ustoupili.

Ale Lief se s námahou postavil na nohy a stál s hlavou vzpřímenou, rukama přitisknutýma ke Kouzelnému pásu a srdce mu divoce bušilo. Takže — ten vodopád zakrývá velikou jeskyni ve skále, pomyslel si a pomalu se začínal uklidňovat. Opravdu bezpečný úkryt pro...

„Zdravím tě, králi Dekory!“ zaburácel drak. „Konečně jsi přišel!“

„Zdravím tě, draku lazuritu,“ odpověděl rozpačitě Lief. „Já — přišel jsem, jakmile jsem mohl.“

Drak se ladně snesl na souš. Když se usadil na skále, nedaleko od společníků, Lief si uvědomil, že navzdory své nesmírné velikosti je menší než ostatní draci, které viděl. Menší a útlejší.

Drak zblízka pohlédl na Liefu. „Jsi mokrý a ta chatrná tenká kůže na tvé tváři je sedřená!“ podivil se drak, zatímco si oklepával mokrá křídla. „Co se ti přihodilo v téhle šťastné zemi?“

Jeho třpytivé oči padly na Zeryho. „Tenhle chlapec patří mně!“ zavrčel. „Cítím to z něj! Opovážil se ti ublížit, králi? Mám si to s ním vyřídit?“

Zery zanaříkal a sevřel Tomášovi paži. „Já to tak nemyslel!“ zardmolil. „Nevěděl jsem to! Přeslice říkala, že ten Pás nemá žádnou cenu — že to je jen část kostýmu Maskonošů, který Bess dala Rychlíkovi k užívání.“

Otřel si nos do rukávu kabátu. „Řekla mi, že ho mám ukrást, když to půjde. Říkala, že u směrovky na Říčinu je muž, který by ho chtěl a dobře za něj zaplatí. Říkala, že je to pro mě šance, jak se vysvobodit od staré Zátky a jejích lekcí a odejít domů do Ritmeru s kapsami plnými zlata. Napsala zprávu s tím, abych ji předal tomu muži, ale on —“

„V tom dopise stálo, že tě má zabít, hlupáku!“ zavrčel Tomáš. „Kdybys nechal Zátku, aby tě naučila číst, místo abys trávil čas poflakováním a kradením, tak bys to věděl.“

„Tenhle hoch z Ritmeru vztáhl ruku na Kouzelný pás Deltory?“ zaburácel drak a vycenil tesáky.

„Ten kluk není náš nepřítel,“ řekl Lief rychle. „Náš nepřítel je —“

A poprvé od chvíle, kdy od okraje Trychtýře volal o pomoc, si vzpomněl na Smíška Jacka. Drak seděl právě na tom místě, kde předtím stál Jackův vůz. Rychle pohlédl na Tomáše.

„Musel jsem Šamota zahnat, abych ti mohl přijít na pomoc,“ řekl Tomáš na vysvětlenou. „Šamot a já nemůžeme být dlouho odloučeni. Bojujeme společně, nebo vůbec. Takže Smíšek Jack utekl. Když jsem tě zvedal z Trychtýře, už byl na kopci a pak fuč. Teď už jeho ani jeho ubohá zvířata nedohoníme.“

Jasmína vypadala přepadle.

Lief polkl. „Nemohla by se za ním pustit Lahoda s včelami a...?“

„Nemohou znovu provést kouzlo tak brzy,“ povzdechl si Tomáš. „Ne — tentokrát Smíšek Jack unikl osudu, který si zaslouží. Ale přijde další příležitost. My nezapomínáme.“

Drak hlasitě zamlaskal, jako by mu šlo na nervy, že si ho nevšímají.

„Mám hrozný hlad,“ oznámil. „Pokud mě omluvíš, králi, půjdu si naplnit žaludek.“

„Doufám, že nebudeš žrát lidi ani jejich zvířata!“ zvolal Lief, který najednou dostal strach.

„Leda bys viděl hubeného muže řídícího vůz se čtyřmi černými koňmi,“ zabručel Tomáš. „Tam si klidně posluž.“

Drak se na ně podíval svrchu. „Myslíte si, že jsem nějaká bestie?“ zeptal se aristokratickým tónem. „Ať už se draci z jiných zemí sníží k čemukoli, draci lazuritu se nikdy nehostí horkou krví. Fuj!“ Drak se oťásl odporem jen při pouhém pomyšlení.

„Moc se omlouvám,“ řekl honem Lief. „Ale bojím se že toho nenajdeš moc na zub. Země strádá.“

„To už jsem vycítil, králi,“ zavrčel drak a zlehka si štíhlým drápem uhladil šupiny na prsou. „Zdá se, že Nepřítel využil mého spánku.“

„Využil spánku všech draků,“ řekl Lief. „Zlá věc, která tráví tvé území, se nazývá Severní sestra. Moji společníci a já cestujeme, abychom ji našli a zničili.“

„Výborně!“ zvolal drak a prohlížel si drápy jeden po druhém. „Než vyrazíme, chytím si nějakou rychlou večeři v Poušti zkázy. Není to daleko, když se letí, a písečných potvor tam nepochybně stále bude spousta. Ach, vzpomínám si, jak křupají mezi zuby. Rozkošné!“

Lief si vyměnil pohled s Jasmínou a Tomášem. Odkášlal si.

„Obávám se, že s námi nemůžeš jít hledat Severní sestru,“ řekl váhavě. „Je hluboko na území elbaitu, v místě zvaném Brána stínů.“

Drak jako by se zamračil. „Skutečně?“ řekl. „Tady jsme čirou náhodou velmi blízko hranic elbaitu. Ale jistě vám to ještě bude pěkně trvat, než dorazíte do téhle Brány stínů?“

„Ano, to bude,“ připustil smutně Lief.

Drak si stále prohlížel drápy. „Jistě, než jsem usnul, slíbil jsem, že se nebudu toulat ze svého vlastního území,“ zabručel. „Ale určitě mi tím Dračí přítel nechtěl zabránit, abych pomohl králi, který mě probudí.“

Zvedl hlavu a pohlédl Liefovi přímo do očí. „Zvláště pokud by mě ten král požádal, abych mu pomohl,“ dodal.

Liefovi poskočilo srdce. „Ty bys nás donesl do Brány stínů?“ zeptal se. „Ale co elbaitový drak?“

„Co je s ním?“ zív si lazuritový drak. „Podle všeho, co víme, je možná mrtvý. Jeho území je zamořené stvůrami Nepřítele. Kterákoli z nich by ho zničila, kdyby ho našla ve spánku.“

Při té představě vypadal celkem potěšené.

„Takže,“ pokračoval a v očích mu zajiskřilo. „Šťestí nás svedlo dohromady, králi. A ty by ses nikdy neměl obracet ke štěstí zády. Žádáš mě, abych porušil svou přísahu a vzal tě do Brány stínů?“

Lief se zhluboka nadechl. „Ano,“ řekl, „žádám.“

15. PRŮSMYK

A tak již podruhé Lief, Barda a Jasmína letěli na drakovi. Ale tentokrát to bylo zcela jiné než prve.

Nebylo to jen proto, že teď letěli s drakem, který si během letu zvesela zpíval. Nebo proto, že tenhle drak klouzal vzduchem jako meteor a sotva při tom mávl křídly.

Ani proto, že tenhle drak věděl přesně, kam letí, protože se na rozdíl od rubínového draka pyšnil tím, že zná mapy muže zvaného Dračí přítel.

Bylo to proto, že tentokrát nebyli na začátku cesty, ale hnali se k jejímu cíli. V hlavě se jim mísily myšlenky na to, co je asi čeká, se vzpomínkami na to, co už mají za sebou — zážitky, o které se nechtěli s nikým dělit.

Barda proklínal sám sebe za to, že se nechal přelstít od Maskonošů, když je dostihl na cestě do Hovorova. Vinou toho byl svým společníkům k ničemu, když ho nejvíc potřebovali.

Zakabonil se při vzpomínce, jak trčel ve vozu a neměl ponětí, kde je nebo co se děje. Právě přiletěl Krej a rozčileně vřískal na Tomášova koně. U ucha mu štěbetal Filli. Po společnících nebylo vidu ani slechu. Šel je hledat, ale když dorazil k vodopádu, už bylo po všem.

Tomáš ho znamenitě zastoupil, to ano. Bez něj by celá výprava skončila katastrofou.

Ale teď, pomyslel si Barda, je Tomáš se Zerym zpátky ve svém voze a já letím do Brány stínů. Všechno je, jak má být. Příště už neselžu.

Jasmína přemýšlela o koních zapražených do vozu Smíška Jacka. Trpce litovala, že je nedokázala pustit.

Pokoušela se o to. Kdyby měla víc času, dokázala by to. Ale vtom zavolal Lief a ona utíkala za ním a nechala koně jejich osudu.

Má svým společníkům říct tu strašnou věc, kterou objevila, když šla za Liefem kolem vozu po jejich bezvýsledném pokusu najít Pás?

Ne, pomyslela si, těsněji k sobě přivinula Filliho s Krejem a uklidňovala se jejich teplem. Musím si to nechat pro sebe. Proč Lief a s Bardou zbytečně trápit? Nedá se s tím nic dělat.

Lief prožíval bdělé noční můry.

Znovu a znovu se mu vracel okamžik, kdy mu maska Gadefovy dospělosti přilnula na tvář. Stále znovu si vybavoval vývěsní tabuli ve Šťastném údolí, její smutnou hlavní zprávu obklopenou lístečky, které tam Smíšek Jack zanechal pro Přeslici.

Znovu a znovu se mu v duchu zjevovala děsivá černá silueta, která se tyčila nad Ottovým vozem, viděl zelenou zář, kterou měla namísto tváře, hladké bílé prsty natahující se z rukávů. Znovu a znovu viděl na bolestné tváři Přeslice zářit cejch Pána stínů a slyšel ta poslední zašeptaná slova.

Maskonoš je nebezpečný...

Potřásl hlavou. Proč nedokáže přestat myslet na takové věci? Je to minulost a už mu nemůže ublížit.

Bess je mrtvá. Přeslice je mrtvá. Smíšek Jack uprchl. A ať ten smrtící přízrak vyvolával kdokoli, je teď v táboře Maskonošů daleko odsud. A každou chvíli se vzdaluje ještě víc, jak se za úsvitu lazuritový drak blíží k jejich cíli.

Jenomže jeho vidiny neslábly, ale naopak byly čím dál jasnější. Sílil v něm pocit, že něco zapomněli udělat, něco nepochopili. Varovný šepot mu zasyčel v uších ještě hlasitěji.

Maskonoš je nebezpečný...

A se vzpomínkami na vzdech umírající Přeslice se teď mísil další zvuk. Tichá, zvonivá, melodie — pět tónů opakovaných pořád dokola jako ptačí zpěv nebo vyzvánění zvonů.

Nepochybně jsou to hodiny na věži ve Šťastném údolí, pomyslel si Lief. Zvonění, které předchází odbíjení.

Svrběla ho kůže a on se snažil zapudit ty sladké tóny ze své mysli. Ale vracely se znovu a znovu a volaly ho.

* * *

Když drak přistál na pochmurném místě, kde byly jen skály a suché, pokroucené stromy, byla ještě tma.

Všude kolem se tyčily černé, nehostinné hory s vršky pokrytými sněhem. Vycházející slunce zakrývaly těžké šedé mraky. Mezi skalami skučel studený vítr a přinášel s sebou vytí vzdálených zvířat.

Lief, Barda a Jasmína sklouzli na zem a s roztřesenýma nohama a rukama se rozhlédli v šeru.

„Tohle je to místo,“ oznámil jim drak. „Nebo už jsme velmi blízko.“

Ohlédl se přes rameno a kůže mu zacukala. Oči mu už nejiskřivěly, ale byly tmavé jako kámen.

„Tamtím směrem je malá vesnička,“ zabručel a pohodil hlavou k průsmyku mezi dvěma skalami. „Viděl jsem ji ze vzduchu. Má kolem sebe ohradu z polen. Viděl jsem, jak se kolem ní uvnitř plíží lidé jako otrávené myši v kleci. A za ní jsem spatřil... další věci.“

Zachvěl se.

Liefovi v hlavě zašeptal Bessin hlas.

Hluboko v horách žije divoká zvěř. Nepředstavitelné nestvůry. Věci, které se tiše plazí ve stínu. Věci, které lezou hluboko pod skálou... Brána stínů leží v jejich středu.

Lief vytasil meč. Slyšel, že Barda udělal totéž. Slyšel Jasmínu zašeptat něco Krejovi a uvědomil si tlukot křídel, když se Krej vznesl do vzduchu.

Nezhojené odřeniny na tváři ho štípaly v ledovém větru. Těch pět tónů mu neustále zvonilo v uších. Teď o něco hlasitěji. A znovu přišel ten šepot...

Maskonoš je nebezpečný...

Chtělo se mu křičet, aby přehlušil dotěrné zvuky.

Copak od toho nikdy nebudu mít pokoj? pomyslel si zoufale. Copak mě ta prokletá maska změnila navždy?

Drak zašoupal nohama. „Co budete dělat?“ zeptal se. Lief si s pocitem trpkosti uvědomil, že neřekl „budeme“.

„Půjdeme do té vesnice,“ řekl. „Je to vesnice jménem Brána stínů. Můžeš nás k ní zavést.“

Barda s Jasmínou mlčky stanuli vedle něj. Společně vyrazili k průsmyku. Drak se šoural za nimi, ocasem skřípal o skálu, drápy škrábal o holou zem.

Průsmyk byl dlouhý, přímý a širší, než jak vypadal z dálky. Skály, které se zvedaly po obou stranách, byly poseté důlky a jeskyněmi. Kvílel v něm vítr jako ztracená duše. A z hlubin skály přicházely i další zvuky — vrčení, škrábání a štěbetání.

Sem přišli Maskonoši před sedmi lety, pomyslel si Lief.

Skoro viděl vozy, jak se kodrcají průsmykem, kočí strnule sedí a úzkostlivě se otáčejí za každým zvukem. Skoro viděl Otta, Rezku, Brka, Zátku i všechny ostatní... a v předním voze gigantickou postavu Bess a vedle ní jejího milovaného syna.

Jeho myšlenky náhle přerušil Jasmínin hlas.

„Lief! Přestaň si prosím broukat tu melodii!“ vykřikla. „Leze mi to na mozek! Co je to?“

Lief se plácl dlaní přes pusu. Těch pět tónů mu znělo v uších, ale neuvědomoval si, že si je brouká nahlas.

„To je zvonění hodin ze Šťastného údolí, myslím,“ zamumlal. „Asi mi to uvízlo v hlavě.“

„Tenhle průsmyk se nezdá být bezpečný, králi,“ ozval se za ním drak. „A je pro mě příliš úzký. Musíš si najít jinou cestu.“

„Není jiná cesta,“ řekl Lief. „Budeš muset letět vrchem a počkat na nás na druhé straně.“

Drak vydal nespokojený, klokotavý zvuk, ale roztáhl křídla a vznesl se do výšky.

„Mám o tomhle zvířeti jisté pochybnosti,“ zamumlal Barda. „Nepřekvapilo by mě, kdyby nás tu nechal.“

„Není na svém vlastním území,“ odsekla Jasmína. „Přirozeně, že se tu cítí nesvůj.“

Barda shrbil ramena a neodpověděl.

Lief pohlédl vzhůru. Krej plachtil mezi vršky skal, nesl se ve větru a žlutýma očima prohledával zemi. Nad ním se vznášel lazuritový drak, skoro neviditelný, protože jeho břicho ladilo s tmavě šedým nebem.

Lief, Barda a Jasmína vyrazili průsmykem, drželi se blízko při sobě a často se ohlíželi. Lief viděl, jak se na něj Jasmína zamračila, a uvědomil si, že si zase začal broukat. Semkl rty.

„Tohle nejsou hodiny ve Šťastném údolí, Lief,“ řekl Barda. „Hodiny ve Šťastném údolí hrály takhle.“

Zapískal docela jinou melodií, melodií s šesti tóny místo pěti.

„Máš pravdu,“ řekl Lief, protože si najednou vzpomněl. „Ale pak, proč pořád slyším —“

„Je to asi nějaká melodie, kterou tě naučila Bess!“ přerušila ho netrpělivě Jasmína. „Co na tom záleží? Je tu tolik — tolik jiných věcí, na které musíme myslet!“

Odvrátila hlavu a kousla se do rtu.

A v tu chvíli Krej varovně zakrákal.

Společníci se okamžitě shlukli zády k sobě. Před nimi ani za nimi nic nebylo. Se zdviženými zbraněmi těkali očima po stěnách skal.

V každé díře a každé puklině se leskly oči. Stěny skal žily kradmým pohybem. Tu z chodbičky vykoul mokrý, špičatý čumák. Tam zas o skálu zaškrábala řada oblých drápů. Z prasklin tiše pěnily bubliny šedého slizu a klouzaly dolů.

„Pokračujte dál!“ zašeptal Barda. „Dál!“

Rozběhli se. Ale Krej nad nimi stále krákal, znovu a znovu varovně vřískal. A najednou se ozvalo burácení, které jako by otráslو skalou.

Oči na povrchu skály zamrkaly. Čumáčky a drápy zmizely, jako by tam nikdy nebyly.

Krej sletěl dolů jako černá šmouha. Proužek nebe mezi vršky skal potemněl. Uslyšeli, jak lazuritový drak vydal jediný, vydešený výkřik.

A pak už ho neviděli vůbec, protože se nad nimi rozprostřela obrovská, řvoucí, zeleně se třpytící věc se zuřivě vyceněnými tesáky, mrskajícím se ostnatým ocasem a obrovskými křídly.

Lief ztuhl. Podíval se na Kouzelný pás Dekory. Veliký elbait, symbol cti, plál jako zelený oheň.

Elbaitový drak, kterého na tohle místo přilákal Pás, se vzbudil a zjistil, že jeho území napadl jiný drak.

„Křivopřísežníku!“ zaburácel shora mocný hlas. „Zloději! Vetrčelče! Zrádce!“

Lief ochromený hrůzou sledoval obrovské drápy — drápy jako nože, jak sekají, a slyšel lazuritového draka řvát.

„Ne!“ vykřikl Lief z plných plic. „Je tu s námi! Pomáhá nám! Neublížuj mu!“

Ale jeho hlas přehlušil řev elbaitového draka.

„Tak uteč, zbabělce!“ zařval. „Nemáš žádnou čest! Obrat' se zády jako ufnukaný zloděj! Mně neunikneš!“

Obrovské zelené tělo se obrátilo ve vzduchu a během chvilky bylo pryč.

Najednou nebylo mezi vršky skal vidět nic než pochmurný šedý mrak. Stále slyšeli řev, ale každou chvíli zvuk slábl.

Barda s dlouhým povzdechem vydechl.

„Lazuritový drak unikne,“ řekla sebejistě Jasmína. „Je menší, ale létá velmi rychle.“

„O tom není pochyb,“ řekl zamračeně Barda. „Ale teď nás tu nechali oba. Co budeme dělat?“

„Musíme jít dál sami,“ řekl Lief tvrdošíjně.

Snažil se nemyslet na to, co to znamená.

Rubínový drak odkryl Východní sestru. Pak se drakova síla spojila s mocí Pásu, aby ji zničila.

Ale co se stane, pokud se pokusí postavit Severní sestře sám? A jak ji bez draka najdou?

Krej naléhavě zaskřehotal. Filli zaštěbetal. Lief pohlédl vzhůru a uviděl, že se oči na povrchu skály znovu pomalu otvírají.

„Pojďme dál,“ navrhla Jasmína stísněně.

Po zbytek cesty na konec průsmyku utíkali a s úlevou vyběhli ven. Když se ohlédli, viděli, jak skály ožily kradnými pohyby a bublajícím slizem.

„Tak z toho jsme venku,“ oddechl si Barda zhluboka.

Ale Liefovi se svíral žaludek. Kolena se mu podlamovala. Na tváři cítil studený pot. Hlava mu třesla.

Pomalů se sesul na zem.

„Vesnice je před námi,“ pobídla je Jasmína a ukázala na zídku vyčnívající za kamením.

Lief neodpovídal. Báł se, že když promluví, bude zvracet.

Zašmátral v kapse po něčem, čím by si otřel pot, a prsty se dotkl něčeho tvrdého. Zmateně vytáhl předmět ven.

Byla to sada tenkých strun, které mu dala Bess. S ní vytáhl i papír, na který mu napsala noty, které se měl naučit, a špaček tužky.

Lief si stěžl uvědomoval, co dělá, ale poklepal tužkou na struny. Rozezněl se tichý, čistý tón.

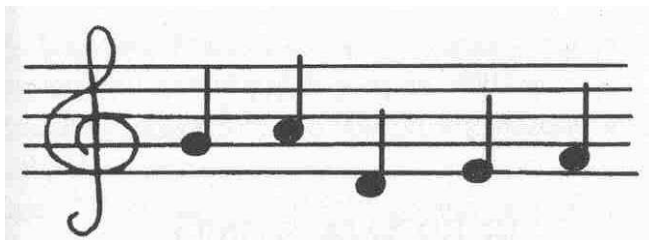
Ano, tak je to správně, pomyslel si. Zahrál další tón. A další...

„Lief, co to děláš?“ Jasmína klečela vedle něj, upřeně na něj hleděla a tvář měla pobledlou napětím. „Zase ta melodie! Co je to?“

Lief znovu zahrál těch pět tónů.

Hudba je jako další jazyk, Rychlíku... Takhle ji zapisujeme.

Tupě pohlédl na papír, který držel v ruce. Pak rychle začal kreslit na prázdné místo dole.

Přidržel tužku nad papírem. Podíval se výš na Bessino mnohem úhlednější písmo. Tvář mu začala rudnout.

„Co to děláš?“ zopakovala Jasmína a zamračila se nad značkami.

Lief zakroutil hlavou. „Nic,“ zamumlal.

Tohle je šílenství, pomyslel si. To není možné! Rychle obrátil papír, aby se na něj nemusel dívat.

Druhá strana byla pokrytá jeho vlastním písmem. Uvědomil si, že ji použili, aby si vypsali zprávy z vývěsní tabule ve Šťastném údolí.

Lief se skelnýma očima zahleděl na písmenka. Jako by se mu míhala před očima. Pak jako by se najednou zpřeházela a uspořádala do nových uskupení.

A pak to uviděl — viděl, co se mu nejskrytější koutek mysli snažil říct už tak dlouho.

Jména! Poslední tajemství těch vzkazů bylo ve jménech. A jak si pomalu uvědomoval, co to všechno znamená, tuhla mu krev v žilách.

16. BRÁNA STÍNŮ

Lief pohlédł znepokojené Jasmíne do očí. Viděl, jak si za ní dřepł Barda a se zájmem ho sleduje. Věděl, že musí něco říct, přestože se mu točila hlava a měl pocit, jako by mu tváře a krk hořely.

„Nepochopili jsme to,“ zašeptal.

„Nepochopili jsme co, Lief?“ zeptal se potichu Barda a pohlédł na Jasmínu.

Bojí se, že mluvím z cesty, pomyslel si Lief.

Podstrčil jim ten papír.

„Ta jména,“ řekl. „Nejsou to skutečná jména. Vymyslel si je Smíšek Jack.“

Jasmína se zamračila ještě víc. „To si taky myslím,“ podotkla bez zájmu. „Nepochybně ho tenhle malý vtípek pobavil.“

Lief zakroutil hlavou. „To nebyl vtip,“ zašeptal. „Ale hrozba. Varování pro Přeslici, aby nezapomněla —“

Polkl. „Všechna ta jména — Osma Šonk, Sam Ošnok,

S. Š. Monako, Šmakonos, Moš a Skon — všechna jsou sestavena z osmi stejných písmen. Vidíte?“

Zavládlo zmatené ticho. Barda s Jasmínou si znovu prohlíželi jména.

„Ano,“ řekl konečně Barda. „Opravdu je to tak.“

„A pamatujete si na ceduli, kterou jsme viděli cestou k mostu přes Šíravu?“ zvolala Jasmína. „Někdo na ni načmáral nápis a nazval se Kos Mošna — zase stejných osm písmen!“

„Bylo to právě potom, co jsme projeli kolem téhle směrovky, když na nás Přeslice poprvé promluvila,“ řekl Lief potichu. „Ta cedule ji vylekala — začala mít podezření, kdo jsme. Vývěsní tabule ve Šťastném údolí jí řekla všechno ostatní, co potřebovala vědět.“

„Ale —“ Jasmína zakroutila hlavou. „Já tomu pořád nerozumím! Co je tak zvláštního na těch písmenech?“

Lief se zhluboka nadechl. „Když se správně poskládají, znamenají další jméno,“ vysvětloval. „Jméno strážce severu. Jméno, které Přeslice zašeptala, než zemřela. Maskonoš.“

Jeho společníci na něj zírali, jako by oněměli.

„Ale — ale Maskonoši utekli!“ řekl Barda nakonec. „Viděl jsem je přece všechny na cestě do toho Hovorova. A Bess —“

Lief přikývl. „Bess je mrtvá,“ řekl. „Rezka, Brk a všichni ostatní jsou daleko a o tomhle všem nemají ani potuchy. Ta podlá bytost, která se nazývá Maskonoš — nepřítel, který poručí Smíšku Jackovi, stejně jako Smíšek Jack poručel Přeslici — je někdo jiný.“

Pomalu otočil papír, aby ukázal pět hudebních not, které zapsal dospođu stránky. Zazpíval tóny jeden po druhém, jak ho Bess naučila. A když je zazpíval, napsal jejich názvy.

„Gadef!“ zašeptala Jasmína. „Bessin syn? Ale — ten je mrtvý!“

Lief zakroutil hlavou. „Víme jen, že se před sedmi lety ztratil tady v horách a nikdy ho nenašli,“ řekl znepokojeně. „Kdo ví, koho tak blízko u hranic Země stínů potkal a co mu naslibovali?“

„No jistě!“ zašeptal Barda. „Podle toho, co se povídá, byl domýšlivý a zhýčkaný. Jakmile ho přestala bavit chudá dívka, kterou odvábil z domova, Nepřítel v něm našel snadnou kořist.“

Lief sevřel papír pevněji. „Ta melodie, která dává jeho jméno, mi zvoní v uších čím dál hlasitěji,“ vysvětloval. „Bess to myslím cítila také. Čím dál na západ cestovala, tím více ji pronásledovaly myšlenky na Gadefa. Někde velmi blízko Gadef pořád dokola zpívá své jméno.“

„Neslyším nic než ten prokletý vítr,“ zavrčel Barda. „A ta zvířata, co vyjít v Zemi stínů. Možná slyšíš tu melodii díky Pásu, Liefe.“

„Nebo protože jsem měl na sobě Gadefovu masku, i když jen nakrátko,“ dodal Lief. „Vlastně na tom nesejde, proč to slyším. Teď je důležité, že nepotřebujeme draka, aby nás dovedl za Severní sestrou. Dovede mě k ní samotný strážce.“

* * *

Cesta vedla podél vnější zdi okolo vesnice, ale oni ani neklepali na bránu, ani je nikdo nezastavil. Nad zdí se neslo pár obláček kouře z komína, ale to byly jediné známky života.

„Tady byl asi život vždycky tvrdý,“ zamumlal Barda. „Jak to pak musí vypadat teď! Většina lidí určitě zemřela, nebo utekla.“

Lief přikývl. Zajímalo by ho, jestli rodiče Kirsty a Mariety, těch dvou ztracených dívek, stále žijí za těmito zdmi.

Co by asi řekli, kdyby věděli, že ten nevěrník, který si získal srdce obou jejich dcer, je stále naživu — a jeho zlé činy bují v jejich zemi jako zlý plevel?

Když se společníci začali proplétat bludištěm balvanů a skal za vesnicí, nebe potemnělo. Brzy bylo takové šero, že šli skoro po hmatu. Jasmína přivolala Kreje zpátky k sobě na rameno. Zapálili pochodně a pokračovali dál.

Mraky jako by na ně padaly. Zablesklo se a zlověstně zaburácel hrom.

„Tohle není obyčejná bouřka,“ zašeptala Jasmína.

Lief najednou zastavil a zvedl pochoděň.

„Podívejte se támhle!“ zašeptal.

Několik kroků před nimi stál vysoký kámen. Vypadal hrozivě povědomě.

Plížili se k němu, dokud na něj nedopadlo mihotavé světlo pochodně.

Jasmína se zachvěla. Filli jí vystrašeně zalezl pod kabát. Krej jí nehybně seděl na rameni, s načepýřeným perím a pootevřeným zobákem.

„Vypadá jako kámen, který střežil Dračí hnízdo,“ zašeptala. „Ta básnička jako by říkala, že Brána stínů je za ním. Přesto jsme kolem vesnice už dávno prošli.“

„Vesnice nepochybně dostala jméno po tomhle místě,“ usoudil Barda. Setřel si z čela pot a pohlédl na Liefu. „Stále slyšíš tu hudbu?“ zeptal se najednou.

Lief přikývl. Znovu se mu udělalo špatně od žaludku. Měl hlavu tak plnou toho zvuku, že nedokázal mluvit. Prošel kolem kamene s odvrácenou tváří.

Zoufalství a smrt...

Slyšel, jak ho společníci následují. Vedu je na smrt, pomyslel si.

Těžké mraky rozřízl blesk a osvětlil plochou tabuli kamene, kolem něhož procházeli, a obrovskou masu rozeklaných vrcholků, které jim stály v cestě.

Lief pohlédl na Kouzelný pás. Rubín a elbait ztratily svůj jas, ale topas s lazuritem překonaly svou září všechny zbývající drahokamy.

Svítlí, protože se jejich draci probudili, napadlo Liefu. Rubín a elbait by zářily také, kdyby kolem nás nebylo nebezpečí a zlo. Po deltorském nebi teď létají čtyři draci. Ale víra a radost jsou daleko za námi. Štěstí nás opustilo. Čest se k nám obrátila zády. Jsme sami.

„Jsme spolu,“ ozvala se za ním Jasmína. „Máme Kouzelný pás, aby nás chránil. Nesmíme se bát. Nesmíme zoufat.“

Lief věděl, že Jasmína nemluví k němu. Jasmína mluvila ke Krejovi s Fillim a taky sama k sobě, aby se vzepřela zlé kletbě kamene.

Její slova však navíc přerušila jeho ztrápené myšlenky. Položil ruce na Pás. Cítil, jak jím proudí síla diamantu, klid ametystu, naděje opálu. Cítil, jak se mu náhle vyjasňuje mysl, když mu topas zazářil pod konečky prstů.

A když blesk uhodil znovu, viděl, jak se masa kamení před nimi zachvěla a proměnila se jim před očima. Zatajil dech a sevřel Pás ještě pevněji. Užasle sledoval, jak se skalnaté vršky proměnily ve

věže, ze srázů se staly vysoké, strmé zdi, dolíky se roztáhly do zamřížovaných oken...

Odkryl se před ním obrovský hrad. Zlo z něj proudilo jako odporný zápach.

Slyšel, jak Jasmína s Bardou zalapali po dechu.

„Vidíte to,“ řekl chraptivým hlasem.

„Ano,“ zamumlal Barda. „Ved’ nás!“

A Lief ucítil, jak mu stanuli po boku.

* * *

Nic jim nestálo v cestě. Nikdo je neohrožoval. Ale když se pohnuli ke dveřím hradu, zaburácel nad nimi hrom a blesk rozštípl ženoucí se mraky.

„Maskonoš na nás čeká uvnitř,“ zašeptal Lief. „Ví, že jsme tady. Chce, abychom za ním přišli.“

„Tak to aspoň vypadá,“ řekl Barda. „Je stejně pyšný jako jeho zlý Pán v Zemí stínů. A jeho pýcha přivodí jeho pád.“

Zvedl velikou pěst a zabouchal na dveře.

„Kreji, zůstaň tady venku a hlídej,“ zašeptala Jasmína. Krej neochotně zaskřehotal, ale nakonec se pustil jejího ramene a odletěl do tmy.

Nemáme žádný plán, pomyslel si Lief. Kráčíme do spárů tohoto čaroděje bez jakékoli pomoci, kromě našeho důvtipu a Kouzelného pásu.

Pohlédl na Jasmínu a ta se usmála. Ať se stane, co se má stát, pomyslel si a narovnal se.

Mlčky čekali. Neslyšeli žádné kroky. Ale najednou se ozval zvuk klíče otáčejícího se v zámku.

Dveře zavržaly a pomalu se otevřely.

Stála tam krásná mladá žena v dlouhých bílých šatech.

Na krku jí visel medailonek na křehkém zlatém řetízku. Drobné nohy měla bosé. Přes jedno rameno hluboko pod pás jí visel dlouhý, těžký cop světlých vlasů, omotaný zlatou stuhou. Vytřeštila na ně oči.

Tohle bylo to poslední, co společníci čekali.

Že by to byla Marieta? pomyslel si užasle Lief. Je možné, že je ještě naživu? Je její láska ke Gadefovi tak silná, že s ním zůstává, dokonce i teď? Je možné, že sám Gadef...?

Brzy tě unaví. Vždyť právě vloni jsi koketoval s její sestrou...

To řekla Bess svému synovi. Mýlila se?

Barda byl první, kdo se vzpamatoval.

„Jsme pocestní a zastihla nás bouře,“ řekl a udělal krok kupředu. „Prosíme o přístřeší.“

„Nejsme připraveni na návštěvu,“ zamumlala spěšně žena. „Obávám se, že nemůžeme —“

Podívala se na Lief a zalapala po dechu. Rukou se chytila za hrdlo. Pak se rychle ohlédla za sebe. Začala hrát tichá hudba, která se nesla odněkud zevnitř.

Žena skousla ret a víc pootevřela dveře. Mlčky sledovala, jak společníci vešli dovnitř. Pak za nimi zavřela a znovu otočila klíčem v zámku.

Vstupní hala byla ohromná — stejně velká jako vstupní hala paláce v Del. Ve velikých kovových kruzích u stropu hořely stovky svící. V kamenných zdech zářily elbaitové pruhy.

„Pojďte za mnou, prosím,“ pobídla je žena.

Obrátila se a vedla je halou. Na vzdálenějším konci stály vysoké dveře. Žena položila ruce na dveře a chystala se je otevřít.

„Počkej!“ zašeptal Lief. „Prosím, řekni mi! Jak se jmenuješ? Co tady děláš?“

Žena se otočila. Oči měla plné utrpení.

„Jmenuji se Kirsta,“ zamumlala. „A jsem tu, protože jsem kdysi věrně milovala.“

Než Lief stačil znovu promluvit, zatlačila na dveře a ty se otevřely.

17. HRAD

Společníci vešli do veliké místnosti zalité světlem. Její kamenné stěny zeleně zářily. Kamenná podlaha byla pokrytá nádherně vyšívanými koberci.

V krbu ve zdi naproti nim plál veliký oheň. Napravo od krbu stál dlouhý stůl překrytý tuhou, bílou látkou a obložený jídlem a pitím.

A v samotném středu místnosti, na hromadě polštářů, které hrály všemi barvami duhy, ležel mladý muž, ověšený zlatem a šperky.

Muž držel v rukou malou harfíčku. Potichu na ni hrál. V uších se mu třpytily elbaity. Zářivé vlasy měl ověnčené elbaitovou členkou. Krk a útlá zápěstí mu zdobily zlaté řetězy. Vedle něj leželo několik per a rozházený svazek papírů.

Jakmile společníci vstoupili do pokoje, hudba přestala hrát. Muž zvedl hlavu a upřel na ně planoucí pohled.

Lief poznal, že měl pravdu. Nebylo pochyb o tom, že muž, kterého vidí před sebou, je Gadef.

„Vypadá jako ty, Lief!“ zašeptala Jasmína. „Vždyť byste mohli být bratři!“

Liefovi se ta myšlenka vůbec nezamlouvala. Udělal krok vpřed.

„Nepřibližuj se k němu!“ sykla za ním Kirsta. „Klekni si! Klekni, prosím!“ Její hlas byl tak plný hrůzy, že Lief udělal, oč ho požádala. Barda s Jasmínou zaváhali, ale pak si klekli vedle něj.

„Čeho si žádáš, můj pane?“ zeptala se Kirsta.

Gadef se na ni ani nepodíval. „Dones jídlo a pití,“ řekl a stěží při tom pohnul rty.

„Ano, můj pane! Och, ale nepřestávej hrát! Tvá hudba je tak líbezná!“ Kirsta odcupitala ke stolu a začala na stříbrný tác rovnat víno a ovoce.

Gadef jemně zadrnkal na struny harfy. Místností se rozezněla líbezná hudba. Zároveň ale nespouštěl oči ze svých hostů a ani nepromluvil.

Během chvilky byla Kirsta zpátky. Klekla si před Gadefa a položila na podlahu vedle hromádky papírů stříbrný džbánec vína.

„Ach, vidím, že jsi dokončil slova pro novou píseň!“ řekla. „Je to tvá dnešní píseň? Ta, kterou mám přepsat do knihy?“

Gadef zlehka přikývl.

Kirsta nesměle zvedla papír.

„Překrásné!“ zamumlala, když si ho prohlížela. „Zazpíval bys nám ji, můj pane? Toužím ji slyšet.“

Snaží se ho rozptýlit? přemýšlel Lief. Nebo je to součást otroctví, že mu musí lichotit tak, jak se mu to nejvíc líbí?

V hlavě se mu hemžila spousta otázek. Kirsta byla očividně v Gadefově moci. Měla z něj hrůzu.

Ale ovládá ji kouzly, nebo nějak jinak?

A jak se sem vůbec dostala? Byla to její sestra Marieta, do koho se Gadef zamiloval. Kde je Marieta teď?

Kirsta přešla k nim s papírem a tácem. Lief natáhl ruku, aby jí pomohl, ale ona s varovným pohledem ucukla.

„Zpívej, můj pane!“ zavolala přes rameno. „Budeme pozorně sledovat slova.“

Pomalou klesla na kolena a odložila tác. Papír položila na zem, kam na něj všichni viděli. Celou dobu očima úpěnlivě prosila Liefu, Bardu a Jasmínu, aby se ani nehnuli.

Po krátké odmlce Gadef začal zpívat. Jeho hlas byl sladký a čistý jako med. Hudba harfy byla jako tiché šplouchání potoka.

Lief proti své vůli poslouchal jako přimražený. Teprve když Gadef dohrál a začal znovu zpívat, zaposlouchal se do slov.

Podíval se na papír ležící na koberci před ním.

Lief pohlédl na Kirstu. Oči měla zalité slzami. Ruce měla pevně sepjaté, až jí zbělely klouby.

Teprve pak bylo kouzlo Gadefova hlasu zlomeno. Teprve pak si Lief uvědomil, jak krutá jsou slova zpívaná v těchto medově sladkých tónech.

*Krásná jako den je má Kirsta,
Líbezná jako květina je
a její добрota odháni stvoření zlá.
Je příliš dokonalá pro někoho, jako jsem já.
Chudého, prostého muže, jakým jsem.
Nesahám ani po kotníky její.
Ale její srdce je můj vězeň.
Říká mi: Drahý, já tě potřebuji.
Nedokáže mi odmítnout žádnou pomoc.*

Cítil, jak se Jasmína s Bardou vedle něj neklidně posunuli, a věděl, že to vidí také.

Gadef Kirstu zesměšňoval, radoval se ze svojí moci nad ní. Není divu, že plakala, když si vzpomněla na dobu, kdy jí jeho zpěv naplňoval srdce radostí.

Lief ucítil chladný hněv. Proč tady klečíme? rozčiloval se sám na sebe. Proč na něj hned neskočíme a nepřinutíme ho, aby nás dovedl za Severní sestrou?

Ale ani se nehnul, protože ve svém nitru znal důvod. Místnost byla prosycená zlem a nebezpečím. I když se Gadef snažil působit křehce, očividně byl mocný. Velmi mocný.

Pokud mají přežít a najít Severní sestru, musejí ho ukonejšit, lichotit mu, dát mu pocit bezpečí. Musejí být prohnání a lstiví. Musejí přistoupit na jeho hru.

Gadef konečně zmlkl. Zvedl oči od harfy a pohlédl přímo na Liefu. Jeho upřený pohled byl intenzivní a výmluvný.

Lief se usmál, zvedl ruce a začal tleskat. Po chvíli se k němu přidali i Barda s Jasmínou.

Gadef se neusmál. Nepohnul se, nepoklonil ani nedomluvil. Když potlesk nakonec ztlchl, sklonil hlavu ke své harfě a začal píseň zpívat znovu.

Lief se sehnul, jako by si chtěl utrhnout hrozen z tácu.

„Kirsto,“ zašeptal nenápadně. „Kde je Marieta?“

Kirsta ztuhla.

„Je naživu?“ zašeptal Lief. „Je tady?“

Kirsta nepatrně přikývla. Její rty se neslyšně pohnuly a vyslovily slovo „zajatec“. Oči měla plné zármutku.

A to je má odpověď, pomyslel si Lief a letmo pohlédl na Jasmínu s Bardou, kteří ho pozorně sledovali. Gadef ovládá tuhle ženu pomocí směsice kouzel a hrozeb. Je k němu připoutaná strachem o bezpečí Mariety stejně jako o svoje vlastní.

„Můžeme ti pomoci,“ zašeptal Barda a naklonil se dopředu, jako by si i on chtěl vybrat něco na zub.

„Ne. On je příliš silný.“ Kirstin hlas zněl jako vzdech. „Jeho moc je bezmezná... hrozná...“

Neobratně začala nalévat víno. Džbáněk zařinčel o stříbrné poháry, jak se jí trásla ruka.

Lief pohlédl přes její rameno na Gadefa. Muž měl zavřené oči. Stále zpíval svou novou píseň, tiše, pomalu, jako by byl okouzlený krásou svého vlastního hlasu.

Musí cítit sílu Pásu, jako já cítím jeho zlo, napadlo Lief. Je vůči nám ostražitý. Čeká na svou příležitost, čeká, až si přestaneme dávat pozor. Ale ani ho nenapadlo, že by se ho Kirsta opovážila zradit. V tom je naše síla.

„Víš, z čeho pramení jeho síla, Kirsto?“ zašeptal.

Kirsta na něj bezvýrazně hleděla.

Lief si v duchu povzdechl a zkusil to znovu. „Je tady v hradu místo, kam Gadef často chodí?“ zeptal se. „Někam, kam ty nemůžeš?“

Kirsta se zachvěla. Nepohnula hlavou, ale pohledem sklouzla stranou, k malým klenutým dveřím ve stinném koutu veliké místnosti.

„Chodí tamhle,“ zašeptala. „Vždy když se vrátí, je — silnější.“

„Pak musíme jít právě tam,“ řekl Lief. „Jak se to dá udělat?“

Kirsta zoufale zavrtěla hlavou.

„Musí to nějak jít!“ sykl Lief. „Pomoz nám, Kirsto! Když ne kvůli sobě, tak kvůli Marietě!“

Kirsta svésila hlavu. Lief, Barda a Jasmína si vyměnili žalostné pohledy. Bess nazvala. Kirstu nafoukanou krasavicí. Stále byla krásná, ale už ne pyšná. Gadef jí změnil povahu.

Pak Kirsta znovu zvedla hlavu. Oči měla stále potemnělé strachem, ale poprvé jako by se v nich někde hluboko uvnitř zatřpytila malinká jiskřička.

„Zkusím to,“ zašeptala. Otočila se, až stála čelem ke Gadefovi.

„Můj pane?“ zavolala zlehka.

Gadef zmlkl. Otevřel oči.

Lief, Barda a Jasmína viděli, jak Kirsta celá strnula. Viděli, jak zvedla ruku a chytila se za hrdlo. Modlili se, aby nezapomněla.

Neobratně mávla ke dveřím v jedné z bočních stěn — stěně nejblíže klenutým dveřím.

„Tvoji hosté jsou unavení a rádi by si odpočinuli, můj pane,“ řekla. „Mohu je vzít do ložnice?“

Následovala dlouhá odmlka.

„Pokud si to přejí,“ řekl Gadef nevýrazně. Znovu zavřel oči a zase začal brnkat na harfu.

Pomaloučku, s očima upřenými na něj, se Kirsta postavila a začala couvat ke dveřím, které vedly k ložnicím. Lief, Barda a Jasmína také vstali a začali couvat za ní.

Gadefův zlatý hlas je následoval.

Krásná jako den je má Kirsta.

Líbezná jako květina je...

Kirsta se spěšně ohlédl za sebe a malinko změnila směr. Teď, místo aby couvala ke dveřím ložnice, se přibližovala k rohu s klenutými dveřmi.

Liefovi se rozbušilo srdce. Tolik riskuje! Každou chvíli může Gadef otevřít oči a vidět...

Ale Gadefovy oči zůstávaly zavřené. Zpíval dál, zvyšoval hlas, jako by chtěl, aby ještě naposledy slyšeli každé slovo jeho písně, než ho opustí.

A její dobrota odhání stvoření zlá.

Je příliš dokonalá pro někoho, jako jsem já...

Lief se ohlédl přes rameno. Kirsta už skoro dorazila ke klenutým dveřím. Ještě pár kroků...

„Možná se básně nemusejí rýmovat,“ zašeptala Jasmína. „Ale slova písně by se určitě rýmovat měla. Písně, jako je tahle, každopádně.“

„To vůbec není píseň,“ zašeptal Barda. „Zní to, jako by to sepsal během dvou minut. Určitě nevěnoval pozornost tomu, co píše. Ačkoli jí opakuje donekonečna, jako kdyby to byla nejlepší píseň, kterou kdy zpíval!“

Lief uslyšel tiché cvaknutí, jak Kirsta zvedla západku dveří. Cítil chladivý průvan na temeni hlavy. Znovu se ohlédl přes rameno.

Dveře se otevíraly.

Uvnitř byla tma. A z té tmy proudil pocit zla tak silný, že se mu z toho zvedl žaludek.

Kirsta mu pohlédla do očí a dala mu znamení, aby si pospíšil.

Gadefův hlas znovu zesílil a rozléhal se velkou místností.

Chudého, prostého muže, jakým jsem.

Nesahám ani po kotníky její...

Barda s Jasmínou mají pravdu, Gadefe, pomyslel si Lief zhnušeně. Tvoje slavná nová píseň je ubohá a kéž bych ti to mohl říct. Bess se vychloubala, že tvé rýmy jsou dokonalé. Ale ty ses ani neobtěžoval to zkusit. Každý verš končí naprosto jinými slabikami. „Kirsta“, „je“, „zlá“, „já“, „jsem“, „její“...

Kůže na temeni hlavy mu začala mravenčit. Podíval se zpátky na Gadefa.

Měl otevřené oči. Díval se přímo před sebe, na pohozený papír ležící na podlaze vedle tácu. Zpíval poslední řádky své písně rytmickým, zoufalým hlasem.

Ale její srdce je můj vězeň.

Říká mi: Drahý, já tě potřebuji.

Nedokáže mi odmítnout žádnou pomoc.

Lief vykulil oči. Nedokázal uvěřit tomu, co mu říkal rozum.

Spojená dohromady dávala poslední slova jednotlivých řádků
Gadefovy písně jasnou zprávu.

Kirsta je zlá. Já jsem její vězeň. Potřebuji pomoc.

18. STRÁŽCE

Lief stál jako přimražený. Najednou se všechno, čemu dosud věřil, obrátilo naruby. Hlavou se mu míhaly obrazy — náznaky, kvůli nimž měl mít podezření, ale kterých si předtím nevšímal. To spěšné písmo na papíře. Gadefovy planoucí oči upřené do těch jeho. Kirsta, která ucukla před jeho pomocnou rukou. Malé klenuté dveře, které se pod Kirstiným dotykem otevírají tak lehce...

A teď, ze vzdálenějšího kouta veliké místnosti, viděl to, co nebylo tak zjevné, když klečel před Gadefem.

Konce dlouhých zlatých řetězů, které se Gadefovi vinuly kolem krku a zápěstí, byly ukryté pod polštáři. Lief ani na chvíli nezapochyboval, že vedou k tlustým ocelovým kruhům připevněným do kamenné podlahy.

Nic ve skutečnosti nebylo tak, jak to na první pohled vypadalo. Když slyšel těch pět tónů, které vyjadřovaly Gadefovo jméno, neslyšel vítězoslavnou sebechválu, ale zoufalé volání o pomoc. Gadef volal Bess, snažil se jí říct, že je stále naživu a potřebuje ji.

Gadef je vězeň. Kirsta je tím žalárníkem. To zlo v místnosti nevycházelo z něj, ale z ní.

Proč jim tedy Kirsta ukázala klenuté dveře a otevřela je? Lief byl naprosto přesvědčen, že někde uvnitř té páchnoucí tmy leží Severní sestra.

„Pospěšte si!“ zasyčela Kirsta ode dveří.

Lief ucítil, jak ho Jasmína úzkostlivě zatahala za ruku.

„Zrada,“ zašeptal. „Pozor.“

Cítil, jak Jasmína ztuhla. Její prsty se sevřely, pak ho pustily. Slyšela ho.

Lief se otočil čelem ke Kirstě. Naléhavě na ně mávala.

Přešel k ní. Teď, když měl oči otevřené, viděl, jak rychle proklouzla škvírou mezi pootevřenými dveřmi a stěnou, aby se vyhnula jeho doteku. Viděl, jak pevně její ruka sevřela kulatou kliku.

„Nejdřív ty,“ pošeptala mu.

A najednou Lief pochopil její plán. Kirsta se bála Kouzelného pásu. Věděla, že blíž k Severní sestře bude ona sama mnohem mocnější. Proto chtěla, aby prošel dveřmi.

Jakmile budu tam uvnitř, zabouchne je za mnou a zamkne, pomyslel si znechuceně Lief. Budu v pasti s tím zlem uvnitř. Jasmína s Bardou zůstanou tam venku bez ochrany. Kirsta je zničí a pak si přijde pro mě.

Hlavou se mu zmateně honily myšlenky. Musí zmařit Kirstin plán — překvapit ji. Ale ona se určitě velmi rychle vzpamatuje. Mohla by na ně zaútočit nebo by mohla použít Gadefa jako rukojmí, aby je přinutila se vzdát.

Musí dát Gadefovi vědět, že jeho vzkaz pochopil, aby byl připraven k útěku.

Jenže jak? Jak by se mohl dorozumět s Gadefem, aniž by upozornil Kirstu?

Najednou ho něco napadlo.

Obrátil se k Jasmíne. „*Razamam!*“ řekl dost nahlas, aby to Gadef slyšel. „*Asvabadama ta. Badprapravan k ataka!*“

Jasmína užasle vykulila oči. Pak, když jí došlo, co dělá, jakoby našťavaně pohodila hlavou.

„Já se nebojím,“ odfrkla si. „Nemusíš mluvit lesním jazykem, abys mě uklidnil!“

Lief v duchu děkoval bohu za to, jak je pohotová, a koutkem oka pohlédl na Kirstu. Kirsta vypadala netrpělivě, ale ne podezřívavě.

Najednou si uvědomil, že v místnosti je naprosté ticho. Zvuk harfy ustal. Gadef ho slyšel. Dával znamení, že je připraven, jediným možným způsobem.

Kirsta zvedla ruku ke krku a udělala stejný posunek, který Lief už viděl několikrát předtím. Zvuk harfy se okamžitě znovu rozezněl místností.

Tak takhle ho ovládá! uvědomil si otřeseně Lief. Dotkne se toho medailónku, co má pověšený na krku! Je to nějaká tichá hrozba. Ale co...?

Napadla ho hrozná a podivná myšlenka. Vyschla mu ústa. Je možné, že...?

Ať už to tak je, či není, už nemůžu otálet, pomyslel si.

Položil jednu ruku na okraj dveří a sehnul hlavu, jako by chtěl vejít do temné chodbičky. Zhluboka se nadechl. Pak najednou ze všech sil odstrčil Kirstu, takže narazila do zdi.

Vykřikla a škobrtla a Lief ji chytil do náruče. Když jí strhával z krku medailon, zavřískala jako nějaké divoké stvoření.

S medailonkem sevřeným v ruce od ní couvl a vytasil meč.

„Bardo! Gadef je spoutaný!“ zakřičel. „Vysvobod’ —“

Kirsta roztáhla čelisti. Zařvala. A z rozšklebených úst vyletěly tisíce maličkých okřídlených tvorů, kteří se nahnuli Liefovi do tváře, na krk a ruce, kousali ho, píchali ho a oslepovali.

Lief slyšel, jak Jasmína vykřikla, a ucítil, jak se k němu vrhla. Slyšel Kirstu vykřiknout bolestí a zlostí, když Jasmínina dýka zasáhla svůj cíl. Za sebou slyšel, jak Bardův meč zařinčel o kov.

Vtom ty létající potvůrky zmizely. Lief zamrkal a zapotácel se, mnul si slzejší oči. Zamlženým pohledem viděl klenuté dveře před sebou. Barda, Gadef a Jasmína stáli vedle něj.

„Kirsta je — chráněná,“ křičela Jasmína. „Dýka ji sotva škrábla. My —“

Vytřeštila oči hrůzou.

Barda varovně zařval. Gadef vzlykavě, zoufale vykřikl.

Lief se prudce otočil.

Tam, kde ještě před chvílí stála Kirsta, se zvedala obrovská černá postava — bytost oděná v černém hávu, které na tváři zářila elbaitově zelená maska. Skrze výřezy v masce jí svítily oči. Z rukávů splývavého šatu se vysouvaly dlouhé bílé prsty — prsty bez nehtů, prodlužující se, natahující se, lačné prsty...

Maskonoš.

Lief neváhal ani na okamžik. Proběhl dveřmi do tmy.

Klopýtali průchodem černým jako uhel, Barda napůl nesl Gadefa, který stěží dokázal jít.

„Marieto!“ dusil se Gadef. „Kirsta — má — Marietu.“ Za— vzlykal. Po letech v řetězech to byl zázrak, že se dokázal dostat takhle daleko. Lief hádal, že ho Barda brzy bude muset nést úplně.

„Kirsta se zatím zaměří na nás,“ zabručel Barda. „Drž se mě! A nezastavuj!“

Lief si uvědomil, že v ruce stále svírá Kirstin medailon. Zachvěl se a strčil si ho hluboko do kapsy.

Chodba začala stoupat prudce nahoru. Schody vytesané do tvrdé skály se stáčely ve spirále pořád dokola, až se jim z toho točila hlava.

Stěny byly z neopracovaného, drsného kamene a mazlavé na dotek. Očividně stoupali do jedné z věží hradu.

Ozvěna jejich spěšných kroků a jejich těžkopádného dechu se strašidelně nesla kolem nich. Nic jiného neslyšeli. Ale Maskonoš je pronásledoval. Cítili to. Cítili za sebou jeho hrozbu chladnou jako ledový vítr.

Lief se letmo ohlédl, tak jako mnohokrát předtím. Neviděl nic než inkoustově černou tmu. Žádný záblesk světla. Žádné oči planoucí skrz zářivou masku.

Ví, že nemusí spěchat, pomyslel si. Je tu jen jedna cesta, není kam utéct. Neexistuje žádná cesta ven, A čím blíž se dostane k Severní sestře, tím bude silnější. Naše jediná naděje je zničit Sestru dřív, než nás přízrak dostihne.

„Ten přízrak — ta noční bytost — byla KIRSTA!“ lapala po dechu Jasmína. „Zabila Otta. A Přeslici —“

„Omylem, místo jednoho z nás,“ podotkl Lief. „Tím jsem si jistý. Nějak nás vycítila — a vyslala přízrak — aby nás zničil. Ale bylo to na příliš velkou vzdálenost. Přízrak byl slabý — zaútočil, kdekoli si myslel, že jsme — a zabil kohokoli, kdo se tam zrovna vyskytl.“

Schodiště začalo být ještě strmější a točitější a oni stále klopýtali nahoru, stále výš, nohy je bolely a kolena se jim trásla vysílením.

Vzduch byl hustý a suchý. Byl slabě cítit odporným pižmovým zápachem, který už Lief odněkud znal, ačkoli si nemohl vzpomenout odkud.

Filli zakňoural ve tmě.

„Tohle místo smrdí jako Město krys,“ zašeptala Jasmína.

Had.

Liefovi se udělalo zle od žaludku. Barda přidušeně zaúpěl.

Pižmový zápach zesílil. Pocit zla zesílil. Všichni se snažili na-dechnout. A kousek po kousku si začali uvědomovat zvuk — tlumenný, zvonivý zvuk, který jako by prosakoval do jejich mysli a naplňoval je zoufalstvím.

Píseň Severní sestry.

Liefovi se zdálo, že se chodba zužuje a s každým krokem je svírá víc a víc.

A každý krok byl čím dál namáhavější. Jako by měl na sobě závaží. Tížil ho nedýchatelný pižmový vzduch. Tížil ho strach.

Obešli ještě jedno kolo. Tiché zvonění zesílilo. A vtom se před nimi vynořila rovná, úzká, neuvěřitelně strmá chodba se schody, které se táhly jako žebřík k matnému, vzdálenému bodu světla.

Se sténáním začali lézt, sípali při stoupání z jednoho schodu na druhý, pachtili se za světlem. Nahoru... nahoru...

Skvrnka světla se zvětšila. Lief si uvědomil, že je to denní světlo. Blížili se k vršku věže.

Pak Gadeť zanařikal — byl to výkřik čirého zoufalství. Liefovi přeběhl mráz po zádech.

Chytil se schodu nad sebou, otočil se a pohlédl přímo dolů.

Za sebou uviděl Jasmínu. Pod ní se Barda jednou rukou přidržoval kamene, zatímco druhou mohutnou paží svíral Gadeť. A pod nimi se tmou vznášela elbaitová maska, rozzářená dvěma planoucíma očima, s bílými, trubkovitými prsty, plazícími se výš a výš.

Ty oči jako by hořely. Prořízla ústa syčela. Prsty téměř hladily stěny chodby.

Objevil se záblesk oslnivého světla. Vtom ucítili, že kamenné stěny kolem Bardy a Gadeť začaly měknout a vzdouvat se do středu chodby.

„Bardo!“ zakřičela Jasmína.

Barda se zarputile začal drápat nahoru a Gadeť táhl za sebou. Ale skála se čím dál víc rozpínala, až pohltila Gadeťovy nohy a během chvilky skryla i ty Bardovy. Kámen svíral jejich bezmocná těla jako mohutné, svalnaté paže a nenasytně je pohlcoval.

Barda zvedl hlavu. Zuby měl vyceněné, oči upíral na Liefu. „Jděte dál!“ zakřičel na Liefu s Jasmínou. „Jděte! Ne —“

A pak se mu nad hlavou uzavřela skřípající, rostoucí masa kamene. Skála se začala valit nahoru. Jasmína znovu vykřikla, kopala a zmítala se, když se jí kámen začal natahovat přes kotníky.

„Jasmíno!“ vykřikl vyděšeně Lief. Slezl kousek dolů a bezhlavě se otočil, aby se pro ni natáhl.

„Ne!“ zakřičela Jasmína. „Je příliš pozdě! Liefu, utíkej!“

Skála už ji svírala po pás. Zoufale si vytáhla Filliho zpod kabátu, něco mu zašeptala a vystrčila ho na schod nad sebou.

S nářkem, ale poslušně vyběhl Filli po schodech k Liefovi a vyskočil mu na rameno.

„Utikej!“ vykřikla Jasmína. „Lief, musíš!“

Ale Lief ji tam nedokázal nechat. A když to Jasmína viděla, pustila se a nechala se vtáhnout dolů do živoucí masy kamene, jako by to byl tekutý písek.

Lief zmučeně vykřikl. Pod ním se vzdouvala skřípající skála a hrnula se za ním. Slyšel syčivý smích Maskonoše.

Vřelo to v něm zlostí, jakou ještě nikdy nepocítil.

Obrátil se zpátky tváří ke schodům, pohlédl nahoru ke světlu a začal šplhat.

Už necítil bolest v nohou nebo rukou, ani ve tváři. Už necítil strach. Cítil jen nepřekonatelný vztek, který přehlušil všechno ostatní. Jako by jediné, co v něm zůstalo, byla touha ničit.

Dorazil na vrchol schodů a vytáhl se do kulaté, kamenem dlážděné místnosti. Teprve pak se ohlédl.

Filli se mu držel na rameni a naříkal. To malé stvoření truchlilo. Lief zvedl ruku, aby ho utišil. Věděl, že tak by to Jasmína chtěla. Ale stěží cítil Filliho kožíšek. Jako by měl znecitlivělé prsty.

Hleděl dolů do chodby. Neplakal, cítil jen nesmírnou prázdnotu. Bylo to jako dívat se do komína — komína, který byl teď skoro ucpaný, asi do půlky, zdeformovanou masou kamene.

Kouzlo, díky němuž změkla stěna chodby, povolilo. Vzduch se stáhla zpátky, jak jen to šlo, a pak znovu ztvrdla. Její povrch byl podivně hladký a leskl se jako čerstvě zahojená jizva.

Úzkým otvorem, který zůstal z chodby, se sunulo něco zeleného, černého a bílého.

Lief udělal krok dozadu a rozhlédl se. Vzduch byl prosycený silným pižmovým zápachem. Malými kulatými okny viděl bouřkové mraky ženoucí se kolem zasněžených vrcholů hor. Slyšel hromy a skučení větru.

Ale nic z toho nebylo tak hlasité jako píseň Severní sestry, znějící ze dna jámy, která zela uprostřed místnosti.

Lief přešel k díře a podíval se dovnitř.

V jámě se to hemžilo hady, stovkami hadů, kteří syčeli a plivali, kroutili se jeden přes druhého.

A Severní sestra byla mezi nimi. Lief ji slyšel. Cítil ji.

Opatrně si sundal Filliho z ramene. Přešel k jednomu z kulatých oken a položil zvířátko na parapet.

„Můžeš vylézt na stromy, Filli,“ pobídl ho. „Tak můžeš utéct z téhle věže. Dostaneš se dolů na zem. Rozumíš mi?“

Filli na něj upřel jasné oči. Lief sáhl hluboko do kapsy a vytáhl medailonek, který stále visel na přetrženém řetízku.

„Chci, abys tohle vzal s sebou a dal na to pozor,“ řekl a vtiskl medailon Fillimu do tlapky. „Opatruj ho kvůli mně.“

Neměl ponětí, zda mu zvířátko rozumí. Netušil, jestli má nějaký smysl to, co dělá.

Otevřel okno. Kolem věže skučel vítr.

Kývl na Filliho. „Jdi!“ řekl a mávl rukou. „Najdi Kreje. Opatruj se.“

Filli si strčil medailonek do tlamičky a vyklouzl oknem ven.

Lief ho za ním zavřel a šel zpátky k jámě. Zíral dolů na hady zkroucené uvnitř. Stále to v něm vřelo hněvem, ale přesto se mu svíral žaludek chladnou beznadějí.

Má svůj meč. Paži má silnou. Nebojí se bolesti. Dokázal by zabít hodně hadů, spousty...

Ale byl by mrtvý, než by je zabil všechny. Severní sestra by přežila. Maskonoš by žil dál, jeho moc a podlost by rostly. Deltora by hynula. Jasmína s Bardou by zemřeli zbytečně.

Znovu se podíval dolů.

Ozval se plazivý zvuk z boku místnosti. Pomalu se rozhlédl.

Z chodby se zvedal Maskonoš. Za elbaitovou maskou mu vítězoslavně zářily oči.

„Tak už tě mám, králi Deltory,“ zasyčel. „Uspěl jsem tam, kde ostatní selhali. Pán už se mi bohatě odměnil. Teď budu mít takovou moc, o jaké se mi nikdy ani nezdálo.“

Lief vytasil meč. „Doufám, že ti to stojí za to, Kirsto,“ řekl chladně.

„Já jsem Maskonoš,“ zašeptal chladný hlas. „Nic mi nemůže stát v cestě. Brzy se celý sever podřídí mojí vůli.“

„Ty jsi Kirsta z Brány stínů a schováváš se za masku,“ odsekl Lief. „A Gadefa nikdy nepodrobíš svojí vůli. Nedokážeš ho přimět, aby se vzdal Mariety. Nedonutíš ho, aby tě miloval!“

Za chladnou zelenou skořápkou masky se zableskly oči plné nenávisti.

Černě oděné paže se zvedly. Trubicovité prsty se začaly natahovat kupředu.

Uhodily Liefa a pálily jako oheň. A on neslyšně padal. Dolů, dolů do jámy plné hadů.

19. SEVERNÍ SESTRA

Byla to noční můra. Noční můra syčících hadů. A hluboko uvnitř toho zlého snu bylo zlo tak silné, že by Lief zmrazilo na kost.

Ale on už nic necítil. Strach nechal daleko za sebou.

Usilovně se snažil znovu postavit na nohy a prudce sekal mečem kolem sebe. Byl po pás zahrabaný mezi hady, kteří sebou divoce házeli. Čekal na tu první, bodavou bolest, která mu řekne, že je po boji. Uvažoval, zda už přišla, a on ji jenom necítil.

Maskonoš se sehnul nad jámou, nehybná elbaitově zelená maska zářila.

„Gadef si nezaslouží mou lásku!“ zachraptěl hlas. „Před sedmi lety doklopýtal do mého hradu s mou zesláblou sestrou v náručí. Ten se divil, když mě uviděl a uvědomil si, čím kouzlo ho celou dobu vedlo divočinou! Pak dostal šanci, aby se vzdal Mariety a zaslíbil se mi. Ale on ji nevyužil.“

Lief slyšel hady zuřivě syčet, ale sevření kolem jeho pasu a nohou nečekaně povolilo.

Podíval se dolů a překvapeně si pomalu uvědomil, že zvířata se prohýbají a horečně se od něj odtahují. Ti, kteří mohli, se vrhali ke stěnám jámy. Snažili se vylézt po kluzkých stěnách, padali zpátky a vršili se jeden na druhého ve spleťtém, kroutícím se kruhu.

Maskonoš si ničeho nevšiml. Slova se nepřestávala řinout krutými elbaitovými ústy masky spolu se supícím dechem.

„I když Gadef viděl zázrak, kterým jsem se stala za rok svého vyhnání — i když jsem mu nabídla místo po mém boku — odtahoval se ode mě! Zasloužil si smrt.“

Lief částí mysli vnímal její slova. Další část jeho mysli si stále lámala hlavu nad tím, proč před ním hadi utíkají.

Pak mu nenadále přišla na mysl vzpomínka na jiný syčící, panovačný hlas.

Odepni si tu věc, kterou nosíš schovanou pod šaty. Zahod' ji.

Byla to vzpomínka na Ríu, obřího hada, který kdysi střežil Město krys v srdci Deltory.

Lief zcela znehybněl. Začal se mu vracet cit. Přitiskl konečky prstů k Pásu. Ucítil v nich mravenčení. A v tutéž chvíli se jeho mysl probírala.

Ría, navzdory své velikosti, se bála Kouzelného pásu. Bála se zvláště rubínu, protilátky k hadímu jedu. O kolik víc se ho asi bojí tihle menší hadi?

A teď, když se rubínový drak probudil, byl drahokam ještě mocnější. Není divu, že se z toho hadi mohli zbláznit!

Stále je naděje, pomyslel si Lief. Naděje, že přežiju, abych zničil Severní sestru. Kéž by...

Podíval se nahoru na Maskonoše syčícího na okraji jámy. Vzpomněl si, kdo se skrývá za jeho hroživou maskou a co o něm ví. Pevněji sevřel meč a přinutil se k posměšnému úšklebku.

„Takže Gadeť si zasloužil umřít, Kirsto!“ zvolal a vložil do svého hlasu všechno pohrdání, které dokázal posbírat. „Přesto jsi ho držela naživu sedm let. A proč? Protože jsi stále byla v moci jeho hlasu.“

„Jeho písni mě bavily,“ odpověděl Maskonoš chladně.

„Och ne, bylo to mnohem víc než to,“ posmíval se Lief. „Bylo to proto, že když zpíval, vzpomínala jsi, jaké to bylo být člověkem. Vzpomněla sis, co je to cit. A po tom jsi toužila. Po úlevě od chladné prázdnoty, která v tobě narůstala. Byla to pro tebe šance plakat pro všechno, co jsi ztratila.“

„Já —“ Maskonoš jako by se dusil. Potom se zachvěl a najednou to byla Kirsta, kdo se skláněl nad jámou — Kirsta ve svých bílých šatech, s dlouhým copem světlých vlasů, překrásnou tváří zkřivenou hněvem.

„Ničeho nelituju!“ zavřískala, chytila se za okraj jámy a naklonila se nad ní ještě víc. „Vždycky jsem byla krásnější, nadanější, obdivovanější než Marieta! Jak si *mohl* Gadeť vybrat ji? Jak se *opovážil* dát jí přednost přede mnou?“

Teď, pomyslel si Lief a bodl mečem nad sebe.

Zaútočil hbitě, ale někdo byl ještě rychlejší. Než se hrot jeho meče dostal na půli cesty ke Kirstinu bílému hrdlu, ovinul se jí kolem visícího copu obrovský had a začal se plazit nahoru.

Kirsta vykřikla a snažila se ucuknout hlavou dozadu. Jenomže bylo příliš pozdě. Copu už se chytil další had a další a další.

Během několika vteřin měla na vlasech chuchvalec hadů zoufale se deroucích na svobodu. Jejich váha táhla Kirstě hlavu dolů a přitiskla ji na okraj jámy.

Lief překvapeně klopýtl dozadu, celý vyjevený a vyděšený, a z Kirsty se v mžiku stalo živé záchranné lano. Jáma se vyprazdňovala, jak se jí stovky hadů plazily přes hlavu, krk a ramena na svobodu.

A jak se jáma vyprazdňovala, Liefovi ubývaly síly. Cítil to tak jistě, jako by mu z žil vytékala krev.

Končetiny měl roztřesené a těžké. Marně se snažil udržet hlavu vzpřímenou. Stěží dokázal udržet oči otevřené. Zastřela se mu mysl.

Severní sestra se odkryla. Její píseň byla čím dál hlasitější. Její jed a zloba do něj narážely jako vlny.

Zoufalství a smrt.

Přinutil se podívat nahoru. Kirsta byla zakrytá kroutící se masou syčících šupinatých těl. A jak křičela a zmítala se, vyplašení hadi ji kousali znovu a znovu a znovu.

Ona je chráněná...

Tak to řekla Jasmína. Ale útočily na ni stovky hadů. Jejich zuby byly jako jehličky. A s každým drobným škrábnutím se do Kirstina bezmocného těla vsakovala další kapka jedu. Bude dlouho umírat.

Liefovi se z toho bezděčně zvedl žaludek. Opět se podíval dolů.

V jámě už zbýval jediný tvor. A vůbec to nebyl had. Bledé a nateklé tělo s tenkými jedovatě žlutými pruhy sebou bezcílně mlátilo na páchnoucí kluzké skále.

Nemělo to oči. Nemělo to jazyk. Ani zuby. Ale zlo z toho vyzařovalo jako žár. A z prázdných, rozevřených úst proudila smrtící píseň Severní sestiy, naplňovala Liefovi uši a mysl a srážela ho na kolena.

Řekl si, že se musí pohnout. Musí zvednout meč. Musí se pokusit bodnout do té nestvůry. Zničit ji. Nebo ho její zlo zabije. Její píseň zoufalství a smrti mu zvonila v uších a přehlušovala všechny ostatní zvuky. S tupým cinknutím mu meč vypadl z ruky.

Nedokázal pohnout prsty. Připadalo mu, že vlastní ruce nejsou jeho. Zaťal zuby a zvedl je. Měl pocít, jako by to byly těžké hroudy

těsta nalepené na jeho pažích. Neobratně si je přitiskl ke Kouzelnému pásu.

Ucítil horko. Silné, pulsující horko. Horko mnohem větší, než jaké čekal. Nejen ve svých rukou, ale v samotném Pásu.

Zmateně pohlédl dolů. Ruce mu zeleně zářily. Mezi prsty mu proudil jasně zelený plamen a svítil do tmy.

Do tmy... čím to, že je tma? Lief s námahou zaklonil hlavu a podíval se vzhůru. Věž potměněla, jako by okna zakryl nějaký mrak.

Rozeznal jen postavu Kirsty zhroucenou přes okraj jámy. A matně viděl hady. Prchali, sklouzávali z Kirstina těla a mizeli z dohledu.

Co...?

Liefovi se rozbušilo srdce jako obrovský buben. Prsty měl horké, palčivě horké. Naklonil hlavu ještě trochu víc. Podíval se výš. Nahoru k vysoké, temné střeše věže.

Vtom se zničehonic ozvalo ohlušující praskání — a střecha byla pryč.

Najednou nad sebou neměl nic než načechrané mraky... a obrovskou, lesklou siluetu řítící se k němu, siluetu zelenou jako elbait zářící pod jeho rukama, burácející jako hrom.

Elbaitový drak!

Vítr z drakových křídel srazil Liefu na zem a přitiskl ho k podlaže jámy. Natáhly se po něm mohutné drápy, sevřely ho kolem pasu a zvedly do vzduchu.

Lief se zesláblý jako děcko bezmocně kroutil v kleci drápů. Všude kolem něj bylo otevřené nebe. Stěny a střecha věže byly odlomené jako vršek skořápky a odhozené po větru.

Jediné, co zbylo, byla kamenná podlaha, Kirstino ležící tělo a jáma.

Drak nepromluvil. Jeho elbaitové oči, planoucí jako zelený oheň, se upíraly na věc, která se stále zmítala v jámě.

Ale nebylo třeba slov. Lief slyšel hlasitý tlukot drakova srdce, který mu duněl v hlavě a rozbíjel neúnavnou píseň Severní sestry.

Sundal jednu ruku z elbaitu v Kouzelném pásu a sevřel jeden z drápů, které ho věznily. Cítil, jak se mu ostrý okraj drápu zasekl do ruky a jak mu začala téct horká krev. Ale stiskl ho ještě pevněji.

A s bouřlivou radostí užasle sledoval, jak z drakových řvoucích čelistí vytryskl zelený plamen. Viděl, jak se ta ohavná věc svíjí na dně jámy v záplavě elbaitového ohně.

Drak řval a řval, dokud z jámy nebyla výheň. Skála zčernala a pak se rozzářila.

Do výšky vyšlehl prudký závan horka. Lief se lekl a pokusil se stočit do klubíčka, aby se před ním skryl.

Ale stále levou rukou svíral drakův dráp a veliký elbait pravou. Stále mu tělem proudila síla z jedné ruky do druhé. A drak stále řval a jáma hořela.

Píseň Severní sestry vystoupala do nakřaplého, ostrého kvílení. Znejistěla. A přestala úplně. Objevil se oslepující záblesk bílého světla, který vzápětí vybuchl zelenými plameny.

Na okamžik následovalo mrtvé ticho, jako by se země nadechovala.

Pak se ozvalo dlouhé, tlumené sténání. A v další chvíli byl všude kolem prach — nepříjemný prach jemný jako pudr vířil ve vzduchu. Lief pevně zavřel oči, kašlal a dusil se.

Slyšel draka zasyčet jakoby uspokojením. Potom ucítil, jak mu kolem uší zavanul vítr, to když se drak spustil dolů, dolů přímo na zem.

* * *

Když Lief otevřel oči, byl si jistý, že sní.

Nad ním se rýsovaly dva temné obrysy na pozadí zamžného modrého nebe. Tvář mu ovíval jemný vánek. Někdo ho držel za ruku.

„Liefe!“

Zamrkal. Pomalu zaostřil a uvědomil si, že ty dva obrysy jsou tváře. Usměvavé tváře.

Skláněla se nad ním Jasmína s Bardou. Jasmíně na rameni seděl Krej. Filli se jí tulil ke krku a drobnými pacičkami svíral její zacuchané vlasy.

Lief upřeně hleděl na ten krásný výjev. Věděl, že se mu to zdá. V očích ho pálily slzy, když čekal, až se obraz zachvěje a zmizí.

Ale to se nestalo.

„Bylo to kouzlo,“ zašeptala Jasmína a objala ho kolem ramenou. „Kletba byla zlomena. Probudili jsme se — tady.“

„A hrad se proměnil v prach,“ pokračoval Barda. „Pouhý prach, který odnesl vítr.“ Naklonil se dopředu. „Lief, určitě to znamená...?“

Liefovi se radostí zatočila hlava, a přesto tomu stěží dokázal uvěřit. Přikývl. „Severní sestra už není,“ pronesl chraplavě. „A myslím, že ve stejném okamžiku zemřela i Kirsta. Bylo to proto, že — se vrátil elbaitový drak. On —“

„Viděli jsme ho,“ řekl zachmuřeně Barda. „Pustil tě na zem a uletěl. Možná ho ještě uvidíme. Ale já bych byl víc než šťastný, kdybychom neměli tu čest. Měl takový přísný, nelítostný pohled.“

„Je to drak cti,“ zamumlal Lief. „Přišel, aby očistil svou zemi od zla, jak je jeho povinností. Ale bojím se, že se stále zlobí, protože jsme mu sem přivedli cizího draka.“

„Ať si je našťvaný, jak chce,“ usmála se Jasmína. „Sehrál svou úlohu a to je nejdůležitější. Sehrál svou úlohu a ty svou, Lief! Sestra je pryč. Všechna Kirstina kouzla byla zlomena. A my nejsme jediní, kdo se raduje. Podívej!“

Ukázala o kus dál. Lief otočil hlavu.

Hrad Maskonoše zmizel.

Kde se původně k nebi tyčily jeho věže a věžičky, ležela obrovská tabule hladké, ploché skály pokryté jemným prachem. Uprostřed stály ruku v ruce dvě postavy. Jedna z nich byl Gade. Ta druhá byla štíhlá mladá žena s dlouhými, světle hnědými vlasy.

„Když se prolomila kletba, Marieta byla osvobozena stejně jako my,“ vysvětlovala Jasmína. „Prach opadl a stála tam ona. Byla začarovaná — uvězněná ve svém vlastním medailonku, který si Kirsta nechala pro sebe. Ale tys to musel vědět, Lief, nebo proč jsi jí vlastně ten medailonek bral?“

Medailon! Lief strčil ruku do kapsy a trhl sebou. Zapomněl, že ji má pořezanou a krvácí mu. Zašmátral rukou v kapse, ale medailon tam nebyl.

„Má ho Filli,“ řekla něžně Jasmína. „Nepamatuješ si? Dal jsi mu ho do úschovy, když sis myslel, že nepřezijíš. Řekl jsi mu, ať ho odnese z hradu. A to také udělal. Čeká, až ti ho bude moct vrátit.“

„Opravdu,“ usmál se Barda. „Nedal by ho nikomu jinému — dokonce ani Marietě. Elbaitový drak není jediný v téhle zemi, kdo je čestný.“

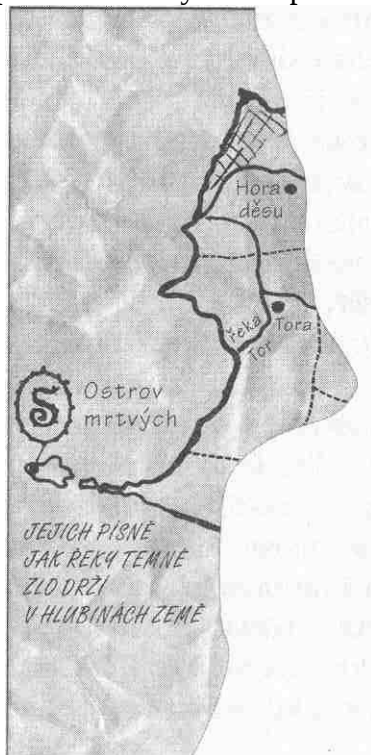
Filli hrdě slezl Jasmíně z ramene, roztáhl tlapku a vložil medailon Liefovi do nastavené ruky.

Lief ho otevřel. Uvnitř, jak čekal, byl malý obrázek Gadefa.

„Jasmíno, půjčila bys mi dýku?“ požádal ji.

Jasmína mu ji podala. Zlehka špičkou dýky vypáčil malý obrázek ven.

A za ním, přitisknutý vzadu v medailonu, byl malý polštářek pevně složeného papíru. Lief ho vytáhl a opatrně ho rozbálil.

Společně pohlédli na ponurý název jejich dalšího cíle a všimli si, jak velmi daleko se nachází. Hleděli na nové verše a uvažovali, co znamenají. Ale nikdo neřekl ani slovo a po chvíli Lief papír zase složil a strčil si ho hluboko do kapsy.

Všichni věděli, že zanedlouho ho bude muset zase vytáhnout. Brzy budou muset cestovat dál a postavit se jakýmkoli nebezpečím, která mohou přijít.

Budou se muset také vypořádat se znepokojivými otázkami. Jak, navzdory veškerému jejich utajení, strážce severu věděl, kde jsou, a znal skoro každý jejich krok? Proč Maskonoši tak trpce nenávidí krále? Kam se poděl Smíšek Jack? Uvidí ho ještě? Znamená pro ně stále hrozbu?

Ale tohle — tahle chvíle pod modrým nebem s mlžným oparem — teď nebyl čas na plány a otázky, nýbrž na radost.

Byli v bezpečí. Děsivá píseň Severní sestry navždy umlkla. Konečně může sever země odhodit svou masku smrti a začne znovu žít.

Prozatím to bylo jediné, na čem záleželo.

Poprvé vydalo nakladatelství Scholastic Australia Pty Limited
v roce 2004.

(www.scholastic.com.au)

Grafická koncepce Kate Roweová

Ilustrace na obálce Marc McBride

ISBN 1 86504 614-0 (Scholastic Australia)

Text and graphics copyright © Emily Roddaová, 2004

Cover illustrations copyright © Scholastic Australia, 2004

Copyright © Scholastic Australia Pty Limited, 2004

Z anglického originálu *Shadowgate* série Delta Quest 3
přeložila Olga Zumrová.

Grafická úprava obálky Nataša Vaňková

Jazyková úprava Štěpán Kovařík

Jazyková korektura Štěpán Šimek

Odpovědná redaktorka Helena Škodová

Technická redaktorka Daruše Singerová

Vydalo nakladatelství Fragment,

Humpolecká 1503, Havlíčkův Brod,

jako svou 1287. publikaci.

1. vydání, 2007

Sazbu zhotovil Fragment DTP s. r. o.

Vytiskl Finidr, s. r. o., Český Těšín.

České vydání © Fragment, 2007

Translation © Olga Zumrová, 2007

Beletrie pro děti a mládež / Fantasy, sci-fi, horory /

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být
rozšiřována bez písemného svolení majitelů práv.

Kontaktní adresa: Radiová 1, 102 27 Praha 10 — Hostivař

e-mail: fragment@fragment.cz

<http://www.fragment.cz>

ISBN 978-80-253-0398-6 (1. vydání, 2007)

DELTORA JE ZEMÍ NESTVŮR A KOUZEL...

Čtyři sestry, ohavná stvoření Pána stínů,
tráví Deltoru a snaží se umořit její lid hladu.
Lief, Barda a Jasmína už našli a zničili
první Sestru. Teď musejí najít tu druhou,
skrytou v horách, které hraničí se
samotnou Zemí stínů. A vědí, že jim
v tom může pomoci jen elbaitový drak.

Pán stínů už ví o jejich výpravě.
Hluboko v Zemi stínů chystá jejich zkázu.
Společníci musí čelit skrytým nepřátelům
a jejich lstem na cestě za Severní sestrou
a jejím hrozným strážcem, ukrytým
v děsivém místě zvaném Brána stínů.

DELTORA 3

2. díl

ISBN 978-80-253-0398-6